

ΝΕΟΛΟΓΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ 50.

Παιδεία καὶ πτωχεία κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας.—ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΕΠΙΤΡΑΦΑ ΕΠΙ-

ΒΕΒΑΙΩΤΙΚΑ.—Γράμμα φιλοτιμίας τῷ ρήτορι Ἀλεξάνδρῳ, ὑπὸ Μανουήλ Ἰ. Γεδεών.

Ψυχῆς ἱατρὸς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὑπὸ CHARLES LÉVÊQUE.

Ἡ αὐτόλαλος λύρα, ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Κορνηλίας Α. Πρεβεζιώτου.

Rip Bân Γουϊκλ, ἐκ τῶν τοῦ W. Irving ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Ὀλγας Λαζαρίδου.

Ὀνειρον, ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Εὐμορφόπουλου,

Ἐπιστημονικὴ Ἐπιθεώρησις.—ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΑ.—ΤΟ ΕΠΙ ΤΗΣ ΚΟΡΥΦΗΣ ΤΟΥ ΛΕΥΚΟΥ

ΟΡΟΥΣ ΑΣΤΕΡΟΣΚΟΠΕΙΟΝ.—ΧΡΟΝΙΚΑ, ὑπὸ Ἡλ. Γ. Βαλδαυάκη.

Πολιτικὴ Ἐπιθεώρησις, ὑπὸ Μ. Ε. Μ.

Φύρδην Μίγδον.

Οἰκονομικὴ Ἐπιθεώρησις, ὑπὸ Ν. Φωτιάδου.

ΕΚΑΣΤΟΝ ΤΕΥΧΟΣ ΤΙΜΑΤΑΙ ΓΡΟΣΙΩΝ 2.

ΤΙΜΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΕΩΣ.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει.	Γρ. 80
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις	Μετζ. 5
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ	Φρ. χρ. 25

ΜΕΤΑ ΤΟΥ "ΝΕΟΛΟΓΟΥ".

Ἐν Κωνσταντινουπόλει.	Λ. Τ. 2
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις	Μετζ. 16
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ	Φρ. χρ. 70

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΑΡΧΟΝΤΑΙ ΤΗΝ 1^{ην} ΕΚΑΣΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Συνδρομῆται ἐγγράφονται ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ ΝΕΟΛΟΓΟΥ, ἐν τῷ Πέραν ὁδὸς Κιουτδοῦκ Χενδέκ ἀρ. 29, 31.
καὶ παρὰ τοῖς ἀνταποκριταῖς αὐτοῦ.

Αἱ ἀγγελίαι συμφωνοῦνται ἰδιαιτέρως ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ Νεολόγου.
Κρίσεις ἐπιστημονικῶν συγγραμμάτων δημοσιεύονται, ἀποστελλομένων τῇ διευθύνσει δύο ἀντιτύπων,
ὧν τὸ μὲν προώριται τῇ βιβλιοθήκῃ αὐτῆς, τὸ δὲ τῷ τὴν κρίσιν ποιήσαντι.

ΙΚΟΣ ΠΩΛΗΣΕΩΝ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΡΑΠΠΑΠΟΡ ΒΕΗ. Πέραν, Σαχίζ 'Αγός 21. Κατά πάσαν Κυριακήν πωλήσεις ἐπὶ δημο- πρασίᾳ. Ἀγορά καὶ φύλαξις ἐπίπλων. Προκαταβολαὶ κτλ.	14	27
ΙΑΡΗΑΝΕ. Μυροποιεῖον Α' τάξεως. Εἶδη ἀρίστης ποιότητος. Γενικὴ χρῆσις τῆς πούδρας Σάφρας Βερνάρ ὑπὸ τῶν φι- λοκάλων κυριῶν. 'Αλεξιάδην χάν, 'Αριθ. 17.	15	28
ΚΟΝΙΑΚ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ Σ. καὶ Η. καὶ Γ. ΜΕ- ΤΑΞΑ. Ἐν Πειραιεῖ. Ἐξ οἴνου γνησίου παλαιόν. Ἀπειρία συστάσεων. 'Αντιπρόσωποι	16	29
'Αδελφοὶ Τριανταφυλλόπουλοι.	17	30
ΣΙΓΑΡΟΧΑΡΤΟΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΤΣΑΟΥΣΗ. Λε- πτότατον, μεταξωτόν, ὑγιεινόν, ὑπὸ τῷ διακριτικόν σῆμα 'Αγκύρας. Ἄριστον εἰς τὸ εἶδος του. 'Αποφεύγετε τὰς παραποιήσεις.	18	31
ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟΝ Δ. ΚΟΤΟΥΛΑ. Μ. Ὁδὸς Πέραν, ἔναντι τοῦ 'Ελλ. Προξενείου. Νέον Κατάστημα. Διακόσμησις φιλόκαλος. Ποτὰ καὶ φα- γητὰ ἐκλεκτά. Ὑπηρεσία ἀνελλιπής.	19	32
ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ Ν. Τσαούδη Γραφικὴ ὕλη. Χάρτης μουσικῆς, Ἐπι- σκεπτηρίων, Ἰχνογραφία κτλ. Τετράδια, ΣΥΝΑΛΛΗΤΙΚΑΙ, ΦΟΡΤΩΤΙΚΑΙ κτλ. 'Ἐν Γαλατῇ ὁδὸς Μαχμουδιᾶ 'Αριθ. 8. ΤΙΜΑΙ ΛΙΑΝ ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΤΙΚΑΙ	20	33
ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ν. ΑΝΔΡΕΙΩΜΕΝΟΥ. Σουλ- τάν Βαγιαζίτ, Κιοκτσιλέρ-μπαση, 99. Τελειόταται μηχαναί, ἐφευρέσεις νέαι. Εὐθηνία, ταχύτης, 'Απαράμιλλος ἐπιτυχία.	21	34
ΠΡΟΜΟΧΟΝΑΣ. Ὁρολογιοποιὸς Α' τάξεως καὶ κοσμηματοπώλης. Διορθώσεις ὥρο- λογίων. Κατασκευὴ, κοσμημάτων. Κομψότης καὶ εὐθηνία. Γαλατῇ, Βοεβόδα, παρὰ τὴν Κρήνην.	22	35
9	23	36
10	24	37
11	25	38
12	26	39
13		

ΝΕΟΛΟΓΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σ. Ι. ΒΟΥΤΥΡΑΣ.

ΑΡΙΘΜΟΣ 50.

ΤΟΜΟΣ Β'.

10 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1893.

ΠΑΙΔΕΙΑ ΚΑΙ ΠΤΩΧΕΙΑ κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΕΓΓΡΑΦΑ ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΤΙΚΑ.

Γράμμα φιλοτιμίας τῷ ρήτορι Ἀλεξάνδρῳ.

Ἐν τῇ σελίδι 922 καθόλου λόγον ἐποιήσαμεν περὶ τινων ἀμοιβῶν, ἃς ἐχορήγει τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως εἰς τοὺς ὑπηρετοῦντας ἐν αὐτῷ, ἢ τοὺς διδασκάλους τῆς πατριαρχικῆς Ἀκαδημίας, οὓς ἐτίμα διὰ τινος ἐκκλησιαστικοῦ ὀφθι-
κίου. Τὸ κατωτέρω γράμμα τοῦ πατριάρχου Θεοδο-
δίου τοῦ Μαριδάκη διδωσὶν ἰδέαν τινὰ τῶν ἀμοιβῶν
τούτων. Ὡς τοῖς γραμματεῦσιν, οὕτω καὶ τοῖς ἀξιω-
ματικοῖς (ὀφθικαῖς) τῆς πατριαρχικῆς αὐλῆς ἐδί-
δετο, πλὴν τοῦ λιτοῦ μηνιαίου μισθοῦ, ὃν ἀπελάμ-
βανον ἀπὸ τοῦ κοινοῦ ταμείου, καὶ τὸ πρὸς τὸ τα-
μεῖον τοῦτο ἐτήσιον χορήγημα μιᾶς τῶν ἐκκλησιῶν
τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἢ τινος
ἐπαρχίας τῶν ὑπὸ τὸν οἰκουμένικόν πατριαρχικὸν
θρόνον. Οὕτω δὲ δύναται τις 'να εἰκάσῃ ὅτι καὶ τοῖς
διδασκάλοις ἦσαν τεταγμένοι ἑκτακτοὶ τινες ἀμοι-
βαί, λιταὶ καὶ αὐταὶ, καὶ ὅτι τὸ πατριαρχικὸν γράμμα
τοῦ 1729 τὸ ἀπαγορεύσαν ταύτας ἢ δυσκόλως ἐφηγ-
μήθη, ἢ, τὸ κυριώτερον, ἐφαρμοσθὲν καθ' ἃ ἐξεδό-
θη ἐπὶ περιέπεσε ταχέως εἰς λήθην· διότι μισθὸς
σχεδὸν 30 καὶ 40 σημερινῶν φράγκων ἀπορὸν μοι
φαίνεται πῶς ἡδύνατο 'να διαθρέψῃ τὸν διδάσκα-
λον· ἀναφέρονται δ' ἐνίοτε διδάσκαλοι τινες ἱερεῖς ἢ
μοναχοί, οἵτινες θνήσκοντες καθωσίουν ἐλάχιστά τινα
κληροδοτήματα σχολείοις ἢ ναοῖς, ἀδύνατον δὲ δι-
εὔτελως ἀντιμισθίας καὶ μόνως ταύτης 'να περισ-
σεύσῃ τις χίλια ἢ δισχίλια φράγκα· ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν
ἦσαν μοναχοί· πῶς δ' ἡδύνατο 'να κληροδοτήσῃ
τοιοῦτο ποσὸν ὁ διδάσκαλος ὁ διατρέφων τέκνα καὶ
σύζυγον.

Ὅπου βλέπομεν λιτότητα μισθοῦ, δεόν ἐκεῖ 'ν' ἀ-
ποδεξώμεθα ἀπολαυὰς τινὰς ἰδίας, πρὸς συντήρησιν
τοῦ διδασκάλου καὶ τοῦ ὑπαλλήλου. Ἡ μελέτη τῶν
ἀρχαιοτέρων μνημείων τῆς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως
τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, περὶ ὧν
ἰδίαν ἐκδίδωμι πραγματείαν προσεχῶς, συνδημο-
σιευομένην ἐτέραις τισιν ἐν τοῖς «Ἀναλέκτοις Ἐκ-
κλησιαστικῆς Ἱστορίας», πολλὰ γνωρίζει ἐπὶ τοῦ
κεφαλαίου τούτου τοῖς φιλιστορσιν ἐν γένει, καὶ
πλοῦτον εἰδήσεων τὸ πρῶτον κοινὸν αὐτοῖς καθι-
στῶσα, καὶ τινὰ μὴ ἐπακριδῶς ἐγνωσμένα διασαφη-
νίζουσα. Τὸ γράμμα τοῦ πατριάρχου Θεοδοδίου ἐστὶ
τοῦτο, μεταγραφὴν ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ κώδικος τοῦ
ναοῦ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Σούδας (Ἐγρί-
καπι τῆς πόλεως ἡμῶν): Μ. Ι. Γ.

Θεοδόδιος ἐλέφ Θεοῦ ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντι-
νουπόλεως Νέας Ρώμης καὶ οἰκουμένικος πα-
τριάρχης.

† Τοὺς ἐπὶ λόγῳ καὶ παιδείᾳ παρευδοκιμοῦντας, καὶ
τὴν χάριν ἅμα οὐκ ἀσυντελῆ, ἀλλὰ καὶ τὰ μάλιστα
συντελοῦσαν ὁσημέραι παρεχομένους τοῖς ἐκκλησιαστι-
κοῖς πράγμασι, τῶν κατ' ἀξίαν ἀμοιβῶν καὶ εὐεργεσιῶν
ἀξιοῦσθαι, παραμυθεῖσθαι τε καὶ περιθάλπεσθαι, καὶ
τῶν δεόντων ἀείποτε παραπολαύειν, πρέπον ἅμα καὶ
δίκαιον ὁμολογουμένως ὑπάρχει· τούτου γοῦν ὡς οὕτως
ἔχοντος, καὶ τῇ ἐκκλησιαστικῇ εὐκοσμῇ συντείνοντος,
ἐμέλεισε δὴ μάλιστα τοῖς πάλαι ποτὲ διαπρέψασιν ἐν
τῷ ἱερῷ τῆς Ἐκκλησίας περιβόλῳ πνευματικοῖς προ-
στάταις καὶ ποιμενάρχαις, οἳ γε παντοδαπὰς δωρεαῖς
ἀμείβεσθαι τοὺς συντελοῦντας ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς
ὑπουργίαις, καὶ ἀναλόγως ἐκάστην τὰς χορηγίας ἐπιμε-
τρέειν καὶ ἐπιβάλλειν ἐσπούδασαν· οὐ γὰρ ὥσπερ οἱ ἐξι-
σάζοντες καὶ διορθοῦντες ἐν τοῖς συναλλάγμασιν, οὕτω
καὶ οἱ διανέμειν καὶ χορηγεῖν ὀρθῶς τεταγμένοι τοῦ
ἱεροῦ στοχαστικοὶ ἔσονται ἐπὶ μηδενὶ παρεγκλίνοντες,

ἀλλὰ πρὸς ἀξίαν μᾶλλον ἐπιδόντες, καὶ γεωμετρικῇ ἀναλογίᾳ χρῆσάμενοι, ἐπιστημόνως ἅμα καὶ δικαίως ἐπιχορηγήσουσι, τοσούτῳ δὲ μᾶλλον οἱ ἐκκλησιαστικοί, ὅσῳ καὶ πλείων αὐτοῖς ὁ τοῦ δικαίου καὶ πρέποντος λόγος αἰετοῦ γίγνεται. Ἐν γοῦν τῷ εὐαγγεῖ κλήρω τοῦ καθ' ἡμᾶς ἀγιωτάτου ἀποστολικοῦ, πατριαρχικοῦ, καὶ οἰκουμενικοῦ θρόνου, ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων, [ὁ] φασί, παρεξέταζόμενος ὁ ἐντιμότερος καὶ λογιώτατος ρήτωρ κύρ Ἀλέξανδρος, υἱὸς κατὰ Πνεῦμα ἀγαπητὸς τῆς ἡμῶν μετριότητος, εὐπαιδευσία τε καὶ ἡθῶν κοσμιότητι διαπρέπων, καὶ ἀτρυτῶ φερεπονίᾳ φερόμενος, οὐ παύεται συντελῶν πρὸς τὰς καθ' ἡμέραν χρεῖας τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, ἅτε δὴ περὶ τε συγγραφῆν τῶν περὶ διαφορῶν ἐκκλησιαστικῶν ὑποθέσεων ἐκτιθεμένων συνοδικῶν γραμμάτων καὶ ὑπομνημάτων, εἰ πέρ τις ἄλλος, εὐφυῶς ἔχων ἐν τε νομικοῖς καὶ κανονικοῖς δόγμασιν ἐνησκημένος, καὶ δὴ καὶ πρὸς τὰς ἐξω χρεῖας οὐκ ἀσυντελὲς ὑπάρχων, ἀλλ' ὥς εἰπὲν ἀμφοτεροδέξιος, καὶ χρήσιμος καὶ ἀναγκαῖος ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς ἐκδουλεύσεσι, καὶ μὴν οὔτε τῷ χρόνῳ οὔτε τῷ προσεδρεύειν οὐκ εἶχεν ἂν ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς ὑπουργίαις, ὅθεν ἡμεῖς τε καὶ οἱ περὶ ἡμᾶς ἱερωτάτοι συνάδελφοι ἀρχιερεῖς, ἡκιστα πρέπον ἡγούμενοι τῶν πρὸς ἀξίαν ἀμοιβῶν καθυστερεῖσθαι, καὶ ταῦτα συντελοῦντα τῇ Ἐκκλησίᾳ καθ' ἐκάστην εἰδότες, εὐλογον καὶ δίκαιον ἀπεφηνάμεθα, ὁμοφώνῳ ψήφῳ, καὶ δέον ἐκρίναμεν διηνεκὴν τινα χορηγίαν αὐτῷ ἐπιχορηγήσαι, τάχιστα τε καὶ διορίσαι ἀμετακινήτως, ἅμα μὲν πρὸς ἀμοιβὴν τῶν συνεχῶν αὐτοῦ καμάτων, ἅμα δὲ πρὸς παραμυθίαν αὐτοῦ καὶ περιθάλψιν, οὐ μᾶλλον γὰρ ἐπαίρει καὶ παραθήγει τὸ πρόθυμον ἐν δέοντι γενομένη χάρις, ἢ τὸν ἀντίον ἀμβλύνει καὶ ἀμαυρεῖ, καὶ πολλάκις ἀνθέλκει καὶ ἀντισπᾶ, καὶ ἀποδυσπετεῖν ἤδη παρασκευάζει. Καὶ δὴ, κοινῇ καὶ ὁμοφώνῳ γνώμῃ τῶν περὶ ἡμᾶς ἱερωτάτων συναδελφῶν ἀγίων ἀρχιερέων, καὶ δὴ καὶ συναινέσει τῶν εὐγενοστάτων ἀρχόντων καὶ Ἐπιτρόπων τοῦ Κοινοῦ τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, ἐφιλοτιμησάμεθα τῇ αὐτοῦ λογιότητι τὸ κατ' ἔτος ἤδη ταχθέν ἐμβατοίκιον τῆς ἐκκλησίας τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου τῆς Σούδας, ὑπάρχον γρόσια διακόςια πεντήκοντα, ἅτινα τὸν τεύθεν ἔχει καρποῦσθαι καὶ νέμεσθαι κατ' ἔτος ἐφ' ὅρου ζωῆς αὐτοῦ ἀναφαιρέτως καὶ ἀναποσπᾶστως, εἰς ἀμοιβὴν τῶν συνεχῶν καμάτων, καὶ παραμυθίαν αὐτοῦ, ὡς ἔφημεν, ἐπὶ τοιούτῳ προσδιορισμῷ, τοῦ διδοῦσθαι εἰς χεῖρας αὐτοῦ αἰετὸ τοῦ ἐλευσομένου ἔτους ἐμβατοικοχάρτιον. Διὸ γράφοντες διὰ τοῦ παρόντος, ἀποφαινόμεθα συνοδικῶς μετὰ τῶν περὶ ἡμᾶς ἱερωτάτων ἀρχιερέων καὶ ὑπερτίμων, τῶν ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητῶν ἡμῶν ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν, ἵνα, τοῦ γεγονότος ἤδη κοινῇ γνώμῃ διορισμοῦ τοῦ ἐμβατοικοχάρτιου τῆς ρηθείσης ἐκκλησίας τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου τῆς Σούδας ἀμετακινήτου καὶ ἀδιασέστου μένοντος, ἔχῃ ὁ διαληφθεὶς λογιώτατος ρήτωρ κύρ Ἀλέξανδρος καρποῦσθαι καὶ νέμεσθαι τὸ διδόμενον κατ' ἔτος ἐμβατοίκιον παρὰ τῆς ρηθείσης ἐκκλησίας, ἥτοι τὰ διακόςια πεντήκοντα γρόσια, ἐφ' ὅρου

ζωῆς αὐτοῦ ἀναφαιρέτως καὶ ἀναποσπᾶστως, εἰς ἀμοιβὴν τῶν δουλεύσεων αὐτοῦ, καὶ παραμυθίαν, μηδενὸς ποτε τολμήσαντος ἀφελῆσθαι παρ' αὐτοῦ τὸ εἰρημένον ἐμβατοικοχάρτιον καὶ ἀνατρέψαι τὴν γενομένην ταύτην κοινὴν καὶ συνοδικὴν ἡμῶν ἀπόφασιν, ἐν βάρει ἀρχίας καὶ ἀλύτου ἀφορισμοῦ τοῦ ἀπὸ Θεοῦ Κυρίου Παντοκράτορος. Ὅθεν εἰς ἐνδειξιν καὶ ἀσφάλειαν τῆς γνώμῃ καὶ ψήφῳ κοινῇ φιλοτιμίας ταύτης ἐγένετο τὸ παρὸν ἡμετέρον πατριαρχικὸν συνοδικὸν εὐεργετήριον γράμμα, καὶ ἐδόθη τῷ ρηθέντι λογιώτῳ ρήτορι κύρ Ἀλέξανδρῳ.

α ψ ξ θ'.

Γράμμα καθορίζον τοὺς μηνιαίους μισθοὺς τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως.

Τὸν πατριαρχικὸν καὶ συνοδικὸν τοῦτον Τόμον μετέγραψα ἐκ πατριαρχικοῦ κώδικος, ἀκριδῶς εἰς ἐμπέδωσιν ὧν εἶπον ἄνω, προλογίζων ἐν τῷ γράμματι τοῦ Θεοδοσίου. Καθορίζονται διὰ τούτου τοῦ γράμματος οἱ μηνιαῖοι μισθοὶ τῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τῆς πατριαρχικῆς αὐλῆς.

Ὡς ὁ ἀναγνώστης παρατηρεῖ, τοῦτοις ἐχορηγοῦντο καὶ χρηματικά τινα δῶρα δις τοῦ ἔτους, ἐπὶ δὲ καὶ ποσά τινα ὑπὸ τῶν νεωστὶ χειροτονουμένων ἀρχιερέων, οἵτινες ἦσαν διηρημένοι εἰς τρεῖς τάξεις, καὶ κατ' ἔτος ἐδίδον ἐπὶ τῷ διορισμῷ αὐτῶν ποσόν τι, ὅπερ ὀρίζει σημειώσις ἐπίσημος, ἐν ἀρχαῖς τοῦ αἰῶνος γεγραμμένη, ἣν μεταγράφας ἐκ πατριαρχικοῦ κώδικος ἐξέδωκα ἐν σελίδι 200 τῶν ἐμῶν «Χρονικῶν τοῦ πατριαρχικοῦ οἴκου καὶ τοῦ ναοῦ» ἐνθα ἐξέδωκα ὡσαύτως καὶ σημειώσιν τῆς εἰς τρεῖς τάξεις διαιρέσεως τῶν μητροπολιτῶν τῶν ὑποκειμένων εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον Κωνσταντινουπόλεως (σελ. 199). Μετὰ ταῦτα δ' ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Ἀμαθείας κ. Ἀνθίμος Ἀλεξούδης ἐπεμψέ μοι σημειώσιν ἐτέραν διάφορον τῆς ἐκδοθείσης ὑπ' ἐμοῦ, τῆς καὶ αὐθεντικῆς τῆς νεωτέρας ταύτης σημειώσεως γενήσεται χρῆσις ἐν ἄρθρῳ μου προσεχεῖ, ἐπὶ θέματος συναφούς.

Ἰδοὺ καὶ τὸ γράμμα τοῦ πατριάρχου Χρυσάνθου τοῦ ἀπὸ Σεργῶν:

Μ. Ι. Γ.

Χρυσάνθος ἐλέφ Θεοῦ ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης καὶ οἰκουμενικὸς πατριάρχης.

† Περί φυλακῆς καὶ συντηρήσεως τοῦ δικαίου καὶ τῆς εὐνομίας καὶ εὐταξίας τῶν καθηκόντων κῆνταῦθα ἡ ἐκκλησιαστικὴ καταβάλλεται πρόνοια. Σκοπὸς γὰρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ βᾶσις ἐπὶ τοῦ παρόντος ὁρισμὸν τινα θέσθαι καὶ τάξιν ἐπὶ τοῖς δικαιοῦμασι τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὑπουργῶν, καὶ κατασφάλλει τὰ καθήκοντα ἐκάστῳ ἐκ τοῦ ἐπιπόνου αὐτῶν ἔργου, ὅπως, διαφυλαττομένης κοινῆς εὐταξίας, ἀφιλονεκῶς καρπῶνται τῶν δικαίων αὐτῶν. Ἐπειδὴ τοιγαροῦν καὶ κατὰ διαφοροὺς καιροὺς συνέβαινον πολλάκις διαφοραὶ καὶ φιλονεικίαι καὶ δυσαρέσκειαι περὶ τῶν ἀποδιδόμενων τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς ὑπουργοῖς μισθῶν, καὶ ἄλλων νενομισμένων αὐτοῖς ἀνέκαθεν δικαιομάτων ἀπὸ τε τοῦ Κοινοῦ τῆς κα-

θ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ ἀπὸ τῶν νεοχειροτονητῶν καὶ μετατιθεμένων εἰς ἐπαρχίας ἀγίων ἀρχιερέων καὶ ἐνεκεν τούτων παρίχοντο αἰετοῦ τῇ Ἐκκλησίᾳ πράγματα, μὴ ὄντων βασιμῶς τεταγμένων καὶ κεκυρωμένων τῶν δικαίων αὐτῶν, τούτου ἐνεκα, ἵνα ἀρθῇ ἐκ μέσου πάσα φιλονεικία καὶ ἐρις καὶ ἀμφισβήτησις περὶ τούτων καὶ δυσαρέσκειαι, σκέψεως γενομένης συνοδικῆς, ἀπεράνθη κοινῇ γνώμῃ, ὅπως ταχθέντα διορισθῶσιν ἐκάστῳ τὰ δίκαια διὰ τοῦ παρόντος συνοδικοῦ Τόμου, καὶ ἀποδιδῶνται εὐτάκτως καὶ μετὰ τῆς προσήκουσας τῶν λαμβανόντων εὐαρεστῆσεως. Καὶ δὴ, γράφοντες, ἀποφαινόμεθα συνοδικῶς μετὰ τῶν περὶ ἡμᾶς ἱερωτάτων ἀρχιερέων καὶ ὑπερτίμων, τῶν ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητῶν ἡμῶν ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν, ἵνα οἱ ἀνέκαθεν τεταγμένοι καὶ ἤδη προσδιορισθέντες μισθοὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὑπουργῶν καὶ τὰ λοιπὰ αὐτῶν νενομισμένα δικαιοῦματα ὑπὸ τε τοῦ Κοινοῦ καὶ τῶν ἀγίων ἀρχιερέων ἀποδιδῶνται αὐτοῖς κατὰ τὸν ἐξῆς διορισμὸν ἥτοι τῷ μὲν λογιώτῳ κατὰ καιρὸν γραμματικῷ τοῦ τε ἡδὴ καὶ αἰετὸν οἰκουμενικὸν θρόνον διέποντος παναγιωτάτου πατριάρχου διδῶνται μισθὸς ἀπὸ τοῦ Κοινοῦ γρόσια διακόςια πεντήκοντα κατὰ μῆνα· λόγῳ δὲ τῆς ἀνέκαθεν τεταγμένης φιλοδορίας κατὰ τὸ ἅγιον Πάσχα καὶ τὴν Χριστοῦ θείαν γεννήσιν τῷ αὐτῷ γρόσια τετρακόςια, δηλονότι διακόςια τὸ Πάσχα καὶ διακόςια τὴν Χριστοῦ γεννήσιν· παρὰ δὲ τῶν νεοχειροτονουμένων καὶ μετατιθεμένων ἀγίων ἀρχιερέων διδῶνται αὐτῷ ἐνεκα τῶν ἀποδεικτικῶν καὶ τῆς εἰδήσεως συνοδικῶν γραμμάτων ἀπὸ μὲν τῆς Α' τάξεως γρόσια ἐκατὸν ἀπὸ δὲ τῆς Β' καὶ Γ' τάξεως ἀνὰ ἐβδομήκοντα· περὶ δὲ τῶν ζητούμενων καὶ γραφομένων ἐπιστολῶν καὶ λοιπῶν γραμμάτων, τοῦτο παραλειπόμενον ἐλεύθερον μένει εἰς τὴν εὐδιάκριτον ἀγχιτὴν προαίρεσιν τῶν λαμβανόντων αὐτὰ σέβασμιων ἐφόρων, ὅπως φιλοδορῶντες ἀναπαύωσι τὸν εἰς τὴν γραφὴν αὐτῶν προθύμως κοπιῶντα γραμματικόν· τοῖς δὲ λογιώταις τοῦ Κοινοῦ δυσὶ γραμματικοῖς, ἀποδιδῶνται ὡσαύτως μισθὸς ἀπὸ τοῦ Κοινοῦ ἀνὰ γρόσια διακόςια πεντήκοντα ἐκάστῳ κατὰ μῆνα, κατὰ δὲ τὴν ἱερτὴν τῆς θείας τοῦ Χριστοῦ γεννήσεως καὶ τοῦ ἁγίου Πάσχα ἀνὰ γρόσια τετρακόςια ἐκάστῳ, δηλαδή ἀνὰ διακόςια τὸ Πάσχα καὶ ἀνὰ διακόςια ἐκάστῳ τὴν Χριστοῦ γεννήσιν· παρὰ δὲ τῶν ἀγίων ἀρχιερέων διδῶνται αὐτοῖς, ὡς κοπιᾶζουσιν ἐκ μὲν τῆς Α' τάξεως γρόσια ἐκατὸν, ἀνὰ πενήκοντα ἐκάστῳ ἀπὸ δὲ τῆς Β' καὶ Γ' τάξεως γρόσια ἐβδομήκοντα πέντε, ἀνὰ 37 1/2 ἐκάστῳ ὡσαύτως καὶ τῷ κατὰ καιρὸν καπουκεχαγῆ τοῦ καὶ πατριαρχεῦντος ἀποδιδῶνται μισθὸς μὲν γρόσια διακόςια πενήκοντα ἐκάστου μηνός, κατὰ Πάσχα δὲ καὶ τὴν Χριστοῦ γεννήσιν γρόσια τετρακόςια, δηλαδή διακόςια καὶ πάντα τὰ ἐμπίπτοντα αὐτῷ τυχερὰ εἰσοδήματα· καὶ πάντα τὰ ἐμπίπτοντα αὐτῷ τυχερὰ εἰσοδήματα· διδῶνται μισθὸς μὲν γρόσια τετρακόςια ἐκάστου μηνός, κατὰ δὲ τὸ ἅγιον Πάσχα καὶ τὴν θείαν τοῦ Χριστοῦ γεννήσιν γρόσια τετρακόςια, ἥτοι διακόςια τὸ Πάσχα καὶ διακόςια κατὰ τὴν Χριστοῦ γεννήσιν· ἐπὶ συνήκῃ

μὲν τοι τοιαύτη, τοῦ μὴ γίγνεσθαι ἐν αὐτοῖς τοῦ λοιποῦ προσθήκην τινὰ ἢ ἐλάττωσιν καὶ ἀφαίρεσιν τῶν τεταγμένων ἐν τῷ παρόντι δικαιομάτων αὐτῶν. Ἐπὶ τούτοις δὲ καὶ τὰ γραφόμενα παρὰ τῶν λογιωτάτων κληρικῶν αὐλικὰ γράμματα, ὁμολογίαί, συμφωνητικά, ἐξοφλητικά, συγχωρητικά, ἀφοριστικά, καὶ ἄλλα διαφορῶν εἰδους γράμματα, ἀνατίθενται εἰς τὴν ἐπιστάσιαν καὶ διαίτησιν τοῦ μεγάλου Ἀρχidiaκόνου, ὅστις ὑφίλει φρονίμως καὶ εὐσυνειδήτως ἐπιστατεῖν, διερευνᾶν τε ἀκριβῶς τὰς ὑποθέσεις, καὶ προσδιορίζειν τὰ ἐξοδα αὐτῶν ἀναλόγως τῆς ποιότητος καὶ ποσότητος τῶν ὑποθέσεων καὶ τῆς δυνάμεως τῶν υποκειμένων, ἀνευ δὲ τῆς τοιαύτης ἐρεῦνης καὶ εἰδήσεως αὐτοῦ καὶ τοῦ προσδιορισμοῦ, μήτε γράφειν τοὺς κληρικούς, μήτε αὐτὸν δέχεσθαι γράμματα παρ' αὐτῶν. Ταῦτα μὲν οὖν τέτακται συνοδικῶς πρὸς διάλυσιν καὶ τελείαν ἀνατροπὴν τῶν ἐπισυμβαίνοντων διχονοιῶν, ἀταξιῶν τε καὶ δυσαρεσκείων, καὶ πρὸς ἐντελὴ διαφύλαξιν τῆς κοινῆς ἀρμονίας καὶ εὐταξίας τῶν αὐλικῶν. Ὅθεν εἰς ἐνδειξιν ἐγένετο καὶ ὁ παρὸν ἡμετέρος πατριαρχικὸς καὶ συνοδικὸς Τόμος, καταστρωθεὶς κῆν τῷ ἱερῷ Κώδικι τοῦ Κοινοῦ εἰς διηνεκὴν παράστασιν.

Α Ω Κ Σ'. Νοεμβρίου α'.

- † Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ἀποφαίνεται
- † Ὁ Ἐφέσου Μακάριος
- † Ὁ Ἡρακλείας Ἰγνάτιος
- † Ὁ Νικομηδείας Πανάρετος
- † Ὁ Χαλκηδόνος Ζαχαρίας
- † Ὁ Δέρκων Νικηφόρος
- † Ὁ Ἀμαθείας Διονύσιος
- † Ὁ Νέων Πατρῶν Δοσίθεος.

ΣΥΜΠΛΗΡΩΤΙΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ

Περί τῶν διδομένων εἰς ἐκκλησίας καὶ μονὰς ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὰ χρηγούμενα εἰς τὰ σχολεῖα κατὰ τοὺς παρελθόντας αἰῶνας κείσθωσαν τὰ ἐξῆς ὀλίγα, ἅτινα γράφει διδάσκαλος τοῦ γένους ἐπιφανής, Ἰώσηπος ὁ Μοισιούδης ἐν τῇ τῷ 1780 ἐκδοθείσῃ «Ἀπολογία» αὐτοῦ, ἀναφερόμενα εἰς ὅσα εἶπον ἐν σελ. 903 Σ. α'. Σ. 17 — 21 περὶ τῶν μετὰ τὸν ΙΕ' αἰῶνα χρόνων.

«Ἡμεῖς (λέγει ὁ Μοισιούδης, σελ. 32 — 33 ἐν ὑποσημειώσει) πρὸς ταῖς λοιπαῖς ἀτυχίαις, καθὼς λέγω καὶ ἀλλαχού, ἔχομεν καὶ ταύτην, ὅτι νῦν μὴ ἔχωμεν τὰ βιβλία τὰ ἀναγκαῖως συντείνοντα τῇ καλλιέργειᾳ τῶν ἡμετέρων νέων. Ἐνῷ τὰ περιττὰ ἱερὰ σήπονται ἐν τοῖς βηματαρίοις, ὡς λέγουσι, τῶν μοναστηρίων, ἐνῷ τὰ βουνὰ τοῦ Ἀθῶνος ἐγέμισαν πάντα ἀπὸ παλατίων πολυτελῶν, τὰ δύστηνα ἡμέτερα σχολεῖα σπανίζουσι καὶ ἀπὸ αὐτῶν τῶν ἀναγκαίων βιβλίων. Οὔτε λέγω ἐγὼ πῶς εἶναι ἀμελητέα τὰ ἱερὰ μοναστήρια, ὅπου ἔκτενως ἐντείνονται αἱ δεήσεις πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ ὑπὲρ παντός τοῦ κόσμου ἀπλῶς. Ἐγὼ λέγω πῶς, ἐπειδὴ

τὸ γένος ἡμῶν εἶναι ἐνδεές, καὶ δὲν δύναται ἐπίσης λαμ-
πρῶς νὰ προνοῇ καὶ ταῦτα, νὰ οἰκονομῇ ὅπως οὖν δια-
κριτικῶς τὴν δύναμιν αὐτοῦ, καὶ ἐνῶ φροντίζει περὶ τῶν
κατὰ τόπους προσκυνημάτων αὐτοῦ, νὰ μὴ ἀμελῇ μήτε
τὰ σχολεῖα αὐτοῦ παντελῶς. Ἀποθνήσκει ὁ δεῖνα, φέρε
εἰπεῖν, καὶ ἀφίνει διὰ τὰ ψυχικὰ αὐτοῦ δέκα τάλαντα
(πουγγία) τοῖς κατὰ τόπους προσκυνημασιν. Ἀλλὰ δὲν
ἦτο καλὸν ἴσως, ὅτι ὁ τοιοῦτος νὰ ἀφήσῃ τὰ ἡμίσεα
τοῖς προσκυνημασι, καὶ τὰ λοιπὰ ἡμίσεα τοῖς σχολείοις,
ἢ νὰ ἀφήσῃ τὰ δύο τρίτα ἐκείνοις, καὶ τὸ ἐν τρίτον τὸ
ἐλάχιστον τούτοις; Πόσοι ἱερεῖς, βοηθούμενοι ἐν τῷ
καλῷ ἄγωνι τῆς σπουδῆς αὐτῶν, δὲν ἐμελλον νὰ μνημο-
νεύσιν ἐν ταῖς πρὸς Κύριον λιταῖς αὐτῶν, καὶ νὰ συγ-
χωρῶσιν ἐκ βάθους καρδίας τὸν τοιοῦτον; Πόσοι νέοι
σπουδασταί, μετέχοντες τῆς καλῆς προαιρέσεως αὐτοῦ,
δὲν ἐμελλον νὰ εὐφημῶσι καὶ αὐτοί, καὶ νὰ συγχωρῶσι
πάντοτε καὶ πανταχοῦ διατρέχοντες αὐτόν; Πόσας εὐ-
φημίας εἶπα, πόσα ἐγκώμια δὲν ἐμελλον οἱ διδάσκαλοι
νὰ πλέκωσι τῷ τοιοῦτῳ συχνάκις ὑπὲρ τῆς ἐν καιρῷ,
ὑπὲρ τῆς ἀναγκαίας συνεργείας αὐτοῦ τοῖς σχολείοις αὐ-
τῶν; Ποῖος εἶναι ὁ σκοπὸς ὁ καθ' αὐτὸ τῆς ἐλεημοσύ-
νης; εἶναι ἡ ἄφεσις τῶν ἁμαρτιῶν, εἶναι τὸ μνημόσυ-
νον πάντως. Αὐτὰ ταῦτα εἶναι καὶ ἐν τῇ συνδρομῇ τῶν
σχολείων: καὶ ἐπὶ τούτοις εἶπα, εἶναι ἡ τιμὴ τῆς πα-
τρίδος, εἶναι ἡ καλλονὴ τῶν ἱερέων, εἶναι ἡ παιδείσις
τῶν νέων, εἶναι ἡ ἀξιοτής τῶν προεστώτων: ἐν βραχυ-
λογίᾳ, μία ἀπὸ τῶν εὐποιῶν εἴτε τῶν ἐπιμονωτέρων,
εἴτε τῶν ἀναγκαιοτέρων, εἴτε τῶν σωτηριωδεστέρων,
τὰς ὁποίας οἱ εὐπορώτεροι ὁμοεθνεῖς ἡμῶν δύνανται τὴν
σήμερον νὰ ποιῶσιν ἐν ἡμῖν, εἶναι κυρίως τὸ νὰ συνερ-
γῶνται, καθ' ὅσον τὸ δυνατόν, καὶ τὰ κατὰ τόπους
πτωχὰ σχολεῖα ἡμῶν. Πόσα σχολεῖα δὲν ἐμελλον νὰ εὐ-
ρίσκωνται κατὰ τόπους προμελετημένα ὑπὸ τῶν ἀνάγ-
καίων προσόδων αὐτῶν, καὶ ἐπομένως ἀνθοῦντα ἐν δι-
δασκάλοις καὶ ἐν μαθηταῖς ἂν τὸ ἡμέτερον γένος εἶχε
τὴν πρόνοιαν, ὅπως τῶν προσκυνημάτων αὐτοῦ, οὕτω
καὶ τῶν σχολείων αὐτοῦ; »

« Οὕτε ἂν ἀντιλέγει ἐνταῦθα ἐκεῖνος (ὁ αὐτὸς ἐν ὑ-
ποσημειώσει τῆς σελίδος 167—168), ὅτι τὸ γένος
ἡμῶν εἶναι ἐνδεές, καὶ ὅτι δὲν δύναται νὰ δαπανήσῃ
ἐν τῇ προμηθείᾳ τῶν ξένων βιβλίων, διότι μήτε ἐγὼ
ἀνοῦμαι πῶς τὸ γένος ἡμῶν εἶναι ἐνδεές. Πλὴν ἐγὼ
βλέπω πῶς αὐτὸ τὸ ἐνδεές γένος καταδαπανᾶται ἐνίοτε
πενταπλασίως ἢ δεκαπλασίως ἐν πράγμασι, τυχὸν κα-
θ' ἑαυτὰ καλοῖς, πρακτέοις, ὅμως τῷ κοινῷ εἶτα παν-
τάπασι ἀχρήστοις. Πέρυσιν ἐν τῇ καὶ ἐν
τῷ ἐφάνη ἁγιορείτης τις, ζητῶν ἐλεημο-
σύνην, ὥστε νὰ μεταχύσῃ ἓνα κώδωνα (καμπάναν) συν-
τετριμμένον, καὶ συνήχθη αὐτῷ ἐλεημοσύνη οὐχὶ διὰ
ἓνα, ἀλλὰ διὰ δύο κώδωνας παμμεγίστους. Ἐφάνη κατὰ
τὸ αὐτὸ ἐν τοῖς αὐτοῖς τόποις διὰ τὰς πολλὰς ἁμαρ-
τίας αὐτοῦ καὶ πεπαιδευμένος τις, ὅστις τυπώσας βι-
βλιάριόν τι, καὶ περιπεσὼν ἐν ἐνδείᾳ ἐσχάτῃ, ἐζήτησε
τὴν βοήθειαν τῶν ἐκείσε ὁμογενῶν. Πῶς ἐβοήθησαν
αὐτῷ; Ἐν ὁνείδεσιν ἀπλῶς. Οὕτε λέγω ἐγὼ, πῶς τὰ
πράγματα τῶν μοναστηρίων εἶναι ποσῶς ἀμελητέα:

ἄπαγε! Ἐγὼ λέγω, πῶς καὶ τοῦτο δεῖ ποιῆσαι, καὶ
ἐκεῖνο μὴ ἀφιέναι κατὰ τὸ εὐαγγελικόν. Δὲν εἶναι ὑπό-
θεσις τὸ βιβλιάριον ἐκεῖνο, πλὴν ὁποιοῦνδήποτε, ἢ ὁπο-
σονδήποτε, τείνει πρὸς τὸ ὄφελος τοῦ κοινῷ. Καὶ νὰ μὴ
τιμηθῇ ὅσον τὸ τρίτον, ὅσον τὸ τέταρτον, τί λέγω; ὅσον
τὸ δέκατον καὶ τοῦ κώδωνος ἐκείνου, τοῦ ὁποίου ὅμως
οὔτε ὁ βόμβος καὶ δὲν εἶναι κοινωνητὸς τῷ κοινῷ; Πό-
θεν προέρχεται αὐτὴ ἡ τηλικαύτη ἀδιακρισία τῶν ἡμε-
τέρων; Οὕτε ἐκθέτω αὐτήν, διότι εἶναι αἰσθητὴ παντὶ
τῷ βουλομένῳ: ἐπομένως οὕτε ἔχει χρεῖαν, ὥστε νὰ
ἐκτεθῇ ὑπ' ἐμοῦ ».

ΨΥΧΗΣ ΙΑΤΡΟΣ ΠΑΡΑ ΤΟΥΣ ΑΡΧΑΙΟΥΣ*

Ὁ Πλούταρχος δις ἀπεδήμησεν εἰς Ρώμην. Εἰκά-
ζεται ὅτι τὴν πρώτην αὐτόσε ἀποδημίαν ἐπεχειρῶν
εἰκοσαέτης περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς τοῦ Οὐεσπαδιανοῦ
βασιλείας. Ἀπῆλθεν εἶτα ἐπὶ μικρόν, ἐπανῆλθε βρα-
δύτερον καὶ ἐπανέκαμψε μετὰ ταῦτα ὀριστικῶς εἰς
τὴν Ἑλλάδα, ἐν ᾗ ἐποχῇ ἦν περὶ τὴν λήξιν αὐτῆς
ἡ βασιλεία τοῦ Δομετιανοῦ. Ὁ χρηστός καὶ ἀκέραιος
αὐτοῦ χαρακτήρ οὐ μόνον προσέφυλαξεν αὐτόν τοῦ
μολύσματος τῶν ρωμαϊκῶν ἠθῶν, ἀλλὰ καὶ φαίνεται
ὅτι ἡ διεφθαρμένη ἐκείνη ἀτμόσφαιρα οὐδεμίαν ἔσχεν
ἄλλην ἐπ' αὐτοῦ ἐπιρροὴν ἢ τὸ νὰ γνωρίσῃ αὐτῷ
τὴν ἰδίαν ἀξίαν καὶ καταδείξῃ αὐτῷ τὸν ἀληθῆ τοῦ
βίου σκοπόν. Ἀποσταλεῖς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν αὐ-
τοῦ πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν δημοτικῶν αὐτῶν συμ-
φερόντων διέτριβεν ὡς ἐπιτετραμμένος τὴν τοιαύτην
ἐντολήν ἐν Ρώμῃ ἔνθα ἐπικίνδυνος ἦν ἡ διατριβὴ
ὑπὸ τοὺς ὄρους τῆς ὀλιγοσχόλου καὶ ἀνέτου ταύτης
ἀποστολῆς. Εὐχερὴς ἦν ἄλλως τε αὐτῷ ἕνεκα τῆς
οἰκονομικῆς αὐτοῦ εὐπορίας ἢ ἐπὶ τὰς ἡδονὰς τρο-
πῇ. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ δελεασθῇ ὑπὸ τούτων ἐπεδόθη εἰς
τὴν αὐξήσιν τοῦ θησαυροῦ τῶν γνώσεων αὐτοῦ.
Ἐτερος δι' αὐτόν κίνδυνος ἦν ἡ τάσις τῆς κρατού-
σης κοινῆς φιλοκαλίας καὶ αἱ φιλολογικαὶ τῆς ἐπο-
χῆς ἐκείνης ἐξεις. Κρίνων τις ἐκ τινῶν φαινομένων
θὰ ἐπίστευεν ὅτι ὑπὸ τοὺς Φλαβίους οἰοῖται ἀναγέν-
νησις φιλολογικὴ εἶχεν ἐν Ρώμῃ τελεσθῇ. Οἱ αὐτο-
κράτορες ἐκεῖνοι ἡσμένον ἐπιδεικνύοντες ἐλευθεριότη-
τος, ἴδρουν βιβλιοθήκας, ἐμισθοδότην διδασκάλους,
διήγειρον τῶν συγγραφέων τὴν ἡμιλλαν διὰ ποιητι-
κῶν διαγωνισμῶν, ἐν οἷς οἱ Ἕλληνες ἐκαλοῦντο ν'
ἀντιμετρῶντο πρὸς τοὺς Ῥωμαίους. Ἡ πνευματικὴ
αὐτῇ κίνησις ἦν ἐπιπλάστος καὶ ἄγονος ἀπέβη. Αἱ
δημοτικαὶ ἐλευθερίαι εἶχον ἀπονεκρωθῇ, οἱ φιλόσο-
φοι ἐκδιώχθη ἐκ Ρώμης, ἡ δὲ ρητορικὴ καὶ ἡ ποιη-
τικὴ στερούμεναι πηγῆς γενναίων ἐμπνεύσεων καὶ
μεγάλων ιδεῶν ἐξηντλοῦντο εἰς κενὰ καὶ πομπηλυ-
γῶδη νοήματα. Ἀλλὰ τηλικαύτη ἦν τοῦ ἐγγραμμά-

*) Ἡ μετάφρασις αὕτη, προώριστα ὅπως περιληφθῇ εἰς τὸ
δεύτερον τεῦχος «τοῦ ἐν τοῖς ἡθικοῖς Πλουτάρχου τοῦ Χαιρ-
ωνέως θησαυροῦ παιδαγωγικῶν γνώσεων» τοῦ κ. Χριστοφ. Σα-
μαρτσίδου.

του κοινῷ ἡ ἀμάθεια καὶ ἡ ἀβελτηρία, ὥστε οἱ ἀ-
σθενεῖς καὶ ψυχροὶ ἐκεῖνοι στίχοι καὶ αἱ ἀνευ ἐν-
νοιῶν δημηγορίαι ὁμοῦ μιν προῦκάλουν ἐπικροτή-
σεις. Τότε ἡ φιλολογία ἀπέβη ἰδιοτελὲς ἐπάγγελμα
καὶ ἐταπεινώθη τὸν πλοῦτον ἀποκλειστικῶς καὶ τοὺς
εὐχερεῖς θριάμβους ἐπιδιώκουσα. Ἐκ τινῶν τοιού-
του εἰδους πνευματικῶν προϊόντων ἐξέστην εἰκάσαι
ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ Πλούταρχος ἐν ἀρχῇ ἐφάνη ὑποχω-
ρῶν εἰς τὸν χεῖμαρρον τοῦτον καὶ μὴ ἀπαξίων τοὺς
σοφιστικοὺς θριάμβους· ἀλλ' ἡ πλάνη ἦν παροδική.
ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦ σοφιστοῦ, ὃν ἐκ συνέσεως διε-
τήρουν ἰσχυρὰ τινὰ πνεύματα ἐξηκολούθουν νὰ δι-
δάσκωσι τὰς ἠθικὰς ἀληθείας. Ὁ Πλούταρχος ἐγένε-
το τούτων μιμητής. Παρεῖχε πρακτικῆς ἠθικῆς δη-
μόσια ἀκροάματα καὶ ἐσπούδαζε νὰ πραγματώσῃ τὸν
τύπον τοῦ ἱατροῦ τῆς ψυχῆς, οὗ βραδύτερον αὐτὸς
οὗτος διέγραψε τὴν τελειαν εἰκόνα.

Οὐχὶ ἀπαικτότως ἐρρήθη ὅτι τὰ ἔσχατα τῶν δεινῶν
ἐνέχουσιν ἐν ἑαυτοῖς τὴν θεραπείαν. Ὁ ἄνθρωπος
προσπλοῦται πρὸς τὴν φυσικὴν καὶ ἠθικὴν αὐτοῦ
ζωὴν διὰ δεσμῶν τόσῃ βαθέων, ὥστε ἅμα τὸν κίνδυ-
νον τοῦ θανάτου αἰσθανόμενος ἐπινοεῖ καὶ τὰ πρὸς
ἀπόκρουσιν αὐτοῦ ὅπλα. Ἐπὶ τῶν πρώτων τοῦ Αὐ-
γούστου διαδόχων προϊούσης τῆς τῶν ἠθῶν ἐκλύ-
σεως, σοφοὶ τινες ἀντέταξαν τὴν τότε νεάζουσαν ἐτι
τοῦ ἱατροῦ τῆς ψυχῆς τέχνην, πλήρη δὲ ἔστυψεν ἐ-
πιτυχία τὴν ἀπόπειραν ταύτην. Πᾶς μεγιστάνος οἰ-
κὸς εἶχε τὸν ἀποκλειστικὸν αὐτοῦ διδάσκαλον αἰ-
παρόντα καὶ τὸν νοῦν προσέχοντα εἰς τὴν ἐξύψωσιν
τῶν χαρακτήρων καὶ τὴν ἀναθάρρυνσιν τῶν εἰς πτώ-
σιν ἐπιρρεπῶν ψυχῶν. Ὁ Σενέκας ἐχώρησε μεγάλους
βήμασιν ἐν τῇ λεπτῇ ταύτῃ ἐπιστήμῃ τῶν ἐνδομύ-
κων ἀληθειῶν, τῶν ἀποκρύφων ἀδυναμιῶν καὶ τῆς
θεραπείας, ἦν αὐταὶ ἀπαιτούσιν. Ἐν τοῖς ἐπιστημο-
νικοῖς ἢ θρησκευτικοῖς τῆς σήμερον ιδρύμασιν οὐδὲν
ἀπαντᾷ ἀκριδῶς ἀναλογεῖν τῇ λειτουργίᾳ ταύτῃ τῆς
ἀρχαίας σοφίας. Ἐν ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ προσώπῳ συν-
ενοῖ αὕτη τὸν διδάσκαλον, τὸν ἠθικολόγον, τὸν
ἐξομολογουμένον ἀκροατὴν καὶ τὸν ἱατρόν. Ὁ διδά-
σκαλος ἐδίδασκε τὴν ἠθικὴν ἀλήθειαν ἀναπτύσσων
τὴν τῶν καθηκόντων θεωρίαν, ἀλλ' ἐν τῷ ἔργῳ τού-
τῳ συνεκίρνα τὸ ὕψος καὶ τὸν τόνον τῆς ἐπιδλητι-
κῆς τοῦ ἠθικοδιδασκάλου ἐπιμονῆς. Ἦν ἐπομένως
ἅμα μὲν σεβαστότερος καὶ πειστικώτερος, ἅμα δὲ ἐπι-
δλητικώτερος, στέργων τοὺς διδασκόμενους πλεῖον τοῦ
τῶν ἡμερῶν ἡμῶν διδασκάλου. Τὰ διδάγματα αὐτοῦ
ἔφερον οἰοῖται ἱερὸν τινα χαρακτήρα. «Ἡ εἰς ταῦτα
παρασκευή, λέγει ὁ Κρεάρ, ἐτελεῖτο ὃν τρόπον καὶ
εἰς τὰ θρησκευτικὰ μυστήρια· ἡ δὲ ἐν αὐτοῖς παρὰ-
στασις ἐγένετο ὡς ἐν ἱερᾷ τινι τελετῇ». Οὐχ ἥττον
ἐπεκράτει ἐν αὐτοῖς ποιά τις ἐλευθερία, πλὴν οὐχὶ
ἁμοῖρος αἰδημοσύνης μὴδέποτε δὲ τῶν θεμιτῶν ὁ-
ρίων ἐκτρεπομένη. Ἠδύναντο δὴλον ὅτι οἱ ἀκροαταὶ
νὰ ὑποδεικνύωσιν ἔστιν ὅτε τὸ πρὸς ἀνάπτυξιν
θέμα, παρεῖχετο μάλιστα αὐτοῖς καὶ τὸ προνόμιον
τοῦ διακόπτειν τὴν διδασκοντα καὶ ὑποβάλλειν ἀν-
τιρρήσεις ἐπὶ ζητημάτων σκοτεινῶν καὶ ἀμφισβητη-
σίων. Τῆς ἀκροάσεως περατουμένης, οἱ στένοι μα-
θηταί, τῶν ἀκροατῶν οἱ ἐπιστηθιώτεροι παρέμενον
μετὰ τοῦ ἠθικολόγου καὶ ἀπεκάλυπτον τὴν ἑαυτῶν
ψυχὴν. Ἐπηκολούθει τότε τοῦ ἐξομολογητοῦ τὸ ἔργον

αὕτη δὲ ἦν ἡ ὥρα τῶν ἐκμυστηρεύσεων καὶ τῶν τε-
λειῶν καὶ εἰλικρινῶν ὁμολογιῶν. Εἰς τὸν πνευματι-
κὸν τοῦτον πατέρα—διότι τοιοῦτος ἦν—οὐδὲν ἔμε-
νεν ἀπόκρυφον. Φόβοι δεισιδαίμονες καὶ παράλογοι,
ὅρμαι εἰς ὀργὴν καὶ ἐκδίκησιν, πάθη σφοδρά, αἰσχρὰ
ἐπονείδιστα ἀπεκαλύπτοντο καὶ ἐπεδεικνύοντο ὡς
ἔλκη γυμνὰ τὴν τοῦ ἱατροῦ θεραπείαν ἀναμένοντα.
Ἐπαρκῶς περὶ τούτων φωτισθεῖς ὁ ἐξομολογητὴς
ἐπελαμβάνετο τότε τοῦ δυσχεροῦς τῆς ψυχικῆς θερα-
πείας ἔργου. Ὁπόσῳ τέλειος ἦν ὁ ὑπὸ τοῦ Πλουτάρ-
χου διαζωγραφούμενος ἱατρός! Μὴ ἀρκοῦμενος νὰ
διαγράψῃ τὸ ἐπιζητούμενον φάρμακον πρὸ τῆς ἔδρας
αὐτοῦ παρεῖχε καὶ τὸν ἑαυτοῦ οἶκον ἐλεύθερον τοῖς
βουλομένοις νὰ συμβουλευνται αὐτόν. Προβαίνων
δὲ καὶ περαιτέρω εἰσῆρχετο ἀπροόπτως καταλαμβάνων
τὸν ὁμιλητὴν ἢ τὸν μετανοοῦντα καὶ κατηχού-
μενον ἐν μέσῳ τῶν ἡμερησίων αὐτοῦ ἀσχολιῶν, ἐμε-
λέτα τὴν ἀκριβεστέραν τοῦ κακοῦ διάγνωσιν καὶ οὐ-
δαμῶς παρητεῖτο τὸ ἔργον ἢ μετὰ τὴν πλήρη
τοῦ κακοῦ ἀποδόχσιν. Ἐκ πείρας γινώσκων ὅτι ὁ-
φείλει νὰ μὴ ἀρκῆται εἰς ἀπλᾶς ἐπαγγελίας ἀπῆται
ἔργα καὶ θυσίας καὶ τὴν ἠρωϊκὴν τοῦ παλαίου ἀν-
θρώπου ἀπάρνησιν. Καὶ ἔδρεπεν οὐχὶ σπανίως τοὺς
καρπούς τηλικούτων μόχθων. Ἡ ἀπὸ ἀκολάστου βίου
εἰς αὐστηρὰν διαγωγὴν μετάστασις, ἡ συνδιαλλαγή
δύο ἀδελφῶν, ἡ εἰρήνευσις τῶν συζύγων καὶ τὰ πα-
ρόμοια, ἡ ταχεῖα ἐγκατάλειψις ἐρωμένης τοιοῦτοι
ἦσαν οἱ θρίαμβοι αὐτοῦ, ἡ τέρψις καὶ ἡ ἀμοιβή.

Ἴδου ὅποιαν ὁ Πλούταρχος κατέλειπεν ἡμῖν εἰκό-
να τοῦ ἱατροῦ τῆς ψυχῆς. Πρὸς παράστασιν τόσῃ
ζωηρὰν καὶ ὀρθὴν καὶ τὴν δι' ὅλου τοῦ βίου ἀνεπι-
σφαλῆ πραγματοποιοῦσιν τοῦ τύπου τούτου ἀπῆται-
το πλέον ἢ ἀπλῆ ὀρθοφροσύνη, ἀπῆταιτο ποιά τις
μεγαλοψυχία. Θὰ μοὶ ἀντιτάξωσιν ὅτι ὁ Πλούταρχος
δὲν ἐπενόησε τὴν ἐπιστήμην ταύτην. Σύμφημι καὶ
ὁμολογῶσα ἦδη τοῦτο. Ὑπάρχει ἐν τούτοις διττὴ
μεγαλοψυχία· ἡ ἐπινουτικὴ, ἡ διὰ τῆς ἐποπτείας τὰς
γονιμοποιούς ἀποκαλύπτουσα ἐννοίας, καὶ ἡ μεγαλο-
ψυχία τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς ἐφαρμογῆς, ἡ τῶν ἐν-
νοιῶν τὰ συμπεράσματα εἰς φῶς φέρουσα καὶ τὰς
συνεπείας τούτων διοργανίζουσα καὶ ἐπιβάλλουσα
τῇ κοινωνίᾳ τὴν εὐεργετικὴν αὐτῶν ἐπίδρασιν. Τοιαύτη
δὲ ὑπῆρξεν ἡ ὑπὸ τοῦ Πλουτάρχου παρα-
σχεθεῖσα ἐνδοξος ὑπηρεσία εἰς τὴν ἠθικὴν ἱατρικὴν
ἐπιστήμην. Αὕτη ἀδιαλείπτως τὸν νοῦν αὐτοῦ ἀπη-
σχόλει, οὐδεμία διέφευγεν αὐτόν εὐκαιρία πρὸς ἐ-
παύξιν τῶν μέρους καὶ τῆς ἐπιρροῆς αὐτῆς. Ἠγω-
νίσθη δὲ νὰ ἐνιδρύσῃ ταύτην καὶ μέχρι τῶν ἐν συμ-
ποσίοις ὁμίλων καὶ διαλέξεων τῶν Ῥωμαίων, ἃς περὶ
πολλοῦ οὗτοι τότε ἐποιούντο καὶ ὧν ὑπῆρξεν ἴσως
ὁ ἀκριβεστέρος καὶ τελειότατος ἱστορικός.

Οἱ τὰ συμπόσια σφόδρα φιλοῦντες Ἕλληνες εἰσῆ-
γαγόν καὶ εἰς Ρώμην τὴν χρῆσιν αὐτῶν. Κατὰ τὸν
Α' μ. Χ. αἰῶνα ἡ μεμορφωμένη κοινωνία, ἦν δὲν ἀ-
πασχόλει ἡ πολιτικὴ, εὐρίσκειν ἐν ταῖς φιλοκάλοις
ταύταις συνουσίαις ἐξάιρετον ἡδονήν, ἦν πᾶν
εὐαρέστως ἀπέλαυνεν. Ἐν αὐτοῖς ἡ πρὸς τὰς πνευ-
ματικὰς συζητήσεις καὶ τὰς λεπτὰς χαριτολογίας
περιεργία καὶ σπουδὴ ἡμιλλῶντο πρὸς τὴν διὰ τὰ
σπάνια ἐδέσματα καὶ τοὺς ἐκλεκτοὺς οἶνους ὄρεξιν.
Πρὸ ἑκατονταετίας ὁ Κικέρων ἐξύμνει τὰ συμπόσια

ὡς τὴν τερπνοτάτην ψυχαγωγίαν διὰ τὸ καταπεπονημένον πνεῦμα. «Τὸ πνεῦμα, ἔγραφε, δὲν ἀνακουφίζεται κάλλιον ἢ ἐν ταῖς οἰκείαις διαλέξεσι τῶν συμποσιαζόντων». Ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων τὰ συμποσία διετήρουν τὸν τοιοῦτον χαρακτήρα, καθόσον αὐτοὶ οὗτοι οἱ ὑπέρτατοι ἄρχοντες ἡδμενίζον νὰ διαπρέπωσιν ἐν σοφαῖς συζητήσεσι καὶ νὰ δρέπωσιν εὐχερεῖς φιλολογικούς θριάμβους ἀπέναντι ἀντιπάλων ἐκ συνετῆς προνοίας ἐν αὐτοῖς ἡττωμένων. Ἀνεπαισθήτως αἱ διαλέξεις αὗται τοσαύτην οὖν τῷ χρόνῳ προσέλαβον σπουδαιότητα, ὥστε καὶ ἡ διάταξις αὐτῶν καὶ οἱ κανόνες ἄχρι τῶν ἐλαχίστων λεπτομερειῶν εἶχον καθορισθῆ. Κατὰ τὰ συμποσία ἐωρτάζοντο πομπῶδως θρησκευτικαὶ ἢ πολιτικαὶ ἀμφιετηρίδες. Ὁ Πλούταρχος εὐαρεστώνει ἐφοῖτα εἰς τὰς ὁμηγύρεις ταύτας δραττόμενος ἐν αὐταῖς τῆς εὐκαιρίας πρὸς ἀνάπτυξιν τῶν ἐαυτοῦ προσόντων· ἦν ἐν τούτοις σοβαρώτως ἡ ὥστε νὰ ἐπιδιώκῃ τῆς ἰδίας φιλαυτίας τὴν ἱκανοποίησιν, ἀπεμάκρυνε τὸ ἐπ' αὐτῷ πᾶν ὑποπτον ἐπεισόδιον καὶ ἐπιτηδεῖας ἐνεθρόνισε τὴν φιλοσοφίαν ὡς ἀξίαν νὰ πρυτανεύῃ ἐν πάσῃ συζητήσει.

Μετὰ τὴν πρώτην ταύτην ἐπισκόπησιν τῆς νεότητος τοῦ Πλούταρχου καὶ πρὶν ἐπανελθῶμεν ἐτι μετ' αὐτοῦ εἰς Χαλκιδεὺς ἐνθα θέλομεν αὐτὸν μετὰ μικρὸν ἐπανεύρει, εὐχερῶς δυνάμεθα νὰ διαγνώμεν ἐν αὐτῷ ὡς ἐν παντὶ πραγματικῆς ἀξίας εὐμοιροῦντι ἀνθρώπῳ πρῶτον τινὰ κληῖδιν δραστηρίαν καὶ καρτερικὴν. Εἰς τὴν ἔμφυτον τάσιν προσέθηκεν ὁ Πλούταρχος καὶ τὰ ἥθη τῆς κτηθείσης πολυμαθείας. «Ὅσῳ ἂν ἐνδὲς εὐγενὲς καὶ εὐτολμόν ἐστὶ τὸ σκέδιον τοῦ ἱατροῦ ἐν τῇ ψυχᾷ, τόσῳ ἂν ἐτέρου ὀρθαί εἰσιν αἱ ψυχολογικαὶ γνώσεις, καθ' ἃς ἐπιδιώκει τοῦ σκοποῦ τούτου τὴν ἐκπλήρωσιν. Ὁ πρὸς τοιοῦτον ἀποβλέπων τέλος δύναται εἰς οὐκ ὀλίγα νὰ περιπέσῃ σφάλματα. Τούτων τὸ κοινότερον ἔγκειται εἰς τὴν ἀπόπειραν τοῦ νὰ θεμελιώσῃ τις τὴν ἠθικὴν ἐπὶ μιᾶς καὶ μόνης ἐκ τῶν πολλῶν αὐτῆς βάσεων καὶ τὴν πνευματικὴν θεραπείαν νὰ στηρίξῃ εἰς φυσιολογίαν ἀτελεῖ. Πρὸς κατανόησιν τούτου ἀρκεῖ νὰ ἐπισημωθῇ τις τὰ ἀναμορφωτικὰ ὄνειροπολήματα, τῶν παλαιῶν καὶ τῶν νεωτέρων εἰλικρινῶν τῆς ἀνθρωπότητος φίλων. Τούτων οἱ μὲν φαντάζονται ὅτι μία καὶ μόνη τὴν κοινωνίαν μαστίζει νόσος, ἡ ἀγνοία καὶ συμπεραίνουσιν ὅτι ἐνιαῖον εἶνε καὶ τὸ πρὸς θεραπείαν αὐτῆς φάρμακον, ἡ παιδείσις καὶ εἰς ταύτην ἀποκλειστικῶς προσηλοῦνται τὴν ἐν μέρει ἄλλως τε ἀληθεύουσιν ὁκέψιν πεπεισμένοι ὅτι τῆς ἐπιστήμης ἀφθόνως διοχετευομένης θὰ βλαστήσῃ καὶ θὰ καρποφορήσῃ πᾶσαι αἱ ἀρεταί. Ἀπομονοῦσιν ὅτι ἡ παιδείσις ἀπευθύνεται εἰς τὸ πνεῦμα μόνον καὶ ὅτι μετὰ τὸν φωτισμὸν τούτου ὑπολείπεται ἔτι ἡ τῆς θελήσεως ἐνδύχσις καὶ τῶν ὁρέξεων ἡ ὑποταγή. Ἄλλοι ἐν πεπονηθείσῃ φρονούσιν ὅτι τὴν γενεαρχίαν κοινωνίαν μόνον νὰ δύναται νὰ ζωπυρήσῃ πνοή. Ἄλλ' ὁ Πλούταρχος ἀκμάσας πρὸ 1800 περίπου ἔτῶν ἐν ἐποχῇ ἐπ' ἴσης ἠθικῶς κρισὶμῳ ὅσον ἡ ἐνεστώσα εἰς οὐδεμίαν τῶν ὑπερβολῶν τούτων περιέπεσε, καὶ τοι παρόμοιαι πλάναι δὲν ἦσαν ἀγνωστοί. Ἐν τῇ θεραπείᾳ τῶν τῆς ψυχῆς νόσων οἱ προκατόχοι αὐτοῦ κατέφευγον εἰς τὴν ἀφαιμαξίαν ἢ εἰς σοβαρὰς ἐγγχει-

ρίσεις· νῦν μὲν κατεδίδασκον εἰς ἀκροστίαν ἐν τῶν σπουδαίων ἐπὶ παραδείγματι ἢ τοῦ λογικοῦ· νῦν δὲ ἀπεστέρουσαν αὐτὸν τὴν τῶν εὐγενῶν παθῶν ὁρμήν, ἥτις κατέχει ἐν τῇ ψυχῇ τὴν αὐτὴν σημασίαν, ἦν ἐν τῷ αἵματι ἢ τοῦ αἵματος θέρη. Ὁ Πλούταρχος ἀποστέρει τοὺς ἀκροτηριασμοὺς τούτους τῆς ἠθικῆς τοῦ ἀνθρώπου φύσεως, οὐδὲ ἀνέχεται τὴν βλάβην τῆς ἁρμονικῆς ἐνότητος τῶν πνευματικῶν αὐτοῦ ἱκανοτήτων. Εἰς τοὺς μὴ ἀποδεχομένους τὸ αὐτεξούσιον ὑπομινθῆσκει ὅτι αὐτὴ αὐτὴ ἡ ψυχὴ εὐτελεῖται ἀποστερουμένη τούτου· τοῖς δὲ ὁπαδοῖς τοῦ πεπωμένου ὑπομινθῆσκει τὰ ἑξῆς. Ἄν εἰς τὴν τύχην ἀποδῶμεν τὰς τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς σωφροσύνης πράξεις, εἰς αὐτὴν ὁσαύτως ἀποδοτέα καὶ ἡ κλοπή, ἡ ληστεία καὶ ἡ ἀκολασία. Τὴν δὲ πλάνην τῶν στωϊκῶν, οἵτινες καταδικάζουσι πάντα τὰ ζωηρὰ πάθη λησμονοῦντες ὅτι κλείεται οὕτω ἡ πηγὴ τοῦ εὐγενοῦς ἐνθουσιασμοῦ καὶ τῆς ἡρωϊκότητος κεραυνοβολεῖ διὰ τῆς βραχείας, ἀλλὰ πολυστηνάντου φράσεως «ὁ φοβούμενος μὴ μεθυσθῇ δὲν χρεῖ, ἀλλὰ κερνᾷ τὸν οἶνον ὕδατι». Πρὸς δὲ τοὺς ἐπικουρείους ὧν ἡ διδασκαλία παρὰ τὴν ἐπίφασιν αὐτῆς, ἦγεν εὐθύ εἰς χυδαῖον ὑλισμὸν προσνήχθη ἴσως τραχύτερον τοῦ δέοντος, ἀλλ' εἶχε δίκαιον ν' ἀφαιρέσῃ ἀπ' αὐτῶν τὸ προσωπεῖον. Ἐδικαιοῦτο ν' ἀποδείξῃ ὀπισθεν τοῦ Ἐπικούρου τὸν φοβερὸν αὐτοῦ μαθητὴν Μητροδώρον, ὅστις ἀσυστέλως ἐδίδασκε τὰς ὑλικωτάτας τῶν ἀρχῶν. Ἀμελικτὸς πολέμιος τοῦ ὑλισμοῦ τούτου ὁ Πλούταρχος δὲν περιέπεσε τοῦ ἐνεκα εἰς τὸν θρησκευτικὸν μυστικισμόν, ἐφ' οὗ βραδύτερον ἐναυάγησαν οἱ Ἀλεξανδρινοί. Χωρὶς νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὰς μεταφυσικὰς θεωρίας δεικνύται θιασώτης ἀσφαλοῦς ψυχολογίας, ἐφ' ἧς ἡ ἠθικὴ αὐτοῦ ἱατρικὴ ἱδρύται ἐν πλήρει ἰσορροπίᾳ. Κατὰ βάθος μία μόνη διήκει διὰ τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ ἀρχὴ ὅτι τῆς ψυχῆς ἡ σωτηρία δι' αὐτῆς ταύτης τῆς ψυχῆς δέον νὰ ἐπιδιώκῃται καὶ ὅτι ἐπὶ τούτῳ οὐδεμία τῶν ζωτικῶν αὐτῆς ἱκανοτήτων δέον νὰ θυσιάζηται, ἀλλὰ πᾶσαι νὰ παροξύνωνται διὰ τῆς κυριαρχοῦ ἐνεργείας τῆς ἀγαθῆς θελήσεως. Ἡ τοιαύτη ἠθικὴ σύλληψις εἶναι ἡ εὐρυτάτη καὶ τελειοτάτη τῶν ὅσας παρήγαγεν ἡ ἀρχαιότης. Καίπερ μὴ συστηματικῶς ὑπὸ τοῦ Πλούταρχου ὑποτυπωθεῖσα ἡ ἀρχὴ αὕτη, καταφαίνεται οὐχ ἥττον ἐν πάσῃ τῶν ἐργων αὐτοῦ δελίδι καὶ αὐτῷ ἀνήκει· ἡ δὲ μόρφωσις αὐτῆς, ἔστω καὶ ἐκ στοιχείων προγενέστερον βλαστησάντων ἐργὸν ἐστὶν ὑπερέχον πνεύματος. Ἰδόμεν νῦν τίνι τρόπῳ βραδύτερον φιλοσοφικῶς τὴν ἀρχὴν ταύτην ἐφήρμοσεν, ἦν ἐξ ἐνστίκτου ἐν τῇ νεότητι αὐτοῦ εἶχεν ἐπινοήσῃ, ἐν τῇ τριπλῇ ἀναγεννήσει τῆς οἰκογενείας, τῆς πολιτείας καὶ τῆς θρησκευτικῆς πίστεως.

(Ἀκολουθεῖ).

CHARLES LÉVEQUE

(Μετάφρασις Φωτίου Δημητριάδου).

ΡΙΠ ΒΑΝ ΓΟΥΙΓΚΛ.

Ὅστις δὴποτε ἐταξείδευεν τὸν Οὐδσωνα θὰ ἐνθυμῆται βεβαίως τὰ ὄρη Κάατσκι, ἅτινα ἀποτελοῦσιν ἀπεσπασμένον κλάδον τῆς μεγάλης οἰκογενείας τῶν Ἀππαλαχίων ὀρέων καὶ διορῶνται ἐν ἀποστάσει πρὸς δυσμὰς τοῦ ποταμοῦ, εἰς μεγαλοπρεπὲς ἀνορθούμενα ὕψος καὶ δεσπόζοντα τῶν πέριξ μερῶν. Πᾶσα ἀλλαγὴ τῆς ὥρας τοῦ ἔτους, πᾶσα καιρικὴ μεταβολὴ καὶ πᾶσα ἔτι ὥρα τῆς ἡμέρας, παράγει καὶ μεταλλαγὴν ἐν ταῖς μαγικαῖς ἀποχρώσεσι καὶ τοῖς σχήμασι τῶν ὀρέων τούτων, ἅτινα θεωροῦντα, ὑπ' ὅλων τῶν ἀγαθῶν συζύγων τῶν τε μακρὰν καὶ τῶν ἐγγύς ὡς τέλεια βρομέτρα. Ἐν καιρῷ εὐδὶφ καὶ σταθερῷ κυανοπόρφουρον ἔχουσι τὴν ὄψιν, ἐκτυποῦντα τὰς ζωηρὰς ἐξωτερικὰς αὐτῶν γραμμὰς ἐπὶ τοῦ αἰθρίου ἐσπερινοῦ οὐρανοῦ· ἐνίοτε ὅμως, ἀνεφέλου ὄντος τοῦ ἐπιλοιπού τοπίου, συγκαλύπτουσι τὰς κορυφὰς διὰ φαιῶν ἀτμῶν, οἵτινες κατὰ τὰς τελευταίας ἀκτίνας τοῦ δύοντος ἡλίου διαλάμπουσι καὶ σελαγίζουσιν ὡς στέφανος δόξης.

Ἐν τοῖς πρόποσι τῶν μαγευτικῶν τούτων ὀρέων, θὰ διέκρινε βεβαίως ὁ ταξιδιῶτης τὸν ἐλαφρὸν καπνόν, περιστροφικῶς ἀνερχόμενον ἐκ χωρίου, οὗτινος τὰ ἐκ γαλικίων στεγάζματα ἀπαστρέπτουσι μεταξὺ τῶν δεινῶν, ἀκριβῶς ἐκεῖ ἐνθα αἱ κυναὶ ἀποχρώσεις τῶν ὀρεινῶν μερῶν διαλύονται εἰς τὸ ζωηρὸν πράσινον τοῦ πλησιέστερου τοπίου. Ἔστι δὲ τὸ χωρίον ἀρχαιοτάτη κώμη, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τινων τῶν ὀλλανδῶν ἀποίκων κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους τῆς ἐπαρχίας ἀκριβῶς περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς κυβερνήσεως τοῦ καλοῦ Πέτρου Στουίβερσαντ (γαῖον ἔχοι ἐλαφρὰν!)· ἐσώζοντο δ' ἐν αὐτῇ πρὸ ὀλίγων ἔτι ἔτῶν εἶναι τῶν οἰκίων τῶν ἀρχικῶν ἐποίκων, ἐκτισμέναι διὰ μικρῶν κιτρίνων πλίνθων, ἐξ Ὀλλανδίας κομισθεῖσων, δικτυωτὰς ἔχουσιν θυρίδας προσόψεις καὶ μετ' ἀετωμάτων, φερνῶντων ἀνεμοδείκτας.

Ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ κώμῃ καὶ ἐν μιᾷ ἀκριβῶς τούτων τῶν οἰκίων (ἥτις, ἐνὰ εἰπωμεν τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν, ἐλεεινῶς ἦν ὑπὸ τε τοῦ χρόνου καὶ τῆς κακοκαιρίας ἐφθαρμένη) ἔζη πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων, ἐφ' ὅσον ἔτι ἡ χώρα διετέλει οὕτα ἐπαρχία τῆς Μ. Βρετανίας, ἀπλοῦς καὶ ἀγαθὸς ἀνὴρ ὀνόματι Ρίπ Βάν Γουίγκλ, ἀπόγονος τῶν Βάν Γουίγκλ, οἵτινες ἀνδρείως διέπρεψαν κατὰ τὴν ἱπποτικὴν ἐποχὴν τοῦ Πέτρου Στουίβερσαντ, ὃν καὶ ἠκολούθησαν εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ φρουρίου Χρηστίνης. Ὅπως δὴποτε ὅμως ἐλάχιστα μόνον οὗτος ἐκ τοῦ πολεμικοῦ χαρακτήρος τῶν προγόνων αὐτοῦ ἐκληρονομῆσε. Παρετήρησα ὅτι τῶν ἀνδρῶν ἀπλοῦς καὶ ἀγαθὸς πρὸς δὲ εὖνους γείτων ἦτο ἀνὴρ ἀπλοῦς καὶ ἀγαθὸς πρὸς δὲ εὖνους γείτων καὶ εὐπειθής, γυναικοκρατούμενος, σύζυγος. Εἰς τὸ τελευταῖον δὲ τοῦτο πράγματι θὰ ὠφείλετο καὶ ἡ πρόχτης ἐκείνη τοῦ πνεύματος, ἥτις τοσοῦτον γενικὴν προσεπορίσατο αὐτῷ δημοτικότητα· διότι ἀναμφιβόλως ἐκεῖνοι εὐκολώτερον ἀποβαίνουσι πειθήνιοι καὶ

συνδιαλακτικοὶ τοῖς ἐκτὸς τοῦ οἴκου ὅσοι ὑπὸ πειθαρχίαν θρασεῶν γυναικῶν ἐν τῷ οἴκῳ διατελοῦσιν. Οἱ χαρκτηρῆς τῶν τοιούτων καθίστανται εὐκαμπτοὶ καὶ εὐπλαστοὶ ἐν τῇ φλογερᾷ καμίνῳ τῆς οἰκιακῆς θλίψεως, οἰκιακὸν δὲ μάθημα ἔχει μείζονα ἢ ὅλα τὰ ἐν τῷ κόσμῳ κηρύγματα ἀξίαν πρὸς διδασκαλίαν τῶν ἀρετῶν τῆς ὑπομονῆς καὶ μακροθυμίας. Κατὰ ταῦτα λοιπὸν θεωρῶντες γυνὴ δύναται ὑπὸ τινος ἐπόψεως νὰ θεωρηθῇ ὡς ὑπερβάλλον εὐτύχημα· τούτου δὲ παραδεκτοῦ γινομένου, ὁ Ρίπ Βάν Γουίγκλ ἦτο τρισευδαίμων.

Βέβαιον εἶναι ὅτι οὗτος μεγάλως ἀπῆλαυνε ἀγάπης παρὰ πάσαις ταῖς συζύγοις τῆς κώμης, αἵτινες ὡς σύννητες τῷ ὀραίῳ φύλῳ, ὑπερησπίζοντο αὐτὸν ἐν πάσαις ταῖς οἰκογενειακαῖς αὐτοῦ ἔρισιν, οὐδ' ἀπειχον ποτὲ ἐν ταῖς ἐσπεριναῖς αὐτῶν περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου συνδιαλέξεσι νὰ αἰτιῶνται καθ' ὁλοκληρίαν τὴν Καν Βάν Γουίγκλ. Καὶ αὐτὰ δὲ τὰ τῆς κώμης παιδία μετὰ χαρᾶς ἐκραύγαζον ὁσάκις αὐτὸς ἐπλησίαζεν Οὗτος παρίστατο εἰς τὰς παιδιὰς αὐτῶν, κατεσκεύαζε τὰ ἀθύρματα αὐτῶν, ἐδίδασκεν αὐτὰ ν' ἀνατινάσσουσιν εἰς τὸν ἀέρα τοὺς χαρταετοὺς αὐτῶν καὶ νὰ ρίπτωσι σφαιρίδια· πρὸς δὲ διηγείτο αὐτοῖς καὶ μακρὰς ἱστορίας περὶ φαντασμάτων, μαγισσῶν καὶ Ἰνδῶν. Ὅσάκις ἐν τῷ χωρίῳ νωχελῶς περιεφέρετο περιεκυκλοῦτο ὑπ' ὀμάδος τούτων, κρεμωμένων ἀπὸ τῶν κρασπέδων, ἀναρριχωμένων ἐπὶ τῆς ράχews αὐτοῦ καὶ μυρία ἑτέρα παιγνίδια ἐπ' αὐτοῦ νηποινεῖ ἐκτελούντων· οὐδὲ κύων τις ἐτόλμα ποτὲ νὰ ὑλακτῇσιν κατ' αὐτοῦ καθ' ὅλην τὴν γειτονίαν.

Τὸ μέγα ἐλάττωμα τοῦ γενικοῦ χαρακτήρος τοῦ Ρίπ ἦν ἀνυπερέβλητος τις ἀποστροφή πρὸς πᾶν εἶδος ἐπικερδῶς ἐργασίας. Καὶ τοῦτο οὐχὶ ἐξ ἐλλείψεως ἐπιμελείας ἢ ἐπιμονῆς, καθόσον ἐκαθέζετο ἐπὶ καθύγρου βράχου, κρατῶν ἀλιευτικὸν κάλαμον μακρὸν καὶ βάρυν ὡς ταταρικὴ λόγχη καὶ ἀλιεύων καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἀνευ μεμψιμοιρίας, κἂν ἔτι οὐδ' ἀπαξ ἐνεθαρρύνετο ὑπὸ νυγμοῦ. Πρὸς τούτοις ἐπὶ ὥρας ἔφερε συνήθως ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ πυροβόλον, μοχθῶν διὰ μέσου δασῶν καὶ βάλτων, ἀνερχόμενος λόφους καὶ κατερχόμενος φάραγγας ἵνα φονεύσῃ σκιούρους τινὰς ἢ καὶ ἀγρίας περιστεράς. Οὐδέποτε ἀπέφευγε νὰ προσέλθῃ ἀρωγὸς εἰς γείτονα, προκειμένου καὶ περὶ τοῦ τραχυτάτου ἔργου, προεξήρχε δὲ πασῶν τῶν ἐξοχικῶν ἀσχολιῶν, εἰς τὸ νὰ ἐκλεπίσῃ ἀραβόσιτον ἢ καὶ νὰ ἐγγεῖρῃ λιθίνους φραγμούς· καὶ αὐταὶ αἱ γυναῖκες τοῦ χωρίου συνεθίζον νὰ χρησιμοποιῶσιν αὐτὸν ὡς ἀγγε-λιαφόρον ἢ συνεργὸν πρὸς διεκπεραίωσιν σμικρῶν τινων ἔργων, ὧν τὴν ἐκτέλεσιν ἠρνοῦντο αὐταῖς οἱ ἥττον ὑποχρεωτικοὶ σύζυγοι. Ἐν βραχεί εἰπεῖν ὁ Ρίπ ἦν πρόθυμος νὰ θεραπεύῃ καὶ τελειοῖ τὰς ὑποθέσεις πάντων τῶν ἄλλων πλὴν τῶν αὐτοῦ· ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν οἰκιακῶν αὐτοῦ καθηκόντων καὶ τὴν τακτοποίησιν τοῦ ἀγροῦ αὐτοῦ, τοῦτο ἦν αὐτῷ ἀκατόρθωτον.

Καὶ πράγματι ἄσκοπον ὅλως ἐθεώρει τὸ νὰ ἐργά-

ζηται ἐν τῷ ἰδίῳ ἀγρῷ ὅστις, ὡς ἔλεγεν, ἀπετέλει τὸ νοσηδέστερον τμήμα ἐδάφους ἐν ἀπάσῃ τῇ χώρῃ· τὰ πάντα ἐν αὐτῷ ἔβαινον στρεβλῶς καὶ ἑστρεβλοῦντο πρὸς πείσμα αὐτοῦ. Οἱ φραγμοὶ αὐτοῦ ἀδιακόπως ἐπιπτον κατακρημνιζόμενοι· ἡ ἀγελάς αὐτοῦ ἢ ἀπεπλανᾶτο ἢ εἰσῆρχετο ἐν μέσῳ τῶν λαχάνων· τὸ ἔδαφος τῶν ἀγρῶν αὐτοῦ ἦν γονιμώτερον πρὸς ἀγρία βότανα ἢ πᾶν ἄλλο μέρος τῆς χώρας· ἐν ἐποχῇ, καθ' ἣν ἀκριβῶς εἶχεν ἐργασίαν τινὰ ἐκτὸς τῆς οἰκίας, ἡ βροχὴ παρεμποδίζε πάντοτε αὐτόν νὰ ἐξέλθῃ· οὕτως ὥστε μετὰ μείζονος βεβαιότητος θὰ ἐπληροῦτο καίπερ τῆς πατρικῆς κτηματικῆς κληρονομίας καταστραφείσης ὑπὸ τὴν διαχείρησιν αὐτοῦ πλεθρον πρὸς πλεθρον, μέγχις οὐ ἐλάχιστον ἐναπελείφθη τμήμα ἀγροῦ δι' ἀρχι-βόσιτον καὶ γεώμηλα, πλὴν πάλιν ἀπετέλει τοῦτο τὸν χερίστον τῶν ἀγρῶν ἐν τῇ γειτονίᾳ. Καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ ἦσαν λίαν ρακένδυτα καὶ ἀτίθασσα, ὥσπερ οὐδενὶ ἀνῆκον. Ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ρίπ ὅλως ὅμοιος αὐτῷ τὴν μορφήν ὑπέσχετο μετὰ τῆς κληρονομίας τῶν παλαιῶν ἐνδυμάτων τοῦ πατρὸς καὶ τὴν κληρονομίαν τῶν ἡθῶν τούτου. Τὸ παιδίον τοῦτο ἐν γένει παρετῆρετο σκιρτῶν ὡς πῶλος πρὸ τῶν ποδῶν τῆς μητρος, φέρον δ' ἀπεριμμένην περισκελίδαν τοῦ πατρὸς, τὴν ὅποιαν μετὰ πολλοῦ τοῦ κόπου ἀνείχε διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς, ὡς κομψοπρεπῆς κυρία ἀνασύρει τὸ ἄκρον τῆς ἐσθῆτος ἐν κακοκαιρίᾳ.

Ὅπως δὴ ποτε ὅμως ὁ Ρίπ Βάν Γουίγκλ ἦν ἐξ ἐκείνων τῶν εὐτυχῶν βροτῶν, τῶν εὐτραπέλων καὶ πρχειῶν διαθέσεων, οἵτινες ἐπιπολαίως περὶ τοῦ κόσμου σκέπτονται, τρέφονται διὰ λευκοῦ καὶ μέλανος ἄρτου, δι' ἐκείνου δηλ. ἐκ τῶν δύο τὸν ὅποιον δύναται νὰ προμηθευθῶσι μετ' ἐλαχίστης σκέψεως ἢ μερίμνης καὶ οἵτινες θὰ προετίμων νὰ λιμοκτονήσωσι μᾶλλον διὰ μίαν πένναν ἢ νὰ ἐργασθῶσιν ἀντὶ μιᾶς λίρας. Ἀφιέμενος εἰς ἑαυτὸν κάλλιστα θὰ διήρχετο τὸν βίον ἐν πλήρει εὐχαριστήσῃ, εἰ μὴ ἡ σύζυγος αὐτοῦ ἀπαύστως θορύβῳ ἐπλήρου αὐτοῦ τὰ ὦτα, ἐπιτιμῶσα αὐτὸν διὰ τὴν ὀκνηρίαν, τὴν ἀκηδίαν αὐτοῦ καὶ τὸν ὀλεθρον, ὃν προϋξέει τῇ ἰδίᾳ οἰκογενεῖᾳ. Τὴν πρωΐαν, τὴν μεσημβρίαν καὶ τὴν ἐσπέραν ἡ γλῶσσα αὐτῆς ἀδιακόπως ἐνῆργει πᾶν δὲ ὅπερ οὗτος ἔλεγεν ἢ ἐπραττεν ἀναποφύκτως θὰ παρῆγε χεῖμαρρον ὀλογοῖκτικῆς εὐγλωττίας. Ἀλλ' ὁ Ρίπ ἐν μόνον ἐκείνητο μέσον ἀπαντήσεως εἰς πάσας τὰς τοιοῦτου εἶδους διαλέξεις, τοῦθ' ὅπερ ἐκ τῆς συχῆς χρήσεως κατέστη συνήθεια: συνέστελλε δηλ. τοὺς ὧμους αὐτοῦ, ἐκίνει τὴν κεφαλὴν, ἀνύφου τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλ' οὐδὲν ὠμίλει. Τοῦτο ὅμως ὁπως δὴ ποτε εἶδε πάντοτε ἀφορμὴν πρὸς νέον κανονισμὸν ἐκ μέρους τῆς συζύγου, εἰς τρόπον ὥστε μετ' εὐχαριστήσεως ἀπέσυρεν ἑαυτὸν καὶ μετέβαινεν ἔξω τῆς οἰκίας — εἰς τὸ μόνον δηλ. μέρος, ὅπερ, τῇ ἀληθείᾳ, ἀνήκει εἰς τὸν γυναικοκρατούμενον σύζυγον.

Ὁ μόνος οἰκιακὸς ὀπαδὸς τοῦ Ρίπ ἦν ὁ ἀγαπητὸς αὐτοῦ κύων Λύκος, ἐπίσης ὑποχείριος ὡς καὶ ὁ κύριος αὐτοῦ, διότι ἡ κυρία Βάν Γουίγκλ ἐθεώρει αὐτοῦ, ἐταίρους ἐν τῇ ὀκνηρίᾳ καὶ ἰδίως προσέβλεπε μετὰ

δυσμενοῦς βλέμματος πρὸς τὸν Λύκον, ὡς τὸν αἴτιον τῶν τόσων συχνῶν παρεκτροπῶν τοῦ κυρίου αὐτοῦ. Ἀληθῶς ὑπὸ πᾶσαν ἐποψὴν ζωηρότητος, ἀρμοζούσης εἰς εὐπρεπὴ κύνα, τὸ ζῶον ἦτο ἐκ τῶν θαρραλέων ἐκείνων ὅσα ποτὲ διέτρεξαν τὰ δάση· πλὴν ὅποιον θάρρος δύναται ν' ἀντιστῇ εἰς τὸν ἀπαυστον καὶ τοὺς πάντας πτοοῦντα τρόμον, ὃν ἐμπνέει ἡ γυναικεῖα γλῶσσα; Τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ὁ Λύκος εἰσῆρχετο ἐν τῇ οἰκίᾳ, ὁ λόφος αὐτοῦ ἐταπεινοῦτο, ἡ οὐρὰ αὐτοῦ ἐρείπτετο πρὸς τὸ ἔδαφος, ἡ περιστρέφετο μεταξὺ τῶν κνημῶν, ἐκεῖνος δὲ πεφοβισμένος περιεφέρετο, μυρία ἐξακοντίζων πλάγια βλέμματα πρὸς τὴν Καν Βάν Γουίγκλ καὶ ἐν τῇ ἐλαχίστῃ δ' ἐπιδείξει τῆς δοκοῦ σαρώθρου ἢ κουτάλας βιαίως ἔσπευδε πρὸς τὴν θύραν ὑλακτῶν.

Ἡ κατάστασις τοῦ Ρίπ ἐδεινῶτο, ἐφ' ὅσον ἠῤῥα-νον τὰ ἔτη τοῦ συζυγικοῦ αὐτοῦ βίου· δριμύς χαρ-κτὴρ οὐδέποτε ἀπαλύνεται τῇ παρόδῳ τῆς ἡλικίας, ἡ δὲ ὀξεία γλῶσσα εἶναι τὸ μόνον κοπτερόν ὄργανον, ὅπερ διὰ τῆς συνεχῆς χρήσεως ἀποβαίνει αἰχμηρότερον. Ἐφ' ἱκανὸν χρόνον συνεθίζε νὰ παρηγορῇ ἑαυτὸν, ὁπότε ἐδιώκετο τῆς οἰκίας, διὰ συχνῶν ἐπισκέψεων εἰς εἰδὸς τι διαρκοῦς συλλόγου σοφῶν, φιλοσόφων καὶ ἄλλων ὀκνηρῶν προσωποποιήσεων τοῦ χωρίου, οἵτινες συνεκρότουν τὰς συνελεύσεις αὐτῶν ἐν θρανίῳ πρὸ τινος ξενοδοχείου, διακρινόμενου ἐκ τῆς πορφυρᾶς εἰκόνος τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος Γεωργίου τοῦ Γ'. Ἐνταῦθα οὗτοι συνεθίζον νὰ κἀθηνται ὑπὸ σκιάν, κατὰ μακράν τινα καὶ φορτικὴν θερὴν ἡμέραν, φληναφούντες νωθρῶς περὶ πραγμάτων τοῦ χωρίου ἢ διηγουμένοι ἀτέρμονας κενὰς ἱστορίας, προκαλοῦσας τὸν ὕπνον. Καὶ αὐτὸς ὁ πολιτευτὴς δὲν θὰ ἐζημιῶτο, ἀκρωμένος τῶν ἐκάστοτε ἐπισυμβαίνουσιν βαθειῶν συζητήσεων, ὅτε κατὰ τύχην παλαιὰ τις ἐφημερίς περιέπιπτεν εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν ἐκ μέρους διαβαίνοντος ὁδοιπόρου. Πόσον σοβαρῶς συνεθίζον ν' ἀκροῶνται τῶν περιεχομένων, ὡς ταῦτα ἐξετραυλίζοντο ὑπὸ τοῦ Δέρικ Βάν Μπούμμελ, τοῦ σχολάρχου, δραστηρίου καὶ ἐκπαιδευτοῦ ἀνθρωπισκοῦ, τὸν ὅποιον καὶ ἡ τὰ μάλιστα γιγαντιαία λέξις τοῦ λεξικοῦ, οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον ἠδύνατο νὰ πτοήσῃ, καὶ πόσον σοφῶς συνεθίζον νὰ συσκέπτονται περὶ τῶν κοινῶν συμβάντων, μῆνας τινὰς μετὰ τὴν ἐπέλευσιν αὐτῶν.

Αἱ ιδέαι τῆς πατρίας ταύτης ἐπεκρίνοντο ἐντελῶς ὑπὸ τοῦ Νικολάου Βέδδερ, τοῦ πατριάρχου τῆς κώμης καὶ κυρίου τοῦ ξενῶνος, πρὸ τῆς θύρας τοῦ ὁποῦ ἐκαθέζετο οὗτος ἀπὸ πρωΐας μέχρις ἐσπέρας ἀπομακρυνόμενος ἐκεῖθεν τόσον μόνον ὅσον ἐπάρκει αὐτῷ ἵν' ἀποφεύγῃ τὸν ἥλιον καὶ ἵνα μένῃ ὑπὸ τὴν σκιάν μεγάλου δένδρου· οὕτως ὥστε οἱ γείτονες ἠδύναντο ἐκ τῶν κινήσεων αὐτοῦ ν' ἀποφανθῶσι περὶ τῆς ὥρας τόσον ἀκριβῶς ὅσον διὰ ἡλιακοῦ ὥρολογίου. Ἀληθῶς σπανίως ἠκούετο ὁμιλῶν, τὴν καπνοσύριγγα ὅμως αὐτοῦ ἀδιακόπως ἐκάπνιζεν. Οἱ ὀπαδοὶ δὲ αὐτοῦ ὁπως δὴ ποτε (καθόσον πᾶς μέγας ἀνὴρ ἔχει καὶ τοὺς ὀπαδοὺς αὐτοῦ) πληρέστατα ἐνδύνουν αὐτὸν, γινώσκοντες

τὸν τρόπον τοῦ ν' ἀρύωνται τὰς ιδέας αὐτοῦ. Εἴ τι τῶν ἀναγνωσθέντων ἢ ἐν εἰδῇ ἀφηγήσεως λεχθέντων ἀπέρεσκεν αὐτῷ, τότε παρετῆρετο καπνίζων τὴν καπνοσύριγγα βιαίως καὶ ἐκπέμπων ἰσχυρὰ πλὴν βραχεία, συχνὰ καὶ ὀργίλα φυτῆματα· τούναντίον δ' ἡνυχιστημένος ὢν βραδέως καὶ ἀταράχως συνείθιζε νὰ εἰσπνέῃ τὸν καπνὸν καὶ νὰ ἐξάγῃ ἐν εἰδῇ ἐλαφρῶν καὶ ἡρέμων νεφῶν· ἐνίοτε μάλιστα, ἐκβάλλων τὴν καπνοσύριγγα ἐκ τοῦ στόματος καὶ ἀφίνων τὸν εὖοσμον ἀτμὸν νὰ συστρέφῃται περὶ τὴν ρίνα αὐτοῦ, σοβαρῶς κατένευε διὰ τῆς κεφαλῆς εἰς ἐνδειξιν ἐντελοῦς ἐπιδοκιμασίας.

(Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τῶν τοῦ Washington Irving).

(Ἀκολουθεῖ).

ΟΛΓΑ ΑΛΑΠΑΡΙΟΥ.

Η ΑΥΤΟΛΑΛΟΣ ΛΥΡΑ.*

Ἐκεῖ μετ' ἰδιόζοντος σφρίγγους ὁλλῆαι τῆς φύσεως ἡ καλλονή· τὸ βαθυπράσινον ἄλσος ἐν ᾧ δροσπέτιδες εἰσδύουσιν ἀπαστράπτοντος ἡλίου ἀκτίνες φιλοξενεῖ λαοὺς ὅλους καλλικελῶδων πτηνῶν, ἡ δὲ εὐρεῖα ἡλιόφωτος κοιλάς ἔθνη χρυσῶν μελισσῶν, αἵτινες φαιδρῶς βομβοῦσιν ἀσπαζόμεναι μετὰ τῶν εὐπτέρων ψυχῶν τὰ εὐχαλῆ ἄνθεμα· γελᾷ ὁ Φοῖβος σπείρων τὰς ἀπλέτους αὐτοῦ μαρμαρυγὰς ἐπὶ τὸν γλαυκὸν αὐθέρα οὐ τὰς χιονολεπτὰς νεφέλας ἐπιχρυσοῖ· ἀλλὰ καὶ ὅτε οὗτος δύνων ἀποκρυβῇ ὀπίσω ὑψικρύφων βουνῶν, οὐδόλως ἐκτείνει ζοφώδη πέπλον σκοτία μελᾶγχολος· ἡ Φοῖβη μειδιῶσα τότε περιλούει τὴν φύσιν διὰ κυμάτων γλυκεροῦ ἀργυρώδους φωτός, οὗτινος θωπεύει τὸν ὕπνωτοντα πόντον ἡ λαμπροβόλος ἀνταύγεια. Κατ' ἀρχὰς ὁλοσχερῶς ἐμάγευσάν με τὰ ἐξάίσια ταῦτα θέλγητρα, ἅτινα ἡ λύρα μου κατὰ μυρίους τόνους ἐπὶ ἡμέρας καὶ νύκτας ἐνθουσιωδῶς ἐψάλεν, ἀλλ' εἶτα οἱ ὀφθαλμοί μου ἀδικόρως ὡς φανταστικὰ πανοράματα ἤρξαντο θεωροῦντες αὐτά.

Θαυμάζει τις τῆς ξένως γῆς τὰ κάλλη, ἀλλὰ δὲν ἀγαπᾷ αὐτά· καὶ ἂν πρὸς τοὺς εὐδαίμονας Ἕλυσίους τόπους ἡ ξένη γῆ ἀμιλλᾶται, καὶ ἂν ἔτη ὅλα ἐπ' αὐτῆς διηλθῇ, ἀλλ' ἡ ψυχὴ σου πρὸς τὴν γῆν ἐν ἣ τὸ πρῶτον τὸ φῶς καὶ ἡ εὐδαιμονία προσεμειδίασαν αὐτῇ, δι' ἀρρήκτου χρυσῆς ἀλύσεως μαγικῶς συνδέεται ταύτην ὀνειρώττει καὶ ὅτε ὁ γλυκὺς Μορφεὺς περι-κλείει πρὸ τῶν ὀμμάτων αὐτῆς διὰ μαγικῆς αὐλαίας τὸν κόσμον τῆς πραγματικότητος, ταύτην καὶ ὅτε δι' ἀντικτοῦ ὄμματος ἀτενίζει τὰ περὶ αὐτήν. Οὕτω καὶ ἐγὼ ἐπὶ πέντε ὅλους ἐνιαυτοὺς ἀπὼν ἐνταῦθεν, διηνεκῶς ἐν τῇ ξένῃ ὀνειρώττων τὴν ὥραϊαν Κόρινθον, τὴν πατρίδα τῆς καρδίας μου. Ναί! . . . διότι ἂν γενεθλιὸς μου χώρα ὑπῆρξεν ἡ εὐκαρπὸς Μήθυμνα,

*) Ἦδε ἀριθ. 48, σελ. 948 — 50.

ἀλλ' ἐδῶ, βασιλεῦ, ὑπὸ θεοῦ τινὸς βεβαίως τὸ βῆμα μου κατευθυνθέν, πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν αὐτὴν ἐστῆθμευσεν, ἐδῶ ἡ σφριγῶσα καρδία μου τοὺς πρώτους χρυσοὺς τῆς Ἡῆς ὀνείρους μοὶ διέπλασεν, ἐδῶ ὁ Μουσηγέτης θαυμασίως ἐμφανισθεῖς μοι, μοὶ ἐπέδωκε τὴν χρυσὴν μου λύραν, ἵνα διὰ τῇ ᾠδῆς, ἣν αὐτὸς μοὶ ἐνέπνευσεν ὑμῶν τοὺς θεοὺς· ἐδῶ τὸ νεαρὸν ἔτι μέτωπόν μου ἡ χρυσὴ τῆς οὐρανοπέτιδος Δόξης πτέρυξ ἐθώπευσε καὶ ἐδῶ τέλος οἱ σφριγηλοὶ τῆς καρδίας μου παλμοὶ ἐν τοῖς παλμοῖς τῆς φιλικῆς σου καρδίας ζωηρὸν εὖρον ἀντίλαλον· ὠνείρωξα, ἔψαλον, ἡγάπησα! . . . ἰδοὺ αἱ τρεῖς ἡλιόφωτοι φάσεις τοῦ βίου ἡμῶν, ὃν ἡ ἀγία αἴγλη ἐπὶ τῆς πέριξ φύσεως ἀντανακλωμένη διὰ τοσαύτης λάμπους αὐτὴν περιέβαλεν, ὥστε ἡ εἰκὼν αὐτῆς, ζωηρῶς ἐκτοτε ἐν τῇ φαντασίᾳ μου φωτογραφηθεῖσα, ἐτηρήθη ἐν αὐτῇ ἀνεξίτηλος . . . Καὶ ἐν τῇ ξένῃ γῇ διαμένων, ἐν τῷ μέσῳ τῶν θαυμασίων αὐτῆς φυσικῶν καλλονῶν, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐξόχων τιμῶν, ὃν ἐκεῖ ἀπῆλαυον καὶ τοῦ πλούτου ὃν αὐταὶ μοὶ ἐδῶρουν, μετὰ πόθου ἀνηρώτων τὰ προσιπτάμενα πτηνὰ περὶ τῆς δευτέρας μου ταύτης πατρίδος, καὶ περὶ σοῦ, τοῦ ἀδελφοῦ τῆς καρδίας μου . . .

Ἡμέραν τινὰ καθήμενος παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς πολυφλοίσβου θιλάσσης εἶδον νκύν Κορινθίαν παραπλέουσαν· γλυκὺς παλμὸς ἐδόνησε τὴν καρδίαν μου . . . διερωτήσας τοὺς ναύτας αὐτῆς ἔμαθον ὅτι πρὸς ἐμπορίαν ἐκεῖ ἐλθόντες ἤδη ἀπῆρχοντο εἰς Κόρινθον . . . Οὐδόλως τότε εἰδίστασα, ἀλλὰ παραλαβὼν τοὺς λαμπροὺς θησαυροὺς μου ἐπεβίβασθην αὐτῆς φαιδρὸς ὅλος καὶ ἄφροντις.

Χρυσὴ αἰθρία ἐστεφάνου τὸν οὐρανόν· οὐριοὶ ἄερες τὰ ἱστία ἡμῶν κολποῦντες, ἐδρόσιζον τοὺς εὐθαλεῖς κλόνας κισσοῦ, καὶ μύρτου, οὓς οἱ ναῦται περὶ τοὺς ἱστοὺς ἔπλεξαν. Ἀλλὰ, φεῦ! τῇ τρίτῃ ἀπὸ τοῦ ἀπόπλου ἡμέρᾳ κίνδυνος οὐχὶ ἦσσαν φοβεράς τρικυμίας ἀπροσδοκῆτως με περιέβλεπεν! . . . Ἐπὶ σμικρὸν οἱ ναῦται συμβουλευσάμενοι, ἐφορμῶσι κατ' ἐμοῦ καὶ ἄρχονται δεσμεύοντές με διὰ σχοινίων ἰσχυρῶν.

— Πρὸς Διός, ἀδελφοί, τί πράττετε! . . . ἀνέκραξα· τί λοιπὸν σκοπεῖτε κατ' ἐμοῦ; . . .

— Νὰ σὲ λούσωμεν ἐν τῇ ἀενάῃ τῶν κυμάτων δρόσῳ· εἶπεν εἰς αὐτῶν, ὁ Χρῦσις, μετ' ἀγρίου μειδίσματος· ἰδὲ πόσον εἶναι γλαυκά καὶ διαυγῆ! . . . κυλινδούμενος ἐντὸς αὐτῶν ἐν μακαρίῳ ὕπνῳ καὶ μηδόλως τὰς τρικυμίας αἰσθανόμενος, θὰ φθάζης ἴσως τάχιον ἡμῶν τὴν ποθητὴν γῆν . . .

— Ἀλλὰ τί λοιπὸν κακὸν ἐπραξα ὑμῖν; εἶπον ἐγώ· τίς τῶν θεῶν θ' ἀτενίσῃ ἄνευ ὀργῆς τὴν ἀδικίαν ὑμῶν; Οἴμοι; οἴμοι! . . .

— Ἀκουσον, Ἀρίων· εἶπε τότε ὁ ναύκληρος Ἰσανδρος· εἰσαι εἰς, ἐσμέν πέντε· τὰ πλοῦτα ἅπερ ἀποκομίζεις πολλά· τί κωλύει ἡμᾶς τοῦ νὰ σὲ ρίψωμεν εἰς τὰ κύματα καὶ οἰκειοποιησώμεθα τοὺς θησαυροὺς σου; ἕκαστος ἑαυτὸν μᾶλλον τοῦ ἐτέρου φιλεῖ· οὕτω χρησιμοποιοῦμεν ἡμῖν αὐτοῖς τὴν παρεχομένην εὐκαιρίαν·

ἄλλως θὰ ἤμεν ἄφρονες». Τὸ ψύχραμον θράσος αὐτοῦ πρὸ οὐδενὸς ὠπισθοχώρει. . . . «οἱ θεοὶ μοι ἐπιτρέπουσι τὸ ἔγκλημα, διανοεῖτο, δι' οὐδενὸς ὑπερφυσικοῦ σημείου τῆς παντοδυναμίας αὐτῶν ἀπαρέσκειναν τῇ στιγμῇ ταύτῃ ἐνδεικνύοντες. . . .». Οὕτως ὁ ἔρως τοῦ χρυσοῦ, ἐκκρούων τῆς καρδίας τὸν πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἔρωτα, καταλαμβάνει αὐτὴν ὁλοσχερῶς· ἡ καρδία ἐν ἀρχῇ ἀμφιρρέπει, ἀνθίσταται, ἀλλ' ὑπὸ τὴν βίαν τῶν ἀδιασπάστων χρυσῶν αὐτοῦ πεδῶν, ὑπέκει ἐκουσίως διαψεύδουσα τὴν φωνὴν τῆς ἀληθείας, ἥτις ἐκράτει τέως ἐν αὐτῇ, ὑπέκει ἐξαπατῶσα ἐαυτήν, τέλος ὅπως παραδοθῇ εἰς αὐτόν. ἄπαξ δὲ τελείως παραδοθεῖσα, δι' ἀτίγμου μεταλλικοῦ βλέμματος ἀτενίζει τὸ πᾶν, καὶ αὐτὸ ἐστὶ τὸ δάκρυ τῆς τὴν ἀρωγὴν αὐτῆς ἐπικαλουμένης δυστυχίας, καὶ αὐτὸ ἐστὶ τὸ ἔγκλημα, ὅπερ τρόμον πρότερον προὔξενε αὐτῇ! . . .

— Ναί! ἀνέκραξεν ἕτερος, ὁ Ξένων, μετὰ λύσσης, τρίζων τοὺς ὀδόντας· ἄς ταφῇ εἰς τὰς ἀνῆλους τοῦ πελάγους ἀδύσσοις, ἄς λιπάνῃ διὰ τῆς σαρκὸς αὐτοῦ τοὺς ἰχθῦς, οἵτινες τὸ γεῦμα ἡμῶν θ' ἀποτελέσωσι! διατί νὰ εὐμοιρῇ θησαυρῶν, ἐν ᾧ ἡμεῖς δι' ἰδρωτός τὸν λιτὸν ἡμῶν ἄρτον βρέχομεν; ὦ, διψῶ ἐκδίκησιν! θανατώσωμεν αὐτὸν κἄν ἐτι οἱ θεοὶ πικρὰ βέλῃ καὶ ἀπηνεῖς κεραυνούς καθ' ἡμῶν ἀπειλοῦσι! . . . Καὶ τὸ ὄμμα αὐτοῦ ἐξέπεμψεν ἀστραπὰς μίσους καὶ φθόνου καὶ ἡ φωνὴ αὐτοῦ ἦν βραεῖα καὶ παλμώδης ὡς συγκρατουμένη βροντῇ· ἦτο ζῶν κεραυνὸς κακίας. . . ἦτο θηριώδης ψυχὴ, ἥτις ἐν γνώσει καὶ μετὰ στυγνοῦ θράσους βαίνει πρὸς τὸ χαῖνον τοῦ ἐγκλήματος βάραθρον, πρὸς ὃ ἀκάθεκτον ὀρμέφυτον παρῶθεϊ αὐτήν.

— Εἰσαι εὐήθης! ἀνέκραξε γελῶν ὁ Κότυς· νομίζεις ὄντως ὅτι θεοὶ διέπουν τὸν βίον ἡμῶν; ταῦτά εἰσι χαρίεντα τῶν λυριστῶν ληρήματα πρὸς ἐκφρόνησιν τῶν νηπίων· ἤκουσα πολλάκις παρ' αὐτῶν ὅτι ἡ χρυσόπεπλος Ἀθηνᾶ, κατερχομένη, λαλεῖ πρὸς τοὺς βροτούς, ἀλλ' οὐδέποτε εἶδον τοῦτο. . . ἐὰν ὑπῆρχον θεοὶ διένεμον ἂν δικαίως ἐπὶ γῆς τὸν πλοῦτον! . . .

Τυφλὴ ψυχὴ! μέσφ τοῦ περιβάλλοντος αὐτὴν σκότους τῆς ἀσεθείας ἐτρέπη ἀσυναίσθητως τὴν πρὸς τὸ βάραθρον ἄγουσαν! . . .

— Ναί, ναί! εἶπεν ὁ Χρῦσις, ἵνα παρηγορήσῃ ἐαυτόν, ὅστις ἐπὶ μικρὸν ἀμείβετο παραχθὲς ἐκ τῆς τελευταίας τοῦ Ξένωνος φράσεως. Τάλας! . . . οὐχὶ ἐξ ὀρμεμύτου ἢ προμελέτης κακός, παρεσύρθη ἀφρόνως ὑπὸ τῶν ὀμιλητῶν αὐτοῦ, ἐπωφελομένων αὐτοῦ τὴν ἄγνοιαν! . . . Μόνος αὐτῶν ὁ Νηλεὺς ἵστατο ἀδρανῆς πλησίον, θεωρῶν με διὰ συμπαθῶν καὶ δακρυορέκτων ὀφθαλμῶν· ἀλλ' εἰς τὸ ἀστραπηθῆλον τοῦ ἀρχηγοῦ Ἰσάνδρου βλέμμα, ταπεινώσας τὴν κεφαλὴν, συνήνωθ' μετὰ τῶν ἐτέρων.

— Ἀπηνεῖς πειραταὶ! ἀνέκραξε τότε ἄνδρες ἀνέροι, χάριν τοῦ χρυσοῦ, τὸ ἔγκλημα πρὸς οὐδὲν λογιζόμενοι· ποθεῖτε τὸν χρυσὸν μου, τοὺς ἀδάμαντάς μου, τὰς ἀργυροφάντους στολάς, τοὺς σαπφειρίνους κύλικας; λάβετε πάντα, ἀφίημι ταῦτα εἰς ὑμᾶς, διότι, ὡς ὑμεῖς, δὲν ἐξαρτῶ τὴν εὐδαιμονίαν μου ἀπ' αὐ-

τῶν· ἀλλὰ τὴν ζωὴν μου, κακοῦργοι, πρὸς τί 'ν ἀφαιρέσητε; ὦ, οὐχί! τὸ ἔαρ θάλλει, ὁ οὐρανὸς ἀστράπτει, ἡ γῆ μειδιᾷ· ποθὼ νὰ ζήσω ἐτι· ποθὼ νὰ ψάλλω ἐτι τὰς ἡλιοστεφεῖς αὐτῶν καλλονάς· ποθὼ ὑπὸ τοὺς καλλιμαρμάρους τῶν Κορινθίων ναῶν θόλους νὰ ἀναμείλῃω ἐτι ἐν γλυκυθύμῳ ἐκστάσει ᾧδὰς πρὸς τοὺς θεοὺς, οὓς τὸ ἀσεθὲς ὑμῶν χεῖλος χλευάζει· κομίσαστέ με εἰς Κόρινθον καὶ νῆ τοὺς θεοὺς τούτους, οἵτινες ἀνάσσουν τῆς καρδίας μου, θὰ καταλίπω ὑμῖν τὸ πλοῖον πλήρες τῶν πλουσίων μου θησαυρῶν!

— Οὐχί! εἶπεν ὁ ναύκληρος· θὰ ἐπεκαλεῖσο καθ' ἡμῶν τὴν ἰσχὺν τοῦ Περιάνδρου· δεδὼν ἔν' ἀποθνήσκει ὅπως ἡ πρῶξις ἡμῶν συνταφῇ μετὰ σοῦ. . .

— Ἀποθανέτω! ἀποθανέτω! ἐφώνησεν ὁ ἄγριος Ξένων.

— ὦ τῆς ἀσπλάγχχνου κακίας! ἐβόησα, ἐνδὼν τὰς χεῖρας μετὰ βαθέος πόνου· φεῦ! εἶναι γλυκεῖα ἡ ζωὴ ὅτε, βλέπων τις αὐτὴν κατὰ στεπτον ὑπὸ δαφνῶν καὶ ρόδων καὶ ἀκτίνων, οφείλει ὅμως πάντως ἵνα καταλίπῃ αὐτήν· ἀλλ' ὦ τέρατα! ἂν πάντως, ὑπέμειν ὑμῖν, οφείλω ἵνα ταφῶ ἐν τῇ ἀπεράντῃ ταύτῃ ὑγρᾷ ἐρήμῳ, πλὴν δὲν θέλω αἰ βέβηλοι ὑμῶν χεῖρες νὰ μ' ἐγγίσωσι· δὲν θέλω δουλείῳς κύπτειν τὸν αὐχένα ὑπὸ τοὺς μυσταροὺς ὑμῶν βραχίονας, ὡς ἀδρανὲς πτώμα νὰ κατακυλισθῶ εἰς τὰς παφλαζούσας τῶν κυμάτων ἀδύσσοις. Ἀπολύσατέ με! ποθὼ ἵνα ψάλλω ἄπαξ ἐτι ἐδῶ, ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, τὴν χρυσὴν λύραν μου κρούων, ἐναρμόνιον πρὸς τὸ θεῖον ᾧδον, ἵνα δι' αὐτῆς καθαγιάσω τὰς ὑστάτας στιγμὰς μου. . . καὶ εἶτα, ἐγὼ μὲν, δεσθεῖς τοῦ θεοῦ, ἵνα συγχωρήσῃ ὑμῖν, θρασυδαίλοι φονεῖς, ἐμπίπτω μόνος εἰς τὸ κύμα, ὑμεῖς δὲ ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ σωροῦ, οὗ ἡ λάμψις τὸ ἀμβλυώττον ψυχικὸν ὑμῶν ὄμμα ἐθάμβωσεν.

Ἐπὶ στιγμὴν, δυσπιστοῦντες, διηρώτησαν ἀλλήλους διὰ βλέμματος· ἀλλ' ὑφ' ἐνὸς αἰφνης βλέμματος τῶν ἑμῶν ὀμμάτων, ἄγνοῶ πῶς, πεισθέντες, ἐχονυπέτησαν καὶ ἀπέλυσάν με αὐτοστιγμῇ.

Τότε ἠρξάμην μέλπων τὴν κύκνειον προσευχὴν μου· ἡ θεόδοτος χρυσὴ λύρα μου, τὸ ἀγλαόν τέχνημα τοῦ Μουσηγέτου, ἐξέπεμψεν ἀρμονικωτάτους ὑπὲρ ποτε τόνους· ἄγνοῶ τίς ὑπερτάτη, ἀκατανόητος ἐμπνευσις ὡς πνοὴ ἀράτου θεοῦ, ἐθώπευε τὰς σπλιδούσας χορδὰς τῆς· ἀλλ' οἱ κακοῦργοι, παρεκτός τοῦ Νηλεῶς, τῆς ἀγαθῆς, ἀλλ' ἐσπερημένης ἡρωϊσμοῦ καὶ αὐταπαρησίας, τῆς ἀσθενοῦς καὶ δουλῆς καρδίας, ἵσταντο ἀπαθείς καὶ κωφοὶ ὡς ἀγάλματα πρὸς τὴν μουσικὴν· φεῦ! κλαῖε τὴν ἀθλίαν ψυχὴν ἡν, ὅτι συγκινεῖ δρῶς καὶ βράχους ἀπορεῖ ἵνα συγκινήσῃ! . . .

Εἶτα ἠγέρθη· ἤδεια αὖρα μοι ἐρρίπιζε τὸ μέτωπον· ἡλιόχρυσος φύσις μοι ἀπέτεινε παρηγόριον μειδίαμα· καὶ ἡ μειδίῳσα αὕτη καλλονή, ἡ μήπω ἐτι σθεσθεῖσα θερμότης ἐμπνεύσεως, ἡ ἔναυλος ἐτι ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἀπῆλχαις τῆς ἰδίας ᾧδῆς, μοι ἐνέπνεον ἄγνωστόν τι θάρρος, μυστηριώδη τινὰ ἐλπίδα δι' ὧν οὐχὶ πλέον τρομερὸν ἐθεώρουν τὸν αἰώνιον ὕπνον ἐν τῇ γλαυκῇ καὶ εὐρεῖᾳ ἀγκλήῃ τοῦ ἀειρόχου κύματος. Κλίνων δὲ πρὸς αὐτό,

ἠσπάζοι τὴν χρυσὴν μου λύραν ἣν ἐπὶ τοῦ στήθους ἔσφιγγον. «Γλυκὺ μου ὄργανον! ἀνέκραξε δὲν σ' ἐγκαταλείπω εἰς βεβήλους χεῖρας· ἀγνόν μου μέλημα! συντάφητι μετ' ἐμοῦ. . . καὶ ἂν, ἀφ' οὗ ἐγὼ νεκρωθῶ, τὸ ἀεῖρρον κύμα σ' ἐπιρρίψῃ ἐπὶ χλοάζουσαν ὄχθην, καὶ ἂν, ὅτε ἀβρὰ γαῖρ σὲ ἀνασύρῃ τῆς κρυπτούσης σε χλόης, χρυσὴ τοῦ Φοῖβου μαρμαρυγὴ ἐπιπέσῃ τῶν ἐμπεπνευσμένων χορδῶν σου, ὦ! λάλησον, λύρα μου, λάλησον αὐτομάτως! καὶ ἡ ἄδικος τελευτὴ τοῦ Ἀρίωνος, καὶ τῶν φρονέων αὐτοῦ ἡ ἀνάνδρος κακία ἀπηχηθήτωσαν οὕτως εἰς τὰ ὦτα τῶν φιλοῦντων αὐτόν, αἵτινες μάτην αὐτόν ἀναμένουσι, καὶ τῶν ἐπερχομένων γενεῶν! . . .

— ὦ! . . ἀνέκραξεν ὁ Περιάνδρος.

Ἀλλ' ὁ Ἀρίων ἐξηκολούθησε ζωηρῶς ἀνακόπτων αὐτόν· Εἶτα ἐπήδησα εἰς τὸ κύμα! . . κατεκλύσθην, ἐκυλινδθήην, ἀπώλεσα τὰς αἰσθήσεις! . . ὦ τῆς ἀπαισίας στιγμῆς! . . ἀλλ' αἰφνιδίως ἀνένηψα καὶ εὗρον ἐμαυτόν, ποῦ; ἐπὶ ἐρήμῳ βραχώδους σκοπέλου! . . τὸ κύμα παρασύραν με ὡς πτώμα ἐπιπλέον, ἐπέρριψέ με ἐπ' αὐτοῦ· ἦδη δ' ἐν τῇ ἀχανεῖ θαλάσῃ ἐν ἣ αἱ πρῶται τῆς νυκτὸς σκιαὶ ἤρξαντο ἐπιπολάζουσαι, οὐδὲν ἐφαίνετο λευκὸν ἰστίον ποντοπόρου νηὸς; . . οὐαί. Θάνατος δεινότερος νῦν μὲ ἠπειλεῖ. Ἡ νύξ ἐισήλθε τρομερὰ ὡς ἄδου σκιά αἰ δὲ φαεινὰ, τῶν ἀστέρων λάμψεις ἐφαίνοντό μοι ἀργυρὰ δάκρυα, δι' ὧν ἐθρήνιζε τὸ παθημά μου ὁ οὐρανός.

Ὁ Φοῖβος ἀνέτειλεν, ὁ Φοῖβος ἔδυσσε καὶ πάλιν. . .

Ἐπεχρύσσωσε τὸν ὀρίζοντα καὶ ἡ δευτέρη ἀνατολή. Τότε ἐν συντριβῇ ἠρξάμην ψάλλων ἐτι πρὸς τοὺς θεοὺς ἀνευ τῆς χρυσῆς λύρας μου ἣν, φεῦ! μοι ἀφείλε τὸ κύμα· δάκρυα ἐστάλαζον ἀσυναίσθητως οἱ ὀφθαλμοί μου, ἡ δὲ φωνὴ μου, τῆς σιγῆως ἠκρατὸ ὁ τέως θορυβώδης ὡκεανός, ἐνόουν ὅτι, ἀνερχομένη ζωηρὰ καὶ παθητικὴ ὑπὲρ ποτε, ἐπληττεν ἀργυροῦχος τοὺς σαπφειρώδεις θόλους τοῦ οὐρανοῦ. . . Καὶ ἰδοὺ ἀπὸ τῆς θαλάσσης μέγας καὶ σθεναρὸς αἰφνης δελφίν, παλλόμενος, ἐγγὺς μου ριπτάζε-ται. . . αὖθις! ἀνεβόησα· δελφίν, πρὸς τί μοι προσεγγίζεις; προσέρχεσθαι μοι ἄρα συμπαθῆς καὶ τοι ἄφρονος σύντροφος ἐπὶ τοῦ βράχου τούτου, ἐνθα ὀδυνηρὸς μὲ ἀναμένει ἀσιτίας θάνατος. ἡ ἀδηράγον τέρας καταβροχθίσαν με; πρᾶξον ἐν τῶν δύο, κῆτος· οὐδόλως ὠφελεί μοι τὸ πρῶτον, οὐδόλως λυπεῖ με τὸ δεύτερον! . . . Ἀλλ' οὐδέτερον τούτων ὦθει αὐτόν ἐκεῖ· τὰ εὐαίσθητα ταῦτα κῆτη προσελκύονται, θελγόμενα ὑπὸ τῆς μουσικῆς· πόσῃ εἰσὶ κρείττονα τῶν ἀνθρώπων, οὓς δὲν θίγει τὸ μυστηριώδες αὐτῆς θέλητρον! καὶ μ' ἐθώπευε σιγῶν χαρμολύπη· αἰφνης δὲ ἀναρπάζων με σθεναρῶς ἀπὸ τῆς ὑσφύος δι' ἐλπίμου τοῦ κυλινδρώδους κορμοῦ του, ρίπτεται ἐπὶ τῶν ὑδάτων καὶ ἀπάγει με μακράν· ὦ θαῦμα! τὰ κύματα συνωθούμενα καὶ ὑποχωροῦντα ὑπὸ τὸν σωτήρα κολυμβητήν, ἐφίλουν τὰ κυματίζοντα ἀργυρὰ μου κράσπεδα, αἱ δὲ φλοίσβοι καὶ ρόθοι αὐτῶν ἐλάλουν θαυμασμοῦ ἀκαταλήπτους φράσεις, στοναχοῦντες ἐπὶ τοῦ μεσοποντίου βράχου, ὅστις ἐπὶ δῆμερον μ' ἐξένισσε. Μετὰ ποντοπορίαν ἡμέρας ὅλης ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ κήτους — τίς εἶδεν ἄνδρα, ὃν οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ ἐκώσων οὕτω, ὑπὸ δελφίνος σωζόμενον; — φθάνω, περὶ

τὴν φθίσιν τῆς ἐπαλθούσης νυκτὸς, εἰς βαθυσπηλαίους καὶ ἀπορρώγας ἀκτὰς· ἦσαν αἱ ἀκταὶ τοῦ Ταινάρου. Ἀπέβην ἐπ' αὐτῶν ἀγαλλόμενος· ἀφ' οὗ δὲ, γονυπετήσας, νύχαρίστησα τοὺς θεοὺς μέσφ βρῶν καὶ θύμων ἀκταίων, ἐγειρόμενος βλέπω ὀρμῶντα καὶ τρέχοντα πρὸς με ἐκ τοῦ ἐγγύς ἱεροὺ ἄλσους ἀφ' οὗ χιονόλευκον προβάλλει τοῦ Ποσειδῶνος τέμενος χρυσογαίτην ἵππον χρυσᾷ φάλαρα φέροντα. Ὁ θεός, ἐξευμενισθεὶς, ἀπέστειλέ μοι αὐτόν ὅπως ὡς τάχιστα φθάσω παρὰ σοί. Μετ' ἀστραπιαίας, ἀνεκαλήτου σφοδρότητος, ἥς τὴν μνήμην τηρήσει ἐπὶ πολὺ ἡ περίξ σιγῆλὴ φύσις, ἡ ἐν ἐκπλήξει ἰδοῦσά με, ἐγγίζω, τέλος φίλε βασιλεῦ τοὺς πυλῶνας τοῦ ἀνακτόρου σου. Ἰδοὺ ἡ ἀφήγησίς μου ἡ ἐκπληκτικὴ. . . τίς οἶδε ποῦ νῦν, ἀγνοοῦντες τὴν σωτηρίαν μου, εὐφραίνονται νῦν οἱ κακοῦργοι ἐκείνοι ἐπὶ τῷ θεοστιγῇ πλουτισμῷ αὐτῶν! τάλανες πόσον οἰκτείρω αὐτούς!

— Οὐχί! ἀνέκραξεν ὁ σοφὸς ἀναξ· δὲν ἀφῆκεν αὐτοὺς τὸ θεῖον νὰ εὐωχῶνται ἐπὶ κλοπιμαίῳ θησαυροῦ ὡς γύπες ἐπὶ πτωμάτων· ὑπάρχει Δίκης ὀφθαλμός ὅστις τὰ πάντα βλέπει! οἱ κακοῦργοι εἰσιν ἐδῶ, ὑπὸ τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν μου, ἀπεκδεχόμενοι δικαίαν ποινήν· διὰ θαύματος ἐσώθης, θεοφιλὴς αἰοιδέ, καὶ διὰ θαύματος ἡ δικαιοσύνη ἔλαβε γνώσιν τοῦ ἐγκλήματος· ἡ θεόδοτος, λύρα σου ἐλάλησε! ῥιφθεῖσα ἐπὶ τῆς ἀνθοβριθοῦς παράλου τοῦ Ἀκρίτα ὑπὸ τοῦ αἰεττοῦ κύματος, καὶ ὑπὸ τῆς ἀργυρᾶς χειρὸς τῆς Νύμφης Κυματολήγης ἀπὸ τῆς χλόης ἀνασυρθεῖσα περιπαθῶς ἀνέμελψεν ὑπὸ τὴν πρῶτην ἐπιπεσοῦσαν αὐτῆς τοῦ θεοῦ Φοῖβου μαρμαρυγὴν τὴν σκληρὰν τύχην τοῦ κυρίου αὐτῆς. Ἡ Ἥχῳ ἐκόμισε μέχρις ἐμοῦ τὰς εἰδήσεις· ὅτε δ' οἱ πέντε κακοῦργοι ἐφθασαν εἰς Κόρινθον, ἀγαθοὶ τινες ἀστοὶ δικαίας συλλαβόντες ὑποψίας, ἤγαγον αὐτοὺς πρὸς ἐμέ, ἵνα κρίνω αὐτούς· μοι ἐλάλησαν μυρία ψεῦδη, ἐαυτοὺς ἀθώους παριστῶντες· ἀλλ' ἐκράτησα αὐτοὺς παρ' ἐμοῦ· ἄγνωστόν τι προαίσθημα μοι ἔλεγεν ὅτι ἀποκαλυφθήσεται ἐν βραχεὶ ἡ ἀλήθεια· ὦ! εἶναι φῶς ἡ ἀλήθεια καὶ ταχέως σκεδάζει τὴν ἐπὶ σμικρὸν καλύπτουσαν αὐτὴν ζοφώδη ἀχλύν! . . . Ἦδη θὰ καλέσω αὐτούς· στήθι ὀπισθεν τῆς αὐλαίας ἐκείνης, καὶ ἀφ' οὗ ἄπαξ ἐτι τὴν ἀθωσύτητα αὐτῶν κηρύξωσιν, ἐμφανίσθητι αἰφνης αὐτοῖς φοβερώτερος τιμωροῦ φάσματος!

Ε'.

— Καὶ ἦδη, ναῦται, εἶπατέ μοι ποῦ τελευταῖον εἶδετε τὸν πολυφίλητόν μοι Ἀρίωνα;

— Ἐν Τάραντι, βασιλεῦ, ἀπαντᾷ θρασέως ὁ Ἰσάνδρος· εἶδομεν αὐτόν εὐήμεροντα καὶ ὑγιᾶ.

— Θὰ γράψω αὐτῷ ἐπιστολήν, ἣν θὰ κομίσητε, καὶ θὰ λάβητε ἰδιόχειρον αὐτοῦ ἀπάντησιν.

— Βασιλεῦ, ἐκείνος προὔτιθετο ν' ἀπέλθῃ ἐκείθεν ἀγνοοῦμεν ποῦ πορευόμενος· πῶς θὰ εὐρωμεν αὐτόν;

— Ψεύδεται! . . ὄναρ θεόπεμπτον ἀνήγγειλέ μοι ὅτι ὁ Ἀρίων ἐθανατώθη ὑφ' ὑμῶν.

— Οὐχί, βασιλεῦ! ἀπαντῶσι μονοφώνως· μὰ τοὺς θεοὺς, λέγομεν ἀλήθειαν!

— Ναί, ψεύδεσθε! . . ἄθλιοι, ὁ Ἀρίων εἶναι ἐδῶ! . . Ἀπαίσιος ὥχρῳ καλύπτει τὰς μορφὰς αὐτῶν.

Ὁ Κότυς γονυπετεῖ πρὸ τοῦ βασιλέως μετὰ κεφαλῆς κεκλιμένης καὶ ἠνωμένων χειρῶν οἰνοῖ συγγνώμην αἰτούμενος· ὁ Χρῦσις ἔμφοδος ἐλίσσεται περὶ τὴν ὄψυν τοῦ ὀρθοῦ Ἰσάνδρου· ὁ Ξένων φέρει τὴν χεῖρα ἀκουσίως πρὸς τὸ μέτωπον, ὁ δὲ Νηλεὺς, τρέμων, περιπτύσσει μαρμαρίνην τινὰ τοῦ θαλάμου κίονα.

— Ναί! ὁ Ἀρίων εἶναι ἐδῶ! ἀνακράζει τότε ἄλλη φωνὴ καὶ ἐν ᾧ ἡ ἀνεγερθεῖσα πορφυρὰ αὐλαία καταπίπτει μετὰ δούπου, ὁ αἰοδὸς μετὰ λαμπόντων ὀμμάτων προχωρεῖ πρὸς αὐτούς.

— Οὐαὶ τῷ τολμῶντι ἵνα ἐπιβάλλῃ φόνιον χεῖρα ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ χάριν τοῦ χρυσοῦ, οὐαὶ τῷ τολμῶντι ἵνα ἐξαπατήσῃ ψευδορῶν τὸν βασιλέα, τὸ ἐπὶ γῆς φωτοστέφες ἀπαύγασμα τοῦ Παντάνακτος! . . .

Ἀλλὰ! . . φρίζον ἤλιε ὁ ἀπλέτως τὴν τρομερὰν καὶ ἐπιδητικὴν ἄμα σκηνὴν φωτίζων! φρίζατε τὰ ἀπὸ τῆς φιλοξενούσης ὑμᾶς θυρίδος δειλῶς αὐτὴν ἀτενίζοντα σμήνη τῶν ἀθῶν πτηνῶν, καὶ ἀναπτάντα ἐπὶ τὰ νέφη, πρὸς τοὺς θίγοντας αὐτὰ διὰ τῶν πτερύγων ἀετοὺς ἀγγεῖλατε! . . οἱ πέντε ἄνδρες, ἐν οἷς εἶπομεν στάσει, ὑπὸ τὴν γλυκεῖαν καὶ σοβαρὰν, ἀλλὰ κεραυνῷ φοβερωτέραν φωνὴν ἐκείνην, ἀπομαρμαρύνονται ὀλοσχερῶς, καὶ ψυχροὶ καὶ ἄπνοες ἀνδριάντες καθίστανται! . . ναί, εἶναι κεραυνὸς εἰς τὸ οὐς τοῦ ἐνόχου ἢ τοῦ θύματος αὐτοῦ φωνή! . . Οἱ δύο φίλοι ἀτενίζουσιν ἀλλήλους ὥχροι καὶ τρέμοντες.

— Ὑψίθρονε Ζεῦ! ἀναφωνεῖ ὁ σοφὸς, πρὸς οὐρανὸν ὕψων τὸ ὄμμα καὶ τὰς χεῖρας· ὡς θαυμαστὴ ἡ ἀφθιτος βουλή σου! τὰ πέντε ταῦτα ἐπάρματα ἀγάλματα προκείμενα ἐνταῦθα ἐσκαὶ ἀναλλοιώτα τῆς τιμωρηθείσης ἀδικίας σύμβολα· ἐπὶ αἰῶνας ἐδῶ, ὑπὸ τοὺς θόλους μου τούτους μετὰ δέους θὰ προσέρχωνται οἱ θνητοὶ πρὸς τὸ ξένον θέαμα· καὶ πρὸ αὐτῶν, πρὸ τῆς ἀπαθανατισθείσης κεραυνώσεως τοῦ ἐγκλήματος, σιγηλότεροι καὶ ἀκίνητοτεροι αὐτῶν θὰ μένωσιν ἐπὶ στιγμὴν, τὸ βάθος τῶν θείων κριμάτων ρεμβάζοντες! . . .

Ὁ αἰοδὸς ἀκατάληπτους φράσεις συγγνώμης ψελλίζων, πλανᾷ εὐγενὲς οἴκτου βλέμμα ἐπὶ τοὺς μαρμαρώδεις δημίους αὐτοῦ! . . Εἴτα ἐν ζωηρᾷ περιπτύξει οἱ δύο ἄνδρες ἀσπάζονται ἀλλήλους, ἐν ᾧ δὲ ἡ ἀγάπη, τὸ ἱερὸν πνεῦμα τῆς Ἀρετῆς, μυστικῶς συνονοῖ ἐν τοῖς ἀτόμοις αὐτῶν, κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, τὰς δύο λαμπροτάτας ἐκφάνσεις τοῦ ἡθικοῦ μεγαλείου, τὴν Σοφίαν καὶ τὴν Ποίησιν, ὁ Φοῖβος, ὅστις ἀτενίζει αὐτοῖς δύνων μακρὰν εἰς τὸν ὀρίζοντα, ἐπιτέλλει αὐτοὺς ἀνὰ τὰς αἰθερίους ἐκτάσεις ἐν εἶδει χρυσοπορφύρου αἴγλης, γλυκὴ ἀγάπης καὶ γαλήνης μευδίαμα! . . .

ΣΤ'.

Δύναται νὰ στερηθῇ ἐπὶ μακρὸν τῶν δροσερῶν ἑαρινῶν ἀνθέων ἡ χρυσόπτερος ψυχὴ; οὐχί! ἀδυνατεῖ ἵνα ζήσῃ ἄνευ αὐτῶν· οὕτω καὶ ὁ αἰοδὸς ἀδυνατεῖ ἵνα στερηθῇ τῆς χρυσεῖς αὐτοῦ λύρας. Ὁ Ἀρίων σπείσας μετὰ τοῦ φίλου αὐτοῦ τῷ Σωτῆρι Διὶ καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς, ἀπέρ-

χεται εἰς Ἀκρίταν ἵνα παραλάβῃ αὐτὴν ἀπὸ τῶν οἰκουσῶν ἐκείσε Νυμφῶν.

Ζ'.

Ὑπέρλαμπρος τελεῖται θαλασσίων θεοτήτων πανηγυρὶς παρὰ τὰς γλαφυρὰς τοῦ Ἀκρίτα ἀκτῆς· ὁ Ἀρίων νυμφεύεται τὴν Κυματολήγην· καθ' ἣν στιγμὴν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ εὐχαροῦς χοροῦ Νυμφῶν, Τριτώνων, Ζεφύρων, αὕτη δι' ἀργυροδακτύλου χειρὸς ἐπέδιδεν αὐτῷ πρὸ τῶν ποδῶν τῆς γονυπετοῦντι, τὴν ἀπαστράπτουσαν λύραν του, ἡ εὐσταλὴς Ἴρις, ἀπὸ τῶν αἰθέρων καταπτᾶσα, ἀπήγειλε τὴν βουλὴν τοῦ Διός, ἐπιτάσσοντος αὐτοῖς ἵνα συνενῶθωσι διὰ τοῦ γάμου. Αἱ ἡδύταται ποντιάδες πνοαὶ, κολποῦσαι τοὺς διαλάμποντας οὐρανόχρους τῆς Νύμφης πέπλους, μεγαλοπρεπεῖς πτυχεῖς διαγράφοντας, φιλοῦσιν αὐτῆς τὸ χιονόπλαστον μέτωπον καὶ αἱ χρυσολίδες τὰ πορφυρὰ αὐτῆς χεῖλη ὡς ἄνθη ροιᾶς ἐκλαμβάνουσαι, ἐπιθέτουσιν ἐπ' αὐτῶν ὁμοίως ἐλαφρὸν ἀσπασμόν, ἐν ᾧ οἱ Ζέφυροι, φαιδρῶς ὀρχοῦμενοι περὶ, θωπεύουσι διὰ τῶν πτερύγων τὴν λαμπρὰν μαργαροστεφῇ καὶ ροδόπλεκτον κόμην τῆς. Αἱ Χάριτες ἀφειδῶς ραίνουσιν ἐπὶ τὸ ζεῦγος μυρσίνας, ἡ Ἥως ρόδα, ὁ Φοῖβος ἀκτῖνας, καὶ ὑψόθεν ἀκούεται ἡ θεία φωνὴ τῶν κρινοστεφάνων Ἑλικωνιάδων, ψαλλουσῶν ἐπιθαλάμια.

Ἀμάραντοι ἔδονται
αὐταὶ αἱ μυρσῖναι
αἰώνιος εἶναι
ἡ Ἥβη ἡ θεία σας! . . .
ὦ! εἶθε ἀεῖποτε
ἡ ἀφθιτος Μοῖρα
νὰ σᾶς ἐπιτέλλῃ
ἀκτῖνας φαιδρᾶς·
καὶ ὅς ἦν ἡ καρδία σας
αὐτόλαλος λύρα
τονίζουσα μέλη
ἀγάπης, χαρᾶς! . . .

Καὶ σχίζουσα χρυσὴν τινὰ τοῦ οὐρανοῦ νεφέλην, κατερχομένη ταχεῖα ὡς διάττων ἀστήρ, λευκόπτερος ἀλκυὼν ἐπιτίθεται ἐπὶ τὸ μέτωπον τοῦ ἀργυροζώου νυμφίου εὐπλοκὸν στέμμα ἀδαμαντίνης δάφνης· ἦν ἡ δάφνη, ἦν ἐφόρει ὁ ποιητὴς, ὅτε ἀπὸ τῆς πειρατικῆς νηὸς ἐρρίφθη εἰς τὰ κύματα, ἦν θαλασσία ἀλκυὼν εἰς οὐρανὸς ἀνήγαγε, καὶ ἦν οἱ θεοὶ εἰς ἀδαμαντίνην μετέβαλον, ὅπως ἀμάραντος ἐσκαὶ στέφανος τοῦ γάμου γέννηται· οἷον θεσπέσιον στέφος ἀθανασίας ἄμα καὶ ἐμπνεύσεως! . . .

Ἐνῷ δ' ἡ χιονόλευκος ἀλκυὼν πτερυγίζει φαιδρῶς ἐπὶ τὰ γλαυκὰ γενέθλια αὐτῆς κύματα, οἱ φλοίσβοι αὐτῶν οἵτινες ἐθρῆνον πρῶην διὰ τῶν ἀραιῶν αὐτῶν τῶν ἀπολεσθέντα τὸν Ἀρίωνα, φαιδρῶς ἤδη ἀπηχοῦσι τὰ εὐχαρὴ ἐπιθαλάμια τῶν Μουσῶν.

. . . καὶ ὅς ἦν ἡ καρδία σας
αὐτόλαλος λύρα
τονίζουσα μέλη
ἀγάπης, χαρᾶς! . . .

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΣΤΟΥ.

ΟΝΕΙΡΟΝ.

Εὐρίσκεισθε ἐν τῷ προαυλίῳ τοῦ ἐν Ρώμῃ ἱεροῦ ναοῦ τῶν πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, τὴν 29 ἰουνίου τοῦ 16 . . σωτηρίου ἔτους ἡμέραν πέμπτην, καθ' ἣν ἄγεται ἡ μνήμη αὐτῶν, καὶ καθ' ἣν ἡ Α. Ἀγιότης ὁ Μέγας Ποντίφηξ τελεῖ τὴν λειτουργίαν ἐν τῷ ρηθέντι ναῷ μετ' ὅλου τοῦ κλήρου καὶ τῆς βασιλικῆς ἀξιοπρεπείας.

Λίαν πρῶτ' οἱ κώδωνες ἠχοῦσιν, οἱ στρατιῶται λευκοφοροῦντες καὶ τὸ παπικὸν σῆμα ἐν τοῖς πιλικίοις φέροντες παρατάσσονται ἐν ὠρισμέναις θέσεσι, τὰ ὅπλα αὐτῶν ἀπαστράπτουσι, τὸ πλῆθος συνωστιζόμενον κυμαίνεται, ὁ δὲ ἤλιος ἀνατείλας καὶ πέμπων τὰς πυρίνους αὐτοῦ ἀκτῖνας πρὸς τὰς ὑάλους τῶν τρούλων τοῦ ναοῦ καθίστησι μαγευτικωτάτην τὴν θέαν, καὶ ἐκ μυχίων καρδίας τὴν συγκίνησιν ἱερὰν, ἣν δύναται Χριστιανὸς νὰ αἰσθανθῇ, ἀναλογιζόμενος ὅτι εὐρίσκεται ἐνώπιον τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ, συγκταριθμουμένου ἐν τοῖς ἐπτά θαύμασι τῆς χριστιανικῆς τέχνης. Ἐν δὲ τῷ ναῷ θαυμάζει τις τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ ρυθμικὴν καλλονήν, τὰ βαρύτητα παραπετάσματα, τὸν πλοῦτον τῶν ἱ. σκευῶν, τὰ ἀπειράριθμα φῶτα, τὴν ποικιλίαν τῶν ἐνδυμασιῶν τῶν ἀπὸ περάτων τῆς γῆς πάσης φυλῆς καὶ ἐθνικότητος Καθολικῶν ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, καὶ τούτων ὅλων τὴν χροιάν μεταβαλλομένην ἐκ τῶν ποικιλοχρῶν ἀκτῖνων τῶν χρυσταλλίνων πολυελέων. Τὸ πλῆθος συγκινεῖται· οἱ στρατιῶται φέρουσιν ὅπλα· ἡ Α. Ἀγιότης ὁ Πάπας βασταζόμενος ἐπὶ χρυσοπαρύρου φορέου φθάνει· ἡ μουσικὴ παιανίζει τὸ βατικανὸν ἐμβατήριον, τὰ ζῆτω φθάνουσι μέχρις οὐρανοῦ, ἐξ οὗ ἡ ζεῖδωρος φωνὴ «Ἡ βασιλεῖα ἡ ἐμὴ οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου. » Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρὸς μου κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, ἐπείνασα γὰρ καὶ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψασα καὶ ἐποτίσατέ με, ξένος ἤμην καὶ συνηγάγατέ με, γυνὴς καὶ περιεβάλατέ με, ἡσθένησα καὶ ἐπεσκέψασθέ με, ἐν φυλακῇ ἤμην καὶ ἤλθετε πρὸς με. »

Ἡ τελετὴ ἀρχεται. Ἡ Α. Ἀγιότης ἐνδύεται τὴν ἀρχιερατικὴν στολὴν, καὶ φέρει τὴν ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀδαμαντῶν τιάραν· οἱ Καρδινάλιοι τὰς πορφυρὰς ἁλουργίδας, ὁ δὲ λοιπὸς ἐσμός τοῦ κλήρου τὰς ἀνεκτιμήτους ἐνδυμασίας. Οὕτω τὰ πάντα μεγαλοπρεπῆ, ἀξιοθαύμαστα. Ἡ ἐναρμόνιος ψαλμωδία, ἡ θεωρία τῆς παραστάσεως ταύτης, ἡ εὐωδία τοῦ θυμιάματος προκαλοῦσι τὴν ἐκστασιν καὶ τὴν ὑπεράνθρωπον ἐκείνην δύναμιν, καθ' ἣν τὸ πλῆθος γόνυ κλίνει ἐνώπιον τοῦ Ποντίφικος, καὶ δέχεται τὰς εὐλογίας αὐτοῦ, ἐνῷ τὸ ὄμμα θρασυδείλου τινος ἀναγινώσκει ἐν τινι γωνίᾳ τοῦ ναοῦ τὸν εὐαγγελικὸν ρητόν: «Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅσα ἂν λέγωσιν ὑμῖν ποιεῖν, ποιεῖτε· καὶ ὅσα ἂν ποιῶσι, μὴ ποιεῖτε».

Ἡ τελετὴ εἴληψε πέρας· ἡ δὲ Α. Ἀγιότης περιστοιχουμένη ὑφ' ὅλων τῶν Καρδινάλιων, κατὰ τὸ ἐκπαλαι ἔθιμον ἐξέρχεται τοῦ ναοῦ ἵνα εὐλογήσῃ τὸν λαόν. Τούτου γενομένου, καὶ τῆς Α. Ἀγιότητος καθεσθείσης ἐν

τινὶ ἐξόδῳ μέχρις οὗ καταπαύσῃσι τὰ «ζήτω» καὶ ἐπὶ τῇ σιγῇ, ἀπευθύνεται πρὸς τὸν παρ' αὐτῇ πρῶτον Καρδινάλιον καὶ ἐρωτᾷ αὐτὸν «πῶς ζῶσιν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι»· ὁ Καρδινάλιος οὗτος φύσει κολαξ (καὶ γὰρ ἡ κολακεία ἐστὶ προσὸν χρήσιμόν τισι πρὸς κατάληψιν τοιούτων θέσεων) ἀπαντᾷ ὅτι «ζῶσι διὰ τῶν εὐχῶν τῆς Α. «ἀγιότητος». Ἀλλ' ἡ ἀπάντησις αὕτη ἀπαρέσκει τῷ Πάπᾳ καὶ ἀπευθύνεται πρὸς ἕτερον Καρδινάλιον, παρ' οὗ λαμβάνει ἀπάντησιν «ὅτι ζῶσι διὰ τῆς καλῆς διοικήσεως καὶ τῶν σοφῶν νόμων τῆς Α. Ἀγιότητος». Παραπλησίως δὲ ἀπαντήσεις λαβὼν καὶ παρ' ἄλλων Καρδινάλιων, ἐπὶ τέλους ἀπευθύνεται πρὸς τὴν ἐσχατιὰν θέσιν πρὸς μικρὰς ἀξίας ὑποτιθέμενον Καρδινάλιον, παρ' οὗ λαμβάνει τὴν ἀπάντησιν «ὅτι οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ζῶσι σήμερον ἀπατώντες ὁ εἰς τὸν ἄλλον».

Τὸ ὄνειρον διεκόπη.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΕΥΜΟΡΦΟΠΟΥΛΟΣ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΑ. — Τὸ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Λευκοῦ ὄρους Ἀστεροσκοπεῖον. — Ἐπιστολὴ Janssen. — ΧΡΟΝΙΚΑ. — Μετεωρολογικὸν δελτίον τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου (ν. ἡμ.).

Ἐν τῇ ἡγουμένῃ Ἐπιστημονικῇ ἡμῶν Ἐπιθεωρήσει ἀνεγράψαμεν τὴν ὑπὸ τοῦ ἐξόχου ἀστρονόμου τῶν ἡμετέρων χρόνων κ. J. Janssen τηλεγραφικῶς διαδιδασθεῖσαν τῷ συναδέλφῳ αὐτοῦ R. Bischoffsheim εἰδησιν τῆς εὐτυχοῦς ἀποπερατώσεως τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ἀναληφθέντος μεγάλου ὁδὸν καὶ δυσχερεστάτου ἔργου τῆς πῆξεως ξυλίνου ἀστρονομικοῦ σταθμοῦ ἐπὶ τῆς ἀπροσπελάστου καὶ ὑπὸ τῶν ἀδιαλείπτων χιόνων καὶ πάγων κεκαλυμμένης κορυφῆς τοῦ γίγαντος τῶν εὐρώπαϊκῶν ὄρεων, τοῦ Λευκοῦ ὄρους τῶν Ἀλπεων. Ἐν τῷ πρὸς τὸν Bischoffsheim τηλεγραφηματι ἐκείνῳ ἀνεφέρετο ὅτι ἐστάλαξαν δι' ἐπιστολῆς λεπτομέρειαι τῇ τε Ἀκαδημίᾳ καὶ τοῖς ἐταίροις αὐτῆς, ἡ δὲ ἐπιστολὴ αὕτη, ἀπευθυνομένη τῷ προέδρῳ τῆς Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν καὶ ἀνακοινουμένη τῷ ἀνωτάτῳ τούτῳ ἐπιστημονικῷ ὁματείῳ τὰς ὑπὸ τοῦ κ. Janssen ἀπὸ τοῦ μόλις ἰδρυθέντος Ἀστεροσκοπεῖου τοῦ Λευκοῦ ὄρους τέσσαρας ἡμέρας μετὰ τὴν ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἀφίξιν αὐτοῦ (τὴν 2/14 καὶ 3/15 παρελθόντος Σεπτεμβρίου) γενομένης φασματοσκοπικᾶς παρατηρήσεως, ἀνεγνώσθη κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 20/2 ὁκτωβρίου.

Ἡ ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἀνάβασις παρουσίασε κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο μεγάλας δυσχερείας, ἐνεκα τῆς καταστάσεως τῶν παγῶν, οὗς τὸ τελευταῖον τοσούτῳ θερμὸν καὶ μακρὸν θέρος εἶχεν ἀπογυμνώσει τοῦ χιονώδους αὐτῶν ἐπικαλύμματος καὶ οἵτινες διεσχίζοντο ὑπὸ ὑπερμεγέθων ρωγμῶν. Ὁ ἰδιάζων χαρακτὴρ τῆς ἀναβάσεως ταύτης ἐγκείται ἐν τῇ κατὰ πρῶτην φεραν γενομένῃ κατὰ ταύτην πρὸς ἀνέλκυσιν τοῦ φέροντος τὸν ὁδοιπόρον ἐλκήθρου χρήσει ἐδικῶν τροχαλιῶν (treuils à neige), ἀνευ τῶν ὁποίων, κατ'

αὐτὴν τὴν ὁμολογίαν τῶν ὁδηγῶν, ἡ ἀνάβασις θὰ ἦτο ἀδύνατος.

Ἡ σπουδαιότης τῆς ἀνακρινώσεως περὶ τῆς ἀναβάσεως ταύτης καὶ τῶν ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους γενομένων ὑπὸ τοῦ κ. Janssen φασματοσκοπικῶν παρατηρήσεων εἶνε τοιαύτη, ὥστε θεωροῦμεν ἀναγκαῖον, ἀντὶ πάσης περιλήψεως, νὰ φιλοξενήσωμεν ἐν ταῖς στήλαις ἡμῶν ὁλόκληρον τὴν πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Janssen.

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἔχει ἐπὶ λέξει ὧδε :

« Ἀναχωρήσαντες ἐκ Chamonix¹ τὴν Παρασκευὴν, 8 Σεπτεμβρίου (ν. ἡμ.), τὴν 7 ὥραν τῆς πρωίας, ἀφικόμεθα ἐπὶ τῆς κορυφῆς τὴν Δευτέραν, 11 Σεπτεμβρίου, τὴν 2 1/2 ὥραν τῆς ἑσπέρας.

Τὸ Ἀστεροσκοπεῖον ἡγείρετο πρὸ ἡμῶν. Ἡ ἐκ πολλῶν ὁρόφων οἰκοδομὴ αὕτη, ἥς ὁ σκελετὸς ἀποτελεῖται ἐκ πλατέων καὶ στερεῶν δοκῶν, διαστεινυμένων κατὰ πάσας τὰς διευθύνσεις πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἀκαμψίας τοῦ ὅλου, μεγάλην προξενεῖ ἐντύπωσιν· διερωτᾶται τις πῶς ἐπετεύχθη ἡ μεταφορὰ καὶ ἡ οἰκοδόμησις αὐτοῦ εἰς τὸ ὕψος τοῦτο· ἰδίᾳ δὲ διερωτᾶται τις πῶς ἐτόλμησαν νὰ ἰδρῶσιν αὐτὸ ἐπὶ τῆς χιόνος. Ἐν τούτοις, ἐὰν μετὰ προσοχῆς ἐξετασθῶσιν αἱ συνθήκαι ἃς παρέσχον αἱ τοσοῦτῳ σκληραὶ, τοσοῦτῳ ἀδιάλειπτοι, τοσοῦτῳ ἡκιστα ἀπὸ τῆς κορυφῆς μετακινούμεναι αὐταὶ χιόνες, θ' ἀναγνωρίσῃ ἄφ' ἐνὸς μὲν ὅτι αὐταὶ ἀντέχουσιν ὑπὸ τὰ σημαντικώτατα βάρη, ἄφ' ἑτέρου δὲ ὅτι λίαν βραδέως θὰ ὑποστῶσιν αὐταὶ μετακινήσεις τοιαύτας, ὥστε νὰ καταστῇ ἀναγκαία ἡ ἀποκατάστασις τοῦ οἰκοδομήματος εἰς τὴν ἀρχικὴν αὐτοῦ θέσιν.

Ἀπὸ τῆς ἐμῆς ἀφίξεως, προέβην εἰς ταχεῖαν ἐπι-

σκόπησιν. Ἀνεγνώρισα ὅτι ἡ οἰκοδομὴ δὲν ἦτο βεβυθισμένη ἐν τῇ χιόνι ὅσον ἀπῆλθον παρὰ τῶν ἐργολάβων, ὅπερ δὲν ἐπεδοκίμασα.

Ἐγκατέστην μετὰ τῶν ὁδηγῶν μου ἐν ἐνὶ τῶν δωμάτων τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου, τῷ μείζονι τῶν τοῦ ὑπογείου ὁρόφου. Διέταξα ν' ἀναδιβάσωδι κατ' ἀρχὰς τὰ ὄργανα, ὥστε νὰ προδῶ ἀμέσως εἰς τὴν ἐναρξιν παρατηρήσεων, τὰ δὲ τρόφιμα ἐγκατέλιπον ἐν Rocher-Rouge. Τὸ περιστατικὸν τοῦτο ἐγένετο ἡμῖν πρόξενον δυσχερείων, διότι, κακοκαιρίας αἰφνης ἐνδοκησάσης, ἐπὶ δύο ὅλας ἡμέρας ἐμείναμεν κωφεσμένοι τῶν ἡμετέρων τροφίμων. Ἡ καταιγὶς διήρκεσεν ἀπὸ τῆς Τρίτης μέχρι τῆς πρωίας τῆς Πέμπτης. Τότε δέ, τοῦ καιροῦ ἀποδάντος ὥραιότατον, ἡδυνήθην νὰ προδῶ εἰς τὴν ἐναρξιν παρατηρήσεων.

Αἱ παρατηρήσεις αὗται κύριον εἶχον σκοπὸν τὸ ζήτημα τῆς ἐν τῇ ἡλιακῇ ἀτμοσφαίρᾳ παρουσίας τοῦ ὀξυγόνου¹. Ἡ Ἀκαδημία γινώσκει ὅτι εἶχον ἥδη ἐπιλάβει τὸ σπουδαῖον τοῦτο ζήτημα κατὰ τὰς ἀναβάσεις μου ἐπὶ τῶν Grands-Mulets (3050 μ.) τῷ 1888 καὶ ἐν τῷ Ἀστεροσκοπεῖῳ τοῦ κ. Vallot τῷ 1890.

Ἀλλ' ὅ,τι ἀποτελεῖ τὸ νεωτεριστικὸν τῶν παρατηρήσεων τοῦ 1893, εἶνε ἄφ' ἐνὸς μὲν ὅτι αὐταὶ ἐξετελέσθησαν ἀπ' αὐτῆς τῆς κορυφῆς τοῦ Λευκοῦ ὄρους, μάλιστα δὲ ὅτι τὸ κατὰ ταύτας χρησιμοποίηθ' ὄργανον ἦτο ἀσυνκρίτως τελειότερον τοῦ τῶν δύο προγενεστέρων ἀναβάσεων. Τὸ πρῶτον ἦτο, τῷ ὄντι, φασματοσκόπιον τοῦ Duboseq, μὴ δυνάμενον νὰ χωρίσῃ εἰς διακεκριμένας ἀπ' ἀλλήλων γραμμὰς τὴν ὁμάδα τῶν ῥαβδώσεων B, ἐνῶ τὸ ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ Λευκοῦ ὄρους χρησιμοποίηθ' ἐσχάτως ὄργανον εἶνε φασματοσκόπιον δικτυωτὸν (à réseau) τοῦ Rowland (ὅπερ φιλικῶς ἐδώρησέ μοι) μετὰ διοπτρῶν 0,75 μ. ἐστιακῆς ἀποστάσεως, παρέχον πάσας τὰς γνωστὰς ἐπὶ τῆς ὁμάδος B λεπτομερείας.

Ἐν αὐτῇ τῇ εἰς τὸ ὕψος τοῦτο φοδερᾶν ἔντασιν τῶν μετεωρολογικῶν φαινομένων. Τὴν ἰδέαν αὐτοῦ ἤρξατο πραγματοποιεῖν τῷ 1888, συνεπλήρου δὲ τῶν ἐργῶν κατὰ τὰ θέρη τῶν ἐτῶν 1890 καὶ 1891. Σήμερον, τὸ Ἀστεροσκοπεῖον τοῦτο ἀποτελεῖται ἐξ ὀκτῶ στερεῶς ἡρμοσμένων διαμερισμάτων καὶ ἔχει τὰς πύλας αὐτοῦ ἡνεργήσας εἰς πάντας τοὺς ἐφειμένους τῶν ἐν αὐτῷ ἐξερρηγμένων σοφῶν. Ὁ κ. Vallot συνεπλήρωσε τὸ ἀπομεινὸν τοῦτο ἔργον διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ πόρων, δαπανήσας πρὸς τοῦτο 65 000 φρ. Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος πρῶτον Ἀστεροσκοπεῖον τοῦ Λευκοῦ ὄρους δὲν κεῖται ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς κορυφῆς, ἀλλὰ ἐπὶ τινος μικροῦ βραχέως ὁροπεδίου κειμένου εἰς ὕψος 4365 μ. ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Ἡ θέσις αὕτη παρέχει αὐτῷ ἀσφάλειαν μείζονα τῆς τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου Janssen, ὅπερ, ὡς γνωστόν, ἰδρῶθη ἐπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ παγῶνος τοῦ κατέχοντος τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους.

Ἐπίσης δέον ν' ἀναγραφῇ ἐνταῦθα ὅτι, ἀποφασισθείσης τῆς ἰδρύσεως τοῦ δευτέρου ἐπ' αὐτῆς τῆς κορυφῆς τοῦ Λευκοῦ ὄρους Ἀστεροσκοπεῖου, κατ' αἰτήσιν τοῦ κ. Janssen οἱ πρὸς ἱδρῶσιν αὐτοῦ συνεργάται ἀπετέλεσαν εἰδὸς τι σωματείου, οὗτινος τὸν τίτλον τοῦ ἐπιτίμου μέλους ἀπεδέξατο ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας, σωματείου καταρτισθέντος ἐκ τῶν κ. Léon Say, ἐπιτίμου προέδρου· Janssen, προέδρου· Bischoffsheim, γραμματέως· Ed. Delessert, ταμίου, καὶ τῶν κ. πρίγκηπος Roland Bonaapάρτου, βαρῶνος Ἀλφόνσου de Rothschild καὶ κόμητος Greffulhe, μελῶν.

1) Περὶ τῶν ἐπὶ τοῦ σπουδαιότατου τούτου ζητήματος ἐρευνῶν τοῦ δημιουργοῦ αὐτοῦ κ. Janssen ἐγράφησαν τὰ δέοντα ἐν ταῖς ἡμετέραις στήλαις.

Ἡ περίστασις αὕτη ἔχει εἰδικὴν ὁλως σπουδαιότητα, διότι ἀποβαίνει δυνατὴ ἡ ἐν τῇ συστάσει τῆς ὁμάδος B εὐρεσις πολυτίμων στοιχείων οἰονεὶ πρὸς μέτρησιν τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἐλαττώσεως τῆς ἐνεργείας τῆς ἡμετέρας ἀτμοσφαίρας καθ' ὅσον ἀνυψοῦνται τις ἐν αὐτῇ, καὶ κατὰ συνέπειαν, πρὸς ἐξακρίβωσιν τοῦ ζητήματος ἐὰν ἡ ἐλαττώσις αὕτη ἀντιστοιχῇ πρὸς ὁλοσχερῇ ἐξαφάνισιν τῆς ἐνεργείας τῆς ἡμετέρας ἀτμοσφαίρας ἐν τοῖς ὁρίοις αὐτῆς. Τῷ ὄντι, γνωστὸν εἶνε ὅτι αἱ διπλαῖ γραμμαῖ, ὧν τὸ σύνολον ἀποτελεῖ τὴν ὁμάδα B, ἐλαττοῦνται κατὰ τὴν ἔντασιν καθ' ὅσον ἐλαττοῦται καὶ ἡ διαθλαστικότητα αὐτῶν, ἢ, ἄλλως, καθ' ὅσον αὐξάνει τὸ μῆκος τοῦ κύματος αὐτῶν.

Ἡ περίστασις αὕτη δυνάτον ἐπωφελῶς νὰ χρησιμοποιοῦνται, ἂν μὴ πρὸς μέτρησιν, τοῦλάχιστον πρὸς ἐκτίμησιν τῆς ἐκλεκτικῆς ἀπορροφητικῆς ἐνεργείας τῆς ἡμετέρας ἀτμοσφαίρας. Διαπιστοῦται, τῷ ὄντι, ὅτι αἱ ἀσθενέστεραι διπλαῖ γραμμαῖ χωρὶς διαδοχικῶς καθ' ὅσον ὑψοῦνται τις ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ, ἥτοι καθ' ὅσον ἡ ἀπορροφητικὴ ἐνέργεια ταύτης ἐλαττοῦται. Οὕτως, ἐν παραδειγματι, κατὰ τὰς συνήθεις περιστάσεις, οἱ πίνακες τῆς ὁμάδος B δευκνύουσιν ἡμῖν, πλὴν τῆς καλουμένης κεφαλῆς τῆς ὁμάδος B, 13 μέχρι 14 διπλαῖς γραμμῆς. Ἦδη ἐν Chamonix, εἰς ὕψος 1050 μ., ἡ 13' διπλαῖ γραμμὴ δυσχερῶς διακρίνεται. Ἐν Grands-Mulets, εἰς ὕψος 3050 μ., ὑπολείπονται βεβαιούμεναι μόνον αἱ ἀπὸ τῆς δεκάτης μέχρι τῆς δωδεκάτης. Τέλος, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Λευκοῦ ὄρους, μόλις ἡδυνάμην νὰ ὑπερδῶ τὴν ὀγδόην.

Εὐνόητον εἶνε ὅτι δὲν διαγράφωμεν ἀναλογίαν μεταξὺ τῆς ἀριθμητικῆς ἐλαττώσεως τῶν διπλῶν γραμμῶν καὶ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς ἐνεργείας· ὁ νόμος εἶνε προφανῶς πολλῶς συνθετώτερος· ἀλλ' ἡ βεβαιώσις τῆς ἐλαττώσεως ταύτης, τιθεμένη παρὰ τὰ διὰ σωλῶνων πλήρων ὀξυγόνου γινόμενα πειράματα, ἅτινα ἔχρησεν ὡς ἀναπαραγωγὴ τῆς περὶ τῆς ἡμῖν ὁ λόγος διερχῆς τῶν ἀτμοσφαιρικῶν φαινομένων, ἀρκεῖ ὅπως ἐξαγάγῃ τις ὡς συμπέρασμα τὴν κατὰ τὰ πέρατα τῆς ἀτμοσφαίρας ὁλοσχερῇ ἐξαφάνισιν τῆς ὁμάδος B.

Ἐν τούτοις ἀξιοσημείωτον εἶνε ὅτι, ἐὰν τεθῇ ἄφ' ἐνὸς μὲν ὁ παρίσταται τὴν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Λευκοῦ ὄρους ἐλαττώσιν τῆς ἀτμοσφαιρικῆς ἐνεργείας κατὰ τὰς ἐπ' αὐτῆς βαρομετρικὰς πιέσεις συντελεσθῆς 0,566 ($= \frac{0,43}{0,76}$)¹, πολλὰπλασιασθῇ δὲ οὗτος ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν 13, τὸν σημαίνοντα τὸν ἀριθμὸν τῶν διπλῶν γραμμῶν, αἵτινες ἐν γένει εἶνε εὐκρινῶς ὁραταὶ ἐν τῇ πεδιάδι, εὐρίσκεται γινόμενον 7,4, ἥτοι κατὰ τινα προσέγγισιν ὁ ἀριθμὸς (8) τῶν διπλῶν γραμμῶν, αἵτινες ἦσαν παρ' ἐμοῦ ὁραταὶ ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ Λευκοῦ ὄρους.

Τὸ ἐξαγόμενον τοῦτο εἶνε προφανῶς ἀξιόλογον· ἐπαναλαμβάνω ὅμως ὅτι, κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην, μόνη ἡ διὰ τῶν σωλῶνων σύγκρισις, γινόμενη ὑπὸ ὀπτικῶν ὁρῶν δὴ τὸ δυνατόν τοὺς αὐτοὺς, δύνα-

1) Ἐκ τυπογραφικῆς πάντως παραδρομῆς ἡ παράστασις αὕτη, ἥτις ἐκφράζει τὸν λόγον τῆς ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Λευκοῦ ὄρους βαρομετρικῆς πιέσεως (0,43) πρὸς τὴν κανονικὴν (0,76), σημειοῦται ἐν τῇ Revue Scientifique τῆς 7 ὁκτωβρίου ἐ. ἔ. ὑπὸ τὴν μορφήν ($\frac{0,43}{0,76} - 0,566$).

ται νὰ ἀγάγῃ εἰς βέβαια πορίσματα. Τὰ συγκριτικὰ ταῦτα πειράματα ἤρξαντο ἥδη γινόμενα ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου τοῦ Meudon, ἄγουσι δὲ εἰς τὸ αὐτὸ συμπέρασμα, ἥτοι εἰς τὴν ἐξαφάνισιν τῶν ὁμάδων A, B, a, κατὰ τὰ πέρατα τῆς ἀτμοσφαίρας. Ἐνεκεν ὅμως τῆς σημασίας τοῦ ζητήματος ἐπαναληφθήσονται ἀκόμη καὶ συμπληρωθήσονται.

Ἰδὼς προέβαλέ τις τὴν ἐρώτησιν, μήπως αἱ ὑψηλαὶ θερμοκρασίαι, εἰς ἃς εἶνε ὑποβεβλημένοι οἱ ἀτμοὶ καὶ τὰ ἀέρια τῶν ἡλιακῶν ἀτμοσφαιρῶν, εἰσὶν ἱκαναὶ νὰ τροποποιήσωσι τὴν ἐκλεκτικὴν αὐτῶν ἀπορροφησιν, ἰδίᾳ δὲ μήπως ἡ τοῦ ὀξυγόνου, τοῦ δυνάμενον νὰ εὐρεθῇ ἐν ταῖς ἀτμοσφαίραις ταύταις, εἶνε ὁλως διάφορος ἐκείνης τὴν ἀποδιδόμεν αὐτῷ κατὰ τὰ εἰς τὰς συνήθεις θερμοκρασίας τελούμενα ἡμέτερα πειράματα.

Ἐξετέλεσα ἥδη πειράματα ἐπὶ σκοπῷ ἀναίρεσεως τῆς ἐνστάσεως ταύτης. Τούτων ἐκθεσιν θὰ ὑποβάλω τῇ Ἀκαδημίᾳ, ἀλλ' ἀπὸ τοῦδε διακηρύττω ὅτι τὰ φάσματα τῆς ἀπορροφῆσεως τοῦ ὀξυγόνου, εἴτε τῆς τῶν μὴ διαλυομένων ταινιῶν, εἴτε τῆς τῶν ῥαβδώσεων, δὲν φαίνονται τροποποιούμενα ἐπαισθητῶς καὶ ἐὰν τὸ ὀξυγόνον ἀχθῇ εἰς θερμοκρασίας προσεγγιζούσας εἰς τοὺς 4000 μέχρι 5000°.

Ἐν περιλήψει, ἀναγράφω ὅτι τὰ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Λευκοῦ ὄρους γινόμενα πειράματα ἐπιτρέπουσι νὰ δοθῶσιν εἰς τὴν μελέτην τοῦ ζητήματος τῆς καθαρῆς γνήνης ἀρχῆς τῶν ἐν τῷ ἡλιακῷ φάσματι ὁμάδων τοῦ ὀξυγόνου νέαι καὶ πολλὰ μᾶλλον ἀσφαλεῖς βάσεις, ὅτι δὲ ταῦτα ἄγουσιν εἰς συμπέρασματα ἥδη διατυπωθέντα.

Ἀσχέτως πρὸς τὰς παρατηρήσεις ταύτας, ἐπέστην δὲ τὴν ἐμὴν προσοχὴν ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς διαυγείας ἀπὸ τοῦ σχεδὸν μοναδικοῦ τούτου σταθμοῦ, ἐπὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀτμοσφαιρικῶν φαινομένων, ἅτινα ἔχει τις πρὸ αὐτοῦ ἐν τοσοῦτῳ εὐρείᾳ ἐκτάσει καὶ διὰ μέσου τοσοῦτῳ σημαντικοῦ πάχους. Περὶ τούτων ἔσται ἡμῖν ὁ λόγος περιστάσεως δοθείσης.

Τὸ Ἀστεροσκοπεῖον, ὡς ἐννοεῖται, δὲν ἐπερατώθη εἰσέτι· πολλὰ μένουσιν ἀκόμη πρὸς ἐκτέλεσιν, ἀνεξαρτήτως τῶν ἐσωτερικῶν διαρρυθμίσεων καὶ τὴν τοποθέτησιν τῶν ὀργάνων· ἀλλ' αἱ μείζονες δυσχερεῖαι τοῦ ἔργου κατενικήθησαν· ἥδη δυνάμεθα νὰ ἐργασθώμεν πεφυλαγμένοι, χωρὶς νὰ ἀνθρῶμεν περὶ τῶν ἐκ χιόνος καταιγίδων· τὸ λοιπὸν συμπληρωθήσεται ἐν καιρῷ τῷ δέοντι.

Δι' ἐλπίδος ἔχω ὅτι ἡ παρατήρησις δυνήσεται ἐντὸς ὀλίγου νὰ προσαρμολῇ πρὸς ἐνδιαίτημα καταλλήλοστον τοῦ ὑπ' ἐμοῦ παραδοθέντος αὐτῇ· τοῦτο ἐξαρτηθήσεται ἐκ τῶν περιστάσεων.

Ὁπωδῆποτε, εἴμὲν λίαν εὐχαριστήμενος· ἐπεθύμουν ὥστε νὰ ἰδῶ τετελεσμένον τὸ ἡμέτερον ἔργον καὶ μετὰ μείζονος πόθου νὰ ἐγκαίνισω αὐτὸ διὰ παρατηρήσεων προσφιλεστάτων μοι. Εὐτυχῆς δὲ λογίζομαι ὅτι ἐγένετό μοι δυνατόν νὰ πραγματώσω τὸν πόθον μου τοῦτον παρὰ τὰς ἀντιταχθείσας δυσχερεῖας.

ΧΡΟΝΙΚΑ. Συνεχίζοντες, δημοσιεύομεν τὸ μετεωρολογικὸν δελτίον τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου (ν. ἡμ.) τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς βορειοδυτικῆς Ἀφρικῆς ἔχον ὧδε :

"Ακραί θερμοκρασίαι.

Ἡμερ.	Ταπεινοτάτη.	Υψιστή.
Σεπτ. 1	—20, ἐν Pic du Midi· 40, ἐν mont Ventoux, Bodo καὶ Στοκχόλμῃ.	360, ἐν la Calle· 350, ἐν Laghout· 320, ἐν Oran· 310, ἐν C. Béarn.
" 2	20, ἐν Pic du Midi· 40, ἐν Στοκχόλμῃ· 50, ἐν Ἀρχαγγέλῳ.	340, ἐν San Fernando· 330, ἐν Cap Béarn· 310, ἐν Μαδρίτη.
" 3	10, ἐν Haparanda· 30, ἐν Pic du Midi· 40, ἐν mont Ventoux·	360, ἐν Laghouat· 340, ἐν Cap Béarn· καὶ ἐν la Calle.
" 4	—10, ἐν Haparanda· 30, ἐν Servance καὶ ἐν Puy de Dôme.	390, ἐν Laghouat· 350, ἐν Biarritz καὶ ἐν la Calle.
" 5	30, ἐν mont Ventoux· 40, ἐν Haparanda· 50, ἐν Στοκχόλμῃ.	350, ἐν Laghouat καὶ ἐν Aumale· 320, ἐν Βορδῶ.
" 6	30, ἐν Bodo καὶ ἐν Ἀρ- χαγγέλῳ· 40, ἐν Hapa- randa· 50, ἐν Pic du Midi.	440, ἐν la Calle· 380, ἐν Aumale· 370, ἐν Laghout· 320, ἐν Cap Béarn.
" 7	10, ἐν Ἀρχαγγέλῳ· 20, ἐν Hernosand· 40, ἐν Pic du Midi.	380, ἐν Laghouat· 310, ἐν Cette, Gap καὶ ἐν Cap Béarn.
" 8	10, ἐν Haparanda· 40, ἐν Pic du Midi, ἐν Bo- do καὶ ἐν Ἀρχαγγέλῳ.	340, ἐν C. Béarn καὶ ἐν la Calle· 330, ἐν Μα- δρίτη καὶ ἐν Aumale.
" 9	10, ἐν Pic du Midi· 40, ἐν Bodo, ἐν Haparanda καὶ ἐν Puy de Dôme.	330, ἐν Ἀλγερίῳ· 310, ἐν C. Béarn, ἐν Μελίτη, Ὁράν καὶ Παλέρμῳ.
" 10	10, ἐν Pic du Midi καὶ ἐν Hernosand· 20, ἐν Hapa- randa καὶ ἐν Stornoway.	330, ἐν Παλέρμῳ· 320, ἐν Cap Béarn· 310, ἐν Biarritz.
" 11	00, ἐν Haparanda· 20, ἐν Pic du Midi καὶ ἐν Bodo.	420, ἐν la Calle· 280, ἐν île d'Aix, ἐν Limoges καὶ ἐν Cap Béarn.
" 12	—10, ἐν Pic du Midi· 00, ἐν Bodo καὶ ἐν Haparanda· 20, ἐν Ἀρχαγγέλῳ.	390, ἐν Laghouat· 370, ἐν la Calle· 330, ἐν Cap Béarn.
" 13	—30, ἐν Haparanda· —10, ἐν Pic du Midi· 20, ἐν Ἀρχαγγέλῳ.	360, ἐν Aumale· 35, ἐν Παλέρμῳ· 320, ἐν Σφάξ· 310, ἐν Cap Béarn.
" 14	00, ἐν Haparanda· 10, ἐν Pic du Midi· 20, ἐν Ἀρχαγγέλῳ.	420, ἐν la Calle· 410, ἐν Ἀλγερίῳ· 380, ἐν La- ghout· 300, ἐν Gap.
" 15	20, ἐν Haparanda· 30, ἐν Bodo· 60, ἐν m. Ventoux· 70, ἐν Breslau.	400, ἐν Ἀλγερίῳ· 390, ἐν Τύνιδι καὶ ἐν Nemours· 340, ἐν Cap Béarn.
" 16	—20, ἐν Haparanda· 10, ἐν Pic du Midi· 20, ἐν Ἀρχαγγέλῳ.	330, ἐν Τύνιδι· 320, ἐν C. Béarn· 310, ἐν Παλέρ- μῳ καὶ ἐν Σφάξ.
" 17	—10, ἐν Pic du Midi· 00, ἐν Bodo καὶ ἐν Haparanda· 20, ἐν Ἀρχαγγέλῳ.	360, ἐν Aumale· 320, ἐν Παλέρμῳ· 300, ἐν Cap Béarn.

"Ακραί θερμοκρασίαι.

Ἡμερ.	Ταπεινοτάτη.	Υψιστή.
Σεπτ. 18	—30, ἐν Haparanda· —10, ἐν Pic du Midi· 10, ἐν Bodo καὶ ἐν Ἀρχαγγέλῳ.	370, ἐν Laghouat· 350, ἐν Aumale· 320, ἐν Cap Béarn.
" 19	—40, ἐν Haparanda· 00, ἐν Pic du Midi· 10, ἐν Servance.	380, ἐν Laghouat· 370, ἐν Aumale· 310, ἐν Cap Béarn.
" 20	—10, ἐν Pic du Midi· 10, ἐν Μόσχῃ· 30, ἐν Bodo καὶ ἐν Haparanda.	380, ἐν Σφάξ· 370, ἐν La- ghout· 340, ἐν Μελί- τη· 310, ἐν C. Béarn.
" 21	—10, ἐν Pic du Midi· 30, ἐν mont Ventoux· 40, ἐν Servance.	370, ἐν Laghouat· 320, ἐν Παλέρμῳ· 310, ἐν Cap Béarn.
" 22	—30, ἐν Pic du Midi· 10, ἐν Servance· 20, ἐν mont Ventoux.	380, ἐν Βρινδισίῳ· 360, Laghout· 310, ἐν C. Béarn· 300, ἐν Τύνιδι.
" 23	—30, ἐν Pic du Midi· 00, ἐν Servance· 20, ἐν Bodo.	320, ἐν Μελίτη, Παλέρ- μῳ καὶ ἐν Ὁράν· 300, ἐν Cap Béarn.
" 24	—10, ἐν Pic du Midi· 00, ἐν Servance· 10, ἐν Shields ἢ Siedlee (Πολωνία).	400, ἐν Παλέρμῳ· 360, ἐν Aumale· 310, ἐν Cap Béarn.
" 25	—20, ἐν Servance· —10, ἐν Pic du Midi· 00, ἐν Char- leville· 20, ἐν Νάντη.	400, ἐν Παλέρμῳ· 380, ἐν Σφάξ· 360, ἐν Laghouat 290, ἐν Cap Béarn.
" 26	—30, ἐν Pic du Midi· 10, ἐν Charleville, ἐν Puy de Dôme καὶ ἐν Haparanda.	390, ἐν Παλέρμῳ· 320, ἐν Μελίτη· 310, ἐν Σφάξ· 290, ἐν Cap Béarn.
" 27	—30, ἐν Pic du Midi καὶ ἐν Haparanda· —20, ἐν mont Ventoux· 10, ἐν Servance	350, ἐν Laghouat· 300, ἐν C. Béarn· 290, ἐν Σφάξ καὶ ἐν Μελίτη.
" 28	—20, ἐν Haparanda· —10, ἐν Pic du Midi· 00, ἐν Hernosand.	310, ἐν Cap Béarn καὶ ἐν Laghouat· 280, ἐν Σφάξ καὶ ἐν Aumale.
" 29	—20, ἐν Haparanda· —10, ἐν Pic du Midi καὶ ἐν Hernosand· 00, ἐν Hel- singfors (Φινλανδία).	350, ἐν Laghouat· 340, ἐν Σφάξ· 320, ἐν Cap Béarn· 290, ἐν Παλέρμῳ.
" 30	—10, Pic du Midi καὶ ἐν Hernosand· 00, ἐν Hapa- randa· 10, ἐν Bodo.	350, ἐν Laghouat· 320, ἐν Ἀλγερίῳ· 300, ἐν Cap Béarn· 290, ἐν Ὁράν.

Ἡ ὑψιστή ἄρα ἐν τοῖς μετεωρολογικοῖς σταθμοῖς τῆς Εὐρώ-
πης καὶ τῆς βορειοδυτικῆς Ἀφρικῆς σημειωθείσα θερμοκρασία
(44°, [;]) παρατηρήθη ἐν la Calle τὴν 6, ἢ δὲ μετ' αὐτὴν (42°)
ἐν τῇ αὐτῇ πόλει τὴν 11 καὶ 13· ἢ δὲ ταπεινοτάτη (—40°) ἐν
Haparanda τὴν 19 λήξαντος μηνός.

ΗΛ. Γ. ΒΑΣΣΑΜΑΚΗΣ.

Διόρθωσις.

Ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθ. τῆς Ἑβδομαδιαίας Ἐπι-
θεωρήσεως, ἐν σελ. 975, στήλ 24, στ. 56, ἐσημειώθη κατὰ
παραδρομὴν

... ὑδρογόνου τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος.

ἀντὶ. . . , ὑδρογόνου καὶ ἀνθρακικοῦ ὀξέος.

Η. Γ. Β.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ἐκεῖνο, ὅπερ νύχθημεν, ἀναλογιζόμενοι τὰ ὀλέ-
θρια ἐπακόλουθα τῆς ἐφαρμογῆς τῶν χρεωκοπικῶν
σχεδίων, ἅτινα ὡς μόνον καταφυγὴν ἀπεδέξαντο ἐπὶ
τέλους πάντα σχεδὸν τὰ ἐν Ἑλλάδι κόμματα πρὸς
ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῆς ἐνεστώσης οἰκονομικοπολιτι-
κῆς καχεξίας, ἡ ἐξέυρεσις δηλαδὴ τρόπου διακανο-
νίσεως τοῦ οἰκονομικοῦ ζητήματος ἀνευ ἀκρωτηρια-
σμοῦ τῶν πρὸς τοὺς πιστωτὰς αὐτοῦ ὑποχρεώσεων
τοῦ κράτους, ἀγαθὴ τύχη δὲν φαίνεται ἀδύνατον. —
Τῇ τοῦ κ. Σωτηροπούλου κυβερνήσει, ἐπιμελῶς πρὸς
τοιούτον σκοπὸν ἐργαζομένη — διότι ὑπερβολικὰ
ἐδείχθησαν τὰ ἐκ τινος ἄρθρου τῆς Ἐφημερίδος
δυναχθέντα συμπεράσματα περὶ ἐγκαταλείψεως καὶ
ὑπὸ τοῦ κ. Σωτηροπούλου τῆς σημαίας τῆς ἐπαρ-
κειας — προσῆλθεν ἐπικουρὸς διαπρεπὴς ἄγγλος οἰ-
κονομολόγος, ὁ κ. Ὁρνστάιν, ὅστις, κυρίως μὲν τοὺς
γάλλους κεφαλαιούχους ἐκπροσωπῶν, κατὰ δεύτερον
δὲ λόγον καὶ τὰς ἀγορὰς Λονδίνου καὶ Βερολίνου,
ὑπέβαλεν αὐτῇ προτάσεις σπουδαιοτάτας, δι' ὧν,
ἀκραίων τρηυμένων τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ κράτους
πρὸς τοὺς πιστωτὰς αὐτοῦ, μνηστὴρ δὲ μῆτε τῶν
τόκων μῆτε τοῦ κεφαλαίου ἐλαττωμένων, μόνον δὲ
διὰ τῆς διεξαγωγῆς τῆς ὑπηρεσίας τοῦ δημοσίου
χρέους εἰς νόμισμα τοῦ κράτους, τουτέστιν εἰς χαρ-
τονόμισμα, διὰ τῆς διαρρυθμίσεως τῆς Ἑθνικῆς Τρα-
πέζης ἐπὶ ἀσφαλέςτερον βάσει, εἰς τὰ κεφάλαια
αὐτῆς προστιθεμένων ἔξωθεν τριάκοντα ἑκατομ-
μυρίων εἰς χρυσόν, ὅπερ θὰ ἐβεβλήνουν τὴν θέσιν τοῦ
συναλλάγματος εἰς τοσοῦτον, ὥστε νὰ καθίστα τὸ
χαρτονόμισμα ἱκανὸν νὰ διεξάγῃ ἀξιοπρεπῶς τὴν
ὑπηρεσίαν τοῦ δημοσίου χρέους, διὰ τῆς ἀποσβέσεως
τῶν κυμαινομένων χρεῶν καὶ διὰ τῆς βαρυνθείσης ἀρδεως
τῆς ἀναγκαστικῆς κυκλοφορίας, γινομένης οὐχὶ διὰ
νέου δανείου, ὡς θεσπίζεται ἐν τῷ νέῳ οἰκονομικῷ προ-
γράμματι τοῦ κ. Τρικούπη, ἀλλὰ διὰ τῶν βαρυνθειῶν
πλεονασμάτων τοῦ προϋπολογισμοῦ, ἀπαλλασσομένου
τῶν ἀπὸ τῶν δημοσίων ἔργων δαπανῶν, ἀνατιθεμένων
τούτων εἰς ἐταίριας ἐπὶ κινδύνῳ αὐτῶν ἀποκλειστικῶν,
θὰ καταρθούτο ἡ ἐπὶ πραγματικῶς ἀρτίου
προϋπολογισμοῦ διακανόνισις τῶν οἰκονομικῶν τῆς
χώρας καὶ ἡ ἀσφαλὴς παγίωσις τῆς πίστεως αὐτῆς·
καὶ ταῦτα ἀνευ ξενικοῦ ἐλέγχου, μόνος δὲ τῆς Ἑθνι-
κῆς Τραπέζης ἀναγορευομένης εἰς τὴν ἐποπτείαν
τῆς ἀνελλιπούς λειτουργίας τοῦ νέου συστήματος. —
Τὸ σχέδιον τοῦτο, οὔτε τὰ δικαιώματα τῶν πιστω-
τῶν οὔτε τὴν οἰκονομικὴν ὑπόληψιν τῆς χώρας προσ-
βάλλον, μελετᾶται μετὰ πάσης τῆς ἀπαιτουμένης
σοβαρότητος ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως· διὰ τὰ προσόντα
δὲ αὐτοῦ ταῦτα ἐξασφαλίζον ἑαυτῶ καὶ τὴν βασιλεῖαν
ἐπιδόκιμασίαν, μὴ ἀποδοκιμαζόμενον δὲ καὶ
ὑπὸ τοῦ κ. Τρικούπη, ὅστις, ἱκανῶς ἐκτιμήσας τὰ
ἀγαθὰ ἀποτελέσματα, ἅτινα πρὸς ἄρσιν τῶν ἐπὶ τῆς
συναλλαγῆς δυσχερειῶν θὰ παρήγεν ἡ μνησθεῖσα
ἐνίσχυσις τῆς Ἑθνικῆς Τραπέζης, μόνον πρόσκομμα
εἰς τὴν πραγμάτωσιν αὐτοῦ εὐρίσκει τὸ ὑπὸ τῆς κυ-
βερνήσεως Σωτηροπούλου διωμολογημένον δάνειον,
εἶνε ἀναμφιδόλως ἄξιον, ὅπως τύχῃ τῆς ὑποστηρί-
ξεως τῆς Βουλῆς, ἥτις, μετὰ τινος ἡμέρας ἐπανα-

λαμβάνουσα τὰς ἐργασίας αὐτῆς, πρόκειται νὰ κρίνῃ
τὴν τύχην αὐτοῦ, ἂν, ὡς ἐλπίζομεν, ἡ κυβερνήσις
καταλήξῃ εἰς ὀριστικὴν συνεννόησιν μετὰ τοῦ κ.
Ὁρνστάιν. — Ἀλλ' ἡδη προκύπτει τὸ ζήτημα· ἡ
Βουλὴ θὰ βοηθήσῃ τῇ κυβερνήσει εἰς τὴν νομοθετι-
κὴν κύρωσιν τοῦ σχεδίου; Νομίζομεν ὅτι, ἂν μὴ ἔ-
πραττε τοῦτο, θ' ἀπηνεῖτο τὴν εἰδικὴν ἀποστολὴν
αὐτῆς, ἥτις εἶνε ἡ ἀνευ προσβολῆς τῶν δικαιωμά-
των τῶν πιστωτῶν τοῦ κράτους καὶ διατηρουμένης
ἀκραιᾶς τῆς τιμῆς τῆς χώρας ἀνόρθωσις τῶν οἰ-
κονομικῶν αὐτῆς. — Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἡ κυβερνή-
σις, παρ' ἣ εἶχον συγκεντρωθῇ πᾶσαι αἱ ἐλπίδες
τῆς ἐκτελέσεως τοῦ ἔργου τούτου, ἀποκατεργήσατο
παρὰ προσδοκίαν, κατέλιπεν αὐτὸ ἀτελές, δυσχερε-
στέραν μάλιστα καταστήσασα τὴν ἐξακολούθησιν
αὐτοῦ διὰ τὴν δεινῶσιν, ἣν ἐπὶ νενέγκον ἐπὶ τῆς κα-
ταστάσεως τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀκαίρου λειποτα-
ξίας αὐτῆς· ἀλλ' ἄφοῦ νῦν ὑπάρχει κυβερνήσις υἱο-
θετήσασα τὸ ὑπὸ τῆς προκατόχου ἐγκαταλειφθὲν
πρόγραμμα τῆς διακανονίσεως τῶν οἰκονομικῶν τοῦ
κράτους ἀνευ ἀκρωτηριασμοῦ τινος τῶν πρὸς τοὺς
πιστωτὰς ὑποχρεώσεων αὐτοῦ, ἡ δὲ κυβερνήσις αὕτη
παρουσιάζει, οὐκέτι ὑποσχεθεὶς κενός, ἀλλὰ σύμβα-
σιν ἀσφαλῶς ἐπαγγελλομένην τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ
τέως ἀποτυχόντος ἔργου, ἡ πλειονοψηφία τῆς Βου-
λῆς, ἡ ὑπὲρ τοῦτο ἀκριβῶς τοῦ ἔργου συγκεροτηθεῖ-
σα ὑπὸ τῶν ἐκλογέων, ὀφείλει τὴν δύναμιν αὐτῆς
νὰ ἐνασκήσῃ ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας αὐτοῦ. — Ἀλλ' ἂν
καὶ πάλιν, παρὰ τὸ ἐσχάτως κρίσιμον τῆς ὥρας, ὁ
κομματικὸς ἀνταγωνισμὸς καὶ τὰ πολιτικὰ πάθη καὶ
συμφέροντα τῶν κομμάτων ἀποτελέσωσι πρόσκομμα
εἰς τὴν χρησιμοποίησιν τῆς εὐκαιρίας, τῇ βασιλεῖᾳ,
ἣ πρὸ πάντων ἔχει ἀνατεθειμένης τὰς ἐλπίδας αὐ-
τοῦ ὁ ἑλληνικὸς λαὸς καὶ ἡς κατὰ τὰς τελευταίας
ἐξ Ἀθηνῶν εἰδήσεις τὴν δραστηριωτέραν πρὸς σω-
τηρίαν τοῦ τόπου ἐνέργειαν προτίθεται νὰ αἰτήσῃ-
ται, ἥτις δὲ πάντως διὰ τοῦ ἐναρκτηρίου τοῦ κοι-
νοβουλίου λόγου θὰ συστήσῃ σοβαρῶς καὶ συντό-
μως τοῖς ἀντιπροσώποις τοῦ ἔθνους τὴν συνετωτά-
την πολιτικὴν, ἐπιβάλλεται τὸ καθήκον νὰ ἐξουδε-
τερώσῃ τὰ κωλύματα ταῦτα, παραχρῆμα διαλύσασα
τὴν Βουλὴν, καταλλήλως ἐκδηλοῦσα τὴν γνώμην
αὐτῆς περὶ τῆς κυβερνήσεως, ἣν νομίζει ἀρμοδιωτά-
την εἰς ἀπόσπασιν τῆς χώρας ἀπὸ τοῦ βαρύθρου,
πρὸς ὃ φέρεται, καὶ τὴν ὁποῖαν οἱ ἐκλογεῖς θὰ πε-
ριέβαλλον διὰ τῆς ἀπὸ τῆς ψήφου αὐτῶν ἀπορρογί-
σης ἀναγκαίας δυνάμεως, καὶ ταχίστην ὀρίζουσα
τὴν συγκρότησιν καὶ σύγκλησιν τοῦ νέου κοινο-
βουλίου.

* Ἀν τὰ ὑπὸ τῆς Ἐφημερίδος Φραγκῆς ὁ ὕρτης
δημοσιευθέντα περὶ συνεντεύξεως ἀντιπροσώπου αὐ-
τῆς μετὰ τοῦ βουλευτοῦ πρωθυπουργοῦ ἔχωνται ἀλη-
θεῖα, ἂν αἱ τῷ κ. Σταμπούλῳ ἀποδιδόμεναι δηλώ-
σεις σχετικῶς πρὸς τὰ μετ' ἐπιτάσεως αὐτοῦ κατ' αὐ-
τὰς θρυλληθέντα περὶ δυσχερείας τοῦ πρίγκιπος
Φερδινάνδου κατὰ τοῦ πρωθυπουργοῦ αὐτοῦ ἀντα-
ποκρίνωνται πιστῶς πρὸς ὅσα οὗτος εἶπε τῷ συνεν-
τυχόντι αὐτῷ, νομίζομεν ὅτι παρὰ πάσας τὰς ἐκ Σο-
φίας τηλεγραφηθείσας περὶ τῆς δυσχερείας ταύτης
ἡμεπισθήμους διαψεύσεις, καὶ παρὰ πᾶσαν δὲ τὴν
ἐν αὐταῖς ταῖς δηλώσεσιν ἐκδηλουμένην τάσιν πρὸς

διάψευδιν αὐτῶν, τὰ θρυλλήματα ταῦτα δὲν εἶνε ἀνυπόστατα· τούναντίον φαίνονται τελείως ἐπικυρούμενα ὑπὸ τῶν λόγων αὐτοῦ τοῦ βουλγάρου πρωθυπουργοῦ. — Ὁ κύριος Σταμπούλωφ, ἀντὶ ν' ἀποκρούσῃ τὴν ὑπαρξίν πάσης διαφωνίας αὐτοῦ καὶ τοῦ πρίγκιπος, μετὰ τινος ἀτελῶς ἀποκρυπτομένης δυσθυμίας ἀρκεῖται λέγων περίπου ὅτι ἀγνοεῖ εἰ πράγματι ὁ πρίγκιψ Φερδινάνδος ἐκφράζεται δυσμενῶς περὶ αὐτοῦ· καὶ ἂν ὅμως ὑπάρχῃ τοιαύτη τις δυσἀρεσκεία τοῦ πρίγκιπος πρὸς αὐτόν, οὐδὲν μέλει αὐτῷ, οὐδέποτε διὰ κολακείας ἐπιδιώξαντι εὐνοίαν, οὐδὲ τὴν ἂν κατέχει σήμερον θέσιν ὑπουργοῦ θεωροῦντι ἀνωτέραν τῆς τοῦ πρώτου ἀνθυγεμόνος, ἢ ἐπὶ ἔτος κατέχεν· ἄλλως τε τῇ Σοβράνι ἀπόκειται ν' ἀποφανθῇ περὶ αὐτοῦ· αὐτὸς εὐαρέστως θὰ ἰδιώτευεν· ἐφ' ὅσον ὅμως ἡ χώρα ἀνέχεται αὐτόν, θὰ ἐξακολουθῇ ἐπιδιώκων τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἔργου, ᾧ ἐπεχειρῶν, ἀρξάμενος διὰ τῆς χορηγίσεως αὐτῇ ἡγεμόνος. Ἐν τούτοις — σημειώσατε δὲ ἡ ἀντιφάσις πρὸς τὰ πρότερον εἰρημένα — ὁ κ. Σταμπούλωφ προσέθετο ὅτι εἶναι ἔτοιμος ν' ἀποχωρήσῃ τῆς ἀρχῆς εὐθὺς ὡς πεισθῇ ὅτι ἀπώλεσε τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ πρίγκιπος. — Τοιαύτη ἡ πιστὴ ἐννοία τῶν ὑπὸ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Φραγκφούρτης ἀναγραφόμενων δηλώσεων τοῦ βουλγάρου πρωθυπουργοῦ οὐδεμίαν ἀνάγκη σχολίων ὅπως ἐξ αὐτῆς ἐννοήσῃ τις ὅτι ὁ κ. Σταμπούλωφ ἤρξατο καὶ αὐτὸς διαβλέπων ἐν τῷ ἀπόπτῳ τοῦ πολιτικοῦ αὐτοῦ ὀρίζοντος νέην προαγγέλλονται ἐπικειμένην θύελλαν.

Ἐν τῇ δυσμικῇ Εὐρώπῃ κρατεῖ τὸ ζήτημα τῶν ἐν Τουλῶν καὶ Παρισίοις γαλλικῶν ὑπὲρ τοῦ ρωσικοῦ στόλου ἑορτῶν, παραλλήλως διεξαγομένων πρὸς τὴν ἐν Τάραντι γινομένην τῇ ἀγγλικῇ μοίρᾳ ὑποδοχὴν. — Ἀγνοοῦμεν κατὰ πόσον ἡ ψυχρότης, ἥτις ἐπιστέφει τὴν ἐν Τάραντι ὑποδοχὴν, ψυχρότης, πηγάζουσα ὡς πρὸς τοὺς Ἰταλοὺς ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ ναυάρχου Σεΐμουρ ἐκφρασθείσης ἐπιθυμίας πρὸς ἀποφυγὴν πανηγυρικῶν ἑορτῶν, ἐπιδρᾶ δι' ἀντιπαροβολῆς ἐπὶ τῆς ἐκτιμήσεως τῆς δεξιότητος, ἥς οἱ ρῶσοι ναυδάται ἀπολαύουσιν ἐν Γαλλίᾳ· τὸ ἀναντίρρητον ὅμως εἶναι ὅτι οὐδέποτε ἔθνος ἐξεδιήλωσε τὴν πρὸς ἄλλο ἔθνος ἀγάπην αὐτοῦ ὑπὸ τὸ κράτος τοσούτου ἐνθουσιασμοῦ, οἷος ὁ ὑπὸ τῶν Γάλλων κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἐκδηλούμενος ἐν τῇ ὑποδοχῇ τῆς ρωσικῆς σημαίας καὶ τῶν ἀνδρῶν, οἵτινες τῶν ρωσικῶν σκαφῶν ἐπιβαίνουσι. — Καὶ ὁ ἀπερίγραπτος ὄντως ἐνθουσιασμός οὗτος ἔχει τότε τὸ μάλιστα ἀξιοσημείωτον διπλοῦν χαρακτηριστικόν, πρῶτον ὅτι εἶναι ὁμόθυμος, πανταχοῦ τῆς Γαλλίας κατὰ τὸν αὐτὸν βαθμὸν ἐκδηλούμενος καὶ εἰς ἐνθερμοτάτας τῶν ἀπειρῶν ἀντιπροσωπευτικῶν ἐπιτροπειῶν προσφωνήσεις καὶ ποικίλα ὁδρα μεταφραζόμενος, εἴτα δὲ ὅτι παρὰ πᾶσαν τὴν ὁρμὴν τῆς ἐκδηλώσεως αὐτοῦ οὐδαμοῦ ἐξέρχεται τῶν ὁρίων τῆς πολιτικῆς φρονήσεως, οὐδ' ἐκτρέπεται εἰς σωβινιστικὴν κατὰχρησιν, ἥτις ἡδύνατο νὰ ἐντρέψῃ κηλιδά τινα εἰς τὴν λαμπρὰν καὶ ἀξιοσημειωμένην ταύτην σελίδα τῆς συγχρόνου πολιτικῆς ἱστορίας. — Τὸ ὁμόθυμον τοῦτο, ἐρειδόμενον μὲν κατὰ μέρος ἐπὶ τῆς κοινότητος τῶν ρωσικῶν καὶ γαλλικῶν συμπεριόντων, ἐπαρκῶς πλέον κατανοηθείσης ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν ἐθνῶν,

κυρίως ὅμως ὀφειλόμενον εἰς γενικὸν αἶσθημα εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸ κράτος ἐκεῖνο καὶ τὸ ἔθνος, ἅτινα πρὸ διετίας εὐγενὲς χεῖρα φιλικὴν ἔτειναν πρὸς τὴν ὑπὸ πασῶν τῶν ἄλλων μεγάλων εὐρωπαϊκῶν Δυνάμεων εἰς σκόπιμον μόνωσιν ἐγκαταλελειμμένην Γαλλίαν, καὶ δεικνύον τὰς ἐνεστώσας τῶν δύο μεγάλων κρατῶν σχέσεις οὕσας προῖόν οὐ μόνον τῶν πολιτικῶν ὑπολογισμῶν τῶν ἀρχόντων καὶ κυβερνητῶν αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ ἀπορροίαν τῶν ἀμοιβαίων τῶν δύο λαῶν αἰσθημάτων, ἀποτελεῖ τὸ ἀσφαλέςτατον ἐχέγγυον τῆς σταθερότητος τοῦ ρωσογαλλικοῦ συνδέσμου, ἐχέγγυον, ὅπερ οὐδαμῶς χαρακτηρίζει τοὺς χαρτίνοους δεσμούς, οἵτινες συνάπτουσι πρὸς ἄλληλα τὰ κράτη τῆς Τριπλῆς. — Ὡς πρὸς τὴν νηφαλιότητα δὲ καὶ μετριοπάθειαν, ἥτις κρατεῖ ἐν τῇ ἐκδηλώσει τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος αἰσθημάτων, διὰ ταύτης ἀγαθῇ τύχῃ αἱ τῆς Τουλῶνος καὶ τῶν Παρισίων γαλλορρωσικαὶ ἑορταὶ διατηροῦσιν ἀγνὸν τὸν εἰρηνικὸν αὐτῶν χαρακτήρα, ἐνῷ ταύτοχρόνως ἐκτελοῦσι πληρέστερα τὸν κύριον αὐτῶν σκοπὸν, ὅς ἦν ἀναμφιδόλως κατ' ἀλληλός τις ἀπάντησις πρὸς τινὰς λίαν ὑπερβολικὰς καὶ τοῦτ' αὐτὸ προεκλητικὰς μεγαληγορίας, ἀκουσθείσας πρὸ τινος ἐν Μέρς. — Πρὸς τὰς προκλητικὰς ἐκείνας μεγαληγορίας ἡ Ρωσία καὶ ἡ Γαλλία ἀπαντᾷ σήμερον διὰ τῆς ἐπισημοτάτης ἐκδηλώσεως τῆς παγίσεως τῆς ἐν εἰρήνῃ συναδεσφώσεως αὐτῶν — ὅτι δὲ ὑφίσταται πραγματικὴ τῶν δύο μεγάλων Δυνάμεων συμμαχία πρὸς τοὺς ἄλλους πλέον ἢ ἐπαρκῶς ἐπιστάθη ὑπὸ τῆς πρὸς τὸν ναύαρχον Ἀδελάν προσφωνήσεως τοῦ γάλλου ἐπὶ τῶν ναυτικῶν ὑπουργοῦ — ἀλλὰ ταύτοχρόνως δὲν παραλείπουσι νὰ δηλώσωσιν ὅτι, εἰ ποτε αἱ προκλήσεις αὗται αἰσθητότεροι ἐγίνοντο πρὸς τὸ ἕτερον τῶν συνδεσφωμένων ἐθνῶν, ἀμφοτέρω τὰ κράτη ὡς μία ἀδιαίρετος δύναμις θ' ἀπεκρίνοντο καὶ ἐνεργῶς πρὸς τὴν πρόκλησιν. — Καὶ ἐκ τῆς ἀπόψεως λοιπὸν ταύτης τὰ ἐν Γαλλίᾳ νῦν ὑπὲρ τῶν Ρῶσων τελούμενα ἀποτελοῦσιν ἐχέγγυον εἰρήνης, ἃς ἀνακόπτοντα τὰς τὸλμας τῶν θρασυτέρων καὶ εἰς σύνεσιν ἄγοντα καὶ ἄλλους μὲν, μάλιστα δὲ τοὺς παρὰ τὸν Τίβεριν, οἵτινες ἐξακολουθοῦσι θούρια ἀναμείλποντες.

Κατὰ τὰς ἐκ Τάραντος τελευταίας τηλεγραφικὰς ἐιδήσεις ἐξακολουθεῖ αὐτόθι ὄχρα καὶ ἄψυχος καὶ μικρογραφικὴ ἡ ἀναπαράστασις τῶν ἐν Τουλῶνι γενομένων. Καὶ αὐτόθι προσφωνήσεις ἀνταλλάσσονται καὶ ἐπιτροπαὶ τῷ ναυάρχῳ Σεΐμουρ προσέρχονται καὶ ὁδρα αὐτῷ προσφέρονται, ἀλλὰ πάντα ταῦτα μετὰ τοσαύτης τυπικότητος γίνονται, ὥστε καὶ αὐτὴ ἡ παραβολὴ πρὸς τὰ ἐν Τουλῶνι καὶ Παρισίοις τελούμενα θὰ ἦτο ἀσύγγνωστός. — Καὶ ὅμως αὕτη εἶναι ἡ πρὸς τὴν Τουλῶνα ἀντιδιαδήλωσις, εἰς ἣν οἱ ἐν Ρώμῃ, τύπος τε καὶ κυβερνήσις, πᾶσαν κατέβαλον προσπάθειαν ὅπως μεταβάλλωσι τὸν εἰς τὰς ἰταλικὰς θαλάσσας κατάπλουν τῆς ἀγγλικῆς μοίρας. — Καὶ ἀληθὲς μὲν ὅτι οὐδεὶς ἐπίστευεν ὅτι οἱ παρὰ τὸν Τίβεριν θὰ κατάρθουν νὰ ἐκμεταλλευθῶσι πολιτικῶς τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην, περιοδικὴν ἄλλως τε, τοῦ ναυάρχου Σεΐμουρ, δι' εὐχλόττου μὲν οἰκῆς τοῦ ἀγγλικοῦ τύπου, ὡς ἐγκαίρως παρετηρήσαμεν, ἀποκριθέντος πρὸς πάσας τὰς ἐπὶ τῆς προσομιλήσεως ταύτης ἐρεισθείσας ὀνειροπολίας, καὶ τῶν ἡμερῶν

δίων νέων δέ, ὅτε προσφάτως τὸ ἡμιεπίσημον ὄργανον τῆς ἐν τῇ ἀρχῇ μερίδος ἡναγκάσθη νὰ λύσῃ τὴν σιωπὴν, λύπην μόνον ἐκφρασάντων ἐπὶ τῷ ὅτι «ὁ ναύαρχος Σεΐμουρ δὲν ἀπέφυγε τὴν σύμπτωσιν τῆς εἰς Τάραντα ἐπισκέψεως αὐτοῦ πρὸς τὰς ἑορτάς τῆς Τουλῶνος» καὶ παραμυθουμένων διὰ τῆς ἐλπίδος ὅτι τὴν ἐπίσκεψιν αὐτοῦ ὁ ναύαρχος «θὰ περιορίσῃ ἐν Κατάνῃ καὶ Τάραντι, ἀπέχων νὰ πλεύσῃ μέχρι Σπερσίας, ἐνθα θὰ ἐπειρῶντο νὰ παρὰσχώσιν εἰς τὴν παρουσίαν αὐτοῦ σπημασίαν, ἣν αὕτη δὲν δύναται νὰ ἔχῃ», ὅπερ ἀποτελεῖ σαφεστάτην τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως δὴλῶσιν, ὡς ἰσθὺν ἀράχνης διαλύσασαν πάντα τὰ ἰταλικά ὄνειρα, πάντοτε ὅμως ἡδύνατό τις νὰ φθοῖται μὴ παρὰ τῷ ἰταλικῷ λαῷ τὸ πρᾶγμα ἡρμηνεύετο ὑπὸ ἐννοίαν εὐνοϊκὴν τῇ συμμαχικῇ τῆς κυβερνήσεως πολιτικῇ, ἂν ζωηρότερόν τινα χαρακτῆρα προσελάμβανεν ἢ πρὸς τοὺς Ἀγγλοὺς ὑποδοχῇ. — Νῦν οὐδὲ τοῦτο τὸ μέτριον ἀγαθὸν ἡδυνήθησαν νὰ καρπωθῶσιν οἱ ἐν Ρώμῃ θιασῶται τῆς πολιτικῆς ταύτης, τοῦ μὲν ἁγγλου ναυάρχου ἐγκαίρως ἐκφράσαντος τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἀποφυγῆς πάσης πάνηγυρικῆς ὑποδοχῆς, τῆς δὲ ἰταλικῆς κυβερνήσεως ἐπαρκῶς ἐπὶ τέλους κατανοησάσης ὅτι ὁ γηραιὸς ἡγέτης τῶν ἁγγλων φιλελευθέρων δὲν θὰ ἐπέτρεπεν αὐτῇ τῷ εἰς τὰς ἰταλικὰς θαλάσσας κατάπλῳ τοῦ ναυάρχου Σεΐμουρ, ὡς ἀνωτάτου διοικητοῦ τῆς μοίρας τῆς Μεσογείου δυναμένου νὰ διαθέσῃ κατὰ τὰς δοκούσας αὐτῷ ἀνάγκας τῆς ὑπηρεσίας τὰ τοῦ ὁρομολογίου τῶν ὑπ' αὐτὸν σκαφῶν, νὰ δώσῃ τὴν σημασίαν προσχωρήσεως τῆς Ἀγγλίας εἰς τὴν τριπλὴν συμμαχίαν. — Ἐν τούτοις οὐδὲ ἡ ἀποτυχία αὕτη ἐμετρίασε τὴν εἰς τὴν συμμαχικὴν πολιτικὴν ἀφοσίωσιν τοῦ κ. Γιολίττη. Τούναντίον ὁ πρὸ πολλοῦ ἀναμενόμενος ἐν Δρονέρῳ πολιτικὸς λόγος αὐτοῦ, ἀπαγγελλόμενος τῇ παρελθούσῃ τετάρτῃ, ἔδειξεν αὐτόν, κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ πρακτορείου Γκρῶσερ παρεχομένην ἡμῖν περίληψιν, ἐμμένοντα ἔτι σταθερῶς ἐν τῇ πεποιθῇ, ὅτι ἡ ἐπὶ τῶν συμμαχιῶν ἐρειδομένη ἐξωτερικὴ πολιτικὴ αὐτοῦ δὲν κωλύει τὴν διακανόνισιν τῶν ἐσωτερικῶν τῆς Ἰταλίας ζητημάτων. — Ἰδωμεν ποῦ θ' ἀγάγῃ τὴν δύστηνον χειρὸν ἡ ἐθελοκακία αὕτη τῶν πολιτικῶν αὐτῆς ἀνδρῶν.

Γνωστὸν ὅτι πρὸς ταῖς ἄλλαις βαρεῖαις ἐσωτερικαῖς δυσχερεῖαις τοῦ δυαδικοῦ κράτους, ταῖς ἀπὸ τοῦ φυλετικοῦ ἀνταγωνισμοῦ καὶ τῶν συγκρουσμένων συμφερόντων καὶ ἀπαιτήσεων τῶν ἀποτελούντων αὐτὸ διαφόρων ἐθνῶν πηγάζουσιν, ὁργανώθη ἀπὸ τινος κίνημα ἱκανῶς γενικοῦ χαρακτῆρος, τὸ ὑπὲρ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς καθολικῆς ψηφοφορίας, ὑπὲρ οὗ ἐπανειλημμένα πολυάνθρωπα ἐν ταῖς κεντρικαῖς καὶ ἀριστοκρατικωτάταις ὁλοκληρίαις τῆς αὐστριακῆς πρωτευούσης συλλαλητήρια συνεκροτήθησαν, ὅπερ δὲ ἡδύνατο ν' ἀποτελέσῃ τοῖς ριζοσπαστικοῖς τῆς χώρας στοιχείοις γόνιμον πρὸς ἐκμετάλλευσιν πεδίων. — Τὸ ζήτημα λοιπὸν τοῦτο κατ' αὐτὰς εἰσῆλθεν εἰς νέαν καὶ σπουδαίαν φάσιν. Ὁ κόμης Ταάφε, ἀναγνωρίζων τὸ εὐλογον τῆς ἀπαιτήσεως, θέλων δὲ καὶ νὰ κωλύσῃ τὸ ζήτημα τοῦ ν' ἀποβῇ πηγὴ ἐνισχύσεως τοῦ ἀγῶνος τῶν ριζοσπαστικῶν στοιχείων, ἔγνω νὰ υιοθετήσῃ αὐτὸ καὶ νὰ πα-

ράσῃ οἰκοθεν ὅτι ἴσως μετὰ μικρὸν ἢ κυβερνήσις καὶ ἀκουσα θὰ ἡναγκάζετο νὰ παραχωρήσῃ. — Οὕτως, ἅμα ἐπαναληφθεῖσιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ αὐστριακοῦ κοινοβουλίου, ὑπέβαλε νομοσχέδιον, σπουδαιότατα εὐρύνον τὸν κύκλον τοῦ ἐκλογικοῦ δικαιώματος, ἅτε ἐν τοῖς ἐκλογεῦσι πρὸς τοὺς ἦδη κεκτημένους τὸ δικαίωμα τοῦτο περιλαμβάνον πάντας τοὺς διανύσαντας τὴν πρωτοβάθμιον παιδείαν ἢ τοὺς εἰς ἰσοβαθμίους ἐξετάσεις ὑποβληθέντας καὶ ἀξιωθέντας ἀπολυτηρίου προκαταρκτικῆς σχολῆς, πάντας τοὺς ἐν διαθεσιμότητι καὶ τοὺς μὴπω συμπληρώσαντας τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῶν ἀξιωματικούς, πάντας τοὺς τετιμημένους διὰ μεταλλίου εὐδοκίμου ἐν πολέμῳ ὑπηρεσίας, πάντας τοὺς δυναμένους ν' ἀναγινώσκωσι καὶ νὰ γράφωσι καὶ νὰ ἐπιτελῶσι τὰ καθήκοντα αὐτῶν ὡς πολιτῶν κατὰ τὰ ὑπὸ τῶν νόμων τοῦ κράτους διαγορευόμενα καὶ τέλος πάντας τοὺς κατόχους μίᾶς τῶν ἐν τῷ κράτει λαλοῦμένων γλωσσῶν καὶ διατρίβοντας ἐπὶ ἐξάμηνον ἐν τῷ κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν ἐκλογῶν τόπῳ τῆς διαμονῆς αὐτῶν. — Ἡ μεταρρύθμισις αὕτη, ἀπροόπτως ὅλως ἐξακοντισθεῖσα, ἐλάχιστα δὲ, ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης, ἀπέχουσα τῆς καθολικῆς ψηφοφορίας, διότι ὀλίγιστοι ἔδονται οἱ ὅλως ἀγράμματοι, τῆς πρωτοβάθμιου ἐκπαιδεύσεως οὐδὲς ὑποχρεωτικῆς ἐν Αὐστρίᾳ, διήγειρεν ἐναντίον αὐτῆς τὰ συντηρητικὰ στοιχεῖα· πάντοτε ὅμως διὰ τῆς εἰς τὸ κοινοβούλιον ὑποβολῆς αὐτῆς εἰσάγει τὸ ζήτημα εἰς νέαν περίοδον, ἥτις δὲν δύναται ἀλλ' ἢ θάπτει ἢ βράδιον νὰ καταλήξῃ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ πόθου τούτου τῶν φιλελευθέρων. — Κινδυνεύει μὲν τὸ κοινοβουλευτικὸν γόνιτρον τοῦ κόμπος Ταάφε, τὴν ἐνδεχομένην ὅμως ἦταν αὐτοῦ ἐν τῷ παρόντι κοινοβουλίῳ δύναται νὰ δεχθῇ νίκη ἐν τῷ προσεχεῖ.

M. E. M.

ΦΥΡΔΗΝ ΜΙΓΔΗΝ.

Δόξα τῆς Γαλλίας τῶν ἐσχόντων, ὁ μελοποιὸς τοῦ ἐν ἀπάσῃ τῇ ὑψηλῇ γνωστοῦ γενομένου *Faust* Charles Gounod ἐξέλιπεν ἄρτι θανὼν ἐν Παρισίοις. Ἐπιφύλασσομενοι ἵνα ἐν τῷ ἐπομένῳ τεύχει παράσχωμεν πλήρη βιογραφίαν, σημειούμεθα ὅτι οὗτος ἐγενήθη ἐν Παρισίοις τῇ 5)17 ἰουνίου 1818 καὶ ὅτι ὡς κράτιστα τῶν μελοποιημάτων αὐτοῦ λογίζονται ἡ *Mireille* καὶ ὁ *Faust*, οἱ τῶν ἐπῶν ἐν προτέροις φύλλοις τῆς Ἐπιθεωρήσεως ἐδημοσιεύθη ὡραία μετάφρασις μετὰ προλεγόμενων περὶ τοῦ ἔργου.

— Ἐπίσης ἀπεβίωσε καὶ ἕτερος τῶν μέγα δρασάντων καὶ ἱστορικῶν ἀνδρῶν ὁ στρατάρχης Μάκ-Μαών, πρῶτος πρόεδρος τῆς ἐνεστώσης Γαλλικῆς Δημοκρατίας.

— Ἡ Α. Ἐξ. ὁ Χρηστάκης ἐφέντης Ζωγράφος δι' ἐπιστολῆς αὐτοῦ πρὸς τὸν πρόεδρον τοῦ Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου ἀξιότιμον κ. Δ. Μαλιάδην ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστίας αὐτοῦ αὐτῷ τε καὶ τοῖς λοιποῖς κοσμήτοσιν ἐπὶ τῇ ἀντιπροσωπεῖα κατὰ τὰ ἐγκαίρια τοῦ Ζωγράφου γυμνασίου.

— Διὰ λίαν φιλόφρονος ἐπίσης ἐπιστολῆς ὁ ἐξοχος γλωσσολόγος Dr MaxMüller ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτοῦ τῷ Ἑλλ. Φιλ. Συλλόγῳ ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ αὐτοῦ ὡς ἐπιτίμου μέλους.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Σάββατον, 9 Ὀκτωβρίου.

Ἡ ἀδράνεια τῶν εὐρωπαϊκῶν χρηματιστηρίων, ἥς τὰς αἰτίας ἐξηγήσαμεν ἐν τῇ τοῦ παρελθόντος σαββάτου οἰκονομικῇ ἡμῶν ἐπαθεωρήσει, ἐξηκολούθησε καὶ τὴν ἐβδομάδα ταύτην, μετὰ τινος μάλιστα χαλαρώσεως τῶν τιμῶν, διότι καὶ αὐτὸ τὸ ἀγγλικὸν πάγιον ὑπετιμήθη ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ κατὰ 25 ἑκατοστά. Ἐπίσης καὶ ἡ γαλλικὴ ράντ μετὰ τινος μικρὰς διακυμάνσεως ὑπέκυψε ἐν τῇ γενικῇ χαλάρωσιν. Τὸ δὲ μάλιστα ταράττον τὸν οἰκονομικὸν κόσμον καὶ ἀνθροχούν τὰ εὐρωπαϊκὰ χρηματιστήρια εἶναι ἡ οἰκονομικὴ θέσις τῆς Ἰταλίας, ἡ ὁποία μεθ' ὅλας τὰς γινομένας προσπάθειας δὲν δύναται νὰ ἐξέλθῃ τῆς ἀμηχανίας, ἐν ᾗ διατελεῖ πρὸ πολλοῦ. Ἵνα δυνηθῇ νὰ καλύψῃ τὸ ἔλλειμμα καὶ φέρῃ ἰσοζύγιον εἰς τὸν προϋπολογισμόν αὐτῆς, ἔχει ἀνάγκην 125—150 ἑκατομμυρίων, τὰ ὁποῖα δὲν δύναται νὰ ἐκτύχῃ δι' οἰκονομίων, διότι πρὸ τριῶν ἡδὴ ἐτῶν ἠλάττωσε τὰς τακτικὰς στρατιωτικὰς δαπάνας ἀπὸ 565 εἰς 351, καὶ τὰς τῶν δημοσίων ἔργων ἀπὸ 353 εἰς 105 ἑκατομμύρια. Μειζὼν τῶν δανείων περικολῇ ἔστιν ἀδύνατος, ἡ δὲ αὐξήσις τῶν φόρων θεωρεῖται λίαν δυσχερὴς. Καὶ ὅμως εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπιτευχθῇ τὸ ἰσοζύγιον τοῦ προϋπολογισμοῦ καὶ νὰ παγιωθῇ τὸ κυμαινόμενον χρέος, τὸ ὁποῖον καὶ μετὰ τὸ ὑπὸ τῶν γερμανικῶν Τραπεζῶν γενόμενον δάνειον ἐκ 40,000,000 πάλιν ἀνέρχεται εἰς 650 ἑκατομ. Ἐν τούτοις τὸ ἐξάμνηνον τοκομερίδιον ἔρχεται μετὰ δύο μῆνας, καὶ μ' ὅλον ὅτι ἐδημοσιεύθη ἐπισήμως ὅτι εἶναι ἐξησθαλισμένον, διατηροῦνται οὐδὲν ἥττον ἀμφιβολίαί τινες, καθόσον δὲν φαίνεται πόθεν εἶναι δυνατόν νὰ προμηθευθῇ τὸ ἀπαιτούμενον ποσὸν ἡ ἰταλικὴ κυβέρνησις, ἂν μὴ διὰ συναλλάγματος, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τοῦδε παρουσιάζει ζημίον 13 τοῖς 0)ο. Ἐὰν εἰς ταῦτα προσθέσωμεν τὴν εἰς τὰ ἰταλικά χρεώγραφα συστηματικὴν ἀντίπραξιν τοῦ χρηματιστηρίου τῶν Παρισίων, θέλομεν πεισθῇ ὅτι βελτίωσις πραγματικὴ δὲν εἶναι πιθανὴ καὶ ὅτι ἡ ἐξακολουθοῦσα ὑποτίμησις ἐνὸς τῶν σπουδαιοτέρων χρεωγράφων τῆς Εὐρώπης δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μὴ ἐπηρεάξῃ καὶ πάντα τὰ λοιπὰ χρεώγραφα, διότι, σπειόμενου οἴκου τινός, οἱ γείτονες δὲν δύνανται νὰ ᾤσιν ἀσφαλεῖς καὶ ἥσυχοι.

Εὐτυχῶς τὰ τουρκικά χρεώγραφα, ἐπὶ ἀσφαλεστάτων στηριζόμενα βάσεων, διαμένουσιν ἀκλόνητα καὶ ἐξακολουθοῦσι διατηροῦντα τὰς παρούσας αὐτῶν τιμας ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς χαλαρώσεως καὶ καχεξίας. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι ἐκ διαλειμμάτων γίνονται παρὰ τῶν θιασωτῶν τοῦ ἐκπεσμοῦ ἀρσενικαὶ πρὸς ὑποτίμησιν τῶν ὀθωμανικῶν χρεωγράφων, ἀλλὰ ταῦτα ἀναχαιτίζουσιν αἱ διὰ μετρητῶν ἀγοραί. Τὴν περὶ τῆς ἀσφαλείας καὶ τῆς ἔνεκα τούτων προτιμήσεως τῶν τουρκικῶν χρεωγράφων παρὰ τῶν κεφαλαιούχων τῆς Εὐρώπης γνώμην πρὸ πολλοῦ καὶ μετ' ἐπιμονῆς ἐξακολουθοῦμεν ὑποστηρίζοντες, εὐτυχῶς δὲ τὰ πράγματα καὶ ἡ κοινὴ μαρτυρία ἐπεκύρωσαν πάντοτε τὸ ὀρθὸν τῆς ἡμετέρας γνώμης, πρὸς μείζονα ὑποστήριξιν τῆς ὁποίας προσθέτομεν ἥτας προσφάτους ἀλληλογραφίας τῶν σπουδαιοτέρων οἰκονομολογικῶν ἐφημερί-

δων. «Ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς καχεξίας, γράφουσιν ἐκ Παρισίων, τὰ τουρκικά καὶ αἰγυπτιακά χρεώγραφα μόνον διατηρήθησαν καὶ διατηροῦνται ἐξαιρετικῶς, διότι αἱ παρὰ τοῦ συμβουλίου τῆς διευθύνσεως τοῦ Δημοσίου ὀθωμανικοῦ χρέους εἰσπράξεις, ὡς καὶ αἱ τοῦ ταμείου τοῦ Δημοσίου χρέους τῆς Αἰγύπτου, ἐξακολουθοῦσιν οὖσαι εὐχάριστοι».

«Σπουδαῖαι ἀγοραί, γράφουσιν ἐκ Λονδίνου, γίνονται ἐπὶ τῶν τουρκικῶν χρεωγράφων ὡς καὶ τῶν αἰγυπτιακῶν. Περιστὸν θεωροῦμεν νὰ ἐπαναλαμβάνωμεν τὸν ἐπαινον τῶν χρεωγράφων τούτων, διότι εἰσὶν ἀρκούντως γνωστά. Ταῦτα κατατάσσονται μετὰ τῶν ἀσφαλεστέρων χρεωγράφων, τὰ ὁποῖα παρέχουσι καταθύγιον εἰς τὰ κεφάλαια ἐν καιροῖς οἰκονομικῶν ταραχῶν, ἐν οἷς ἡ ἐκλογή πρὸς τοποθέτησιν κεφαλαίων καθίσταται καθ' ὑπερβολὴν δυσχερὴς».

«Τὰ τουρκικά χρεώγραφα, γράφουσιν ἐκ Βρυξελλῶν, διατηροῦνται σταθερὰ, πολυάριθμοι δὲ εἰσὶν οἱ διὰ μετρητῶν ἀγορασταὶ αὐτῶν. Πολλὰ ἀγοραί τῶν σειρῶν Β καὶ Δ τοῦ Γενικοῦ χρέους ἐγένοντο κατ' αὐτὰς ἐν Λονδίῳ». Ἐπίσης γράφουσι καὶ ἐξ Ἀμβέρσης: «Πολλὴ γίνεται ζήτησις τουρκικῶν χρεωγράφων, κατὰ δὲ τὴν ἐβδομάδα ταύτην ἐξητήθη πρὸ πάντων ἡ σειρά Β, ἐν μέρει δὲ καὶ ἡ Γ καὶ λοιπά». Ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο, ἡ ἀσφάλεια δηλονότι καὶ σταθερότης τῶν ὀθωμαν. χρεωγράφων συντελεῖ εἰς τὴν παρούσαν ἀπραξίαν, διότι ἀνευ τούτου ἔπρεπε συνεπεῖα τῆς γενικῆς καταστάσεως νὰ ἐπέλθῃ ὑποτίμησις, ἥτις ἐμελλε νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν κίνησιν καὶ τὴν ἐλαστικότητα τῆς ἀγορᾶς. Ὑπάρχουσι δὲ πολλοὶ οἱ φρονοῦντες ὅτι ἀνευ τοιαύτης τινὸς ὑποτιμήσεως ἡ ἀπραξία θὰ ἐξακολουθῇ ἐξ ἀνάγκης, διότι ὁ περαιτέρω ὑψωμὸς κατὰ τὰς παρούσας περιστάσεις δὲν παρέχει στάδιον εἰς τὴν κερδοσκοπίαν τῶν χρηματιστηρίων.

Ἡ ἀνατίμησις τῶν ὁμολογιῶν τῶν Σιδηροδρόμων Ρωμυλίας δὲν ἐξηκολούθησεν, ὡς ἠλπίζετο, τούναντίον δὲ ἐπῆλθε καὶ εἰς τοὺς σχετικὴν χαλάρωσις οὐ μόνον ἔνεκα τῆς γενικῆς καταστάσεως, ἀλλὰ καὶ διότι παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν τὸ ἐμπορικὸν ἐπιμελητήριο τῆς Ρώμης δὲν φαίνεται διατεθειμένον νὰ παραδεχθῇ τὸ ὑπὸ τοῦ συμβουλίου τοῦ Δημοσίου χρέους παραδεκτὸν γενόμενον σχέδιον τῆς ἐξοφλήσεως τῶν κληρουμένων ὁμολογιῶν, ἡ δὲ βραδύτης αὕτη πολλὰς γεννᾷ δυσχερείας καὶ φέρει εἰς μέσον νέα σχέδια καὶ νέας προτάσεις. Ὅπως δὲ ποτε ἡ αὐτοκρατορικὴ κυβέρνησις ἀπαιτεῖ νὰ δοθῇ ὅσον τάχιστα λύσις τις εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο.

Τὰ ἑλληνικά χρεώγραφα μένουσι στάσιμα εἰς τὰς γνωστὰς τιμὰς, παραλογισμὸς δὲ θεωρεῖται ἡ περαιτέρω ὑποτίμησις αὐτῶν, διότι οἰοσθῆποτε συμβιβασμὸς εἶναι ἀδύνατος νὰ μὴ συντελέσῃ εἰς βελτίωσιν τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως. Ἡ περὶ οἰκονομίας αὕτη ἤρξατο νῦν ἐπικρατοῦσα καὶ ἐν Ἀθῆναις, ἐκ τούτου δὲ ἐπῆλθε σχετικὴ τις βελτίωσις τοῦ συναλλάγματος καὶ διατήρησις τῶν τιμῶν διαφόρων ἀξιών. Καὶ ἐνταῦθα δ' αἱ ἐπὶ τῶν Λαυρίων καὶ τῶν λαχειοφόρων ὁμολογιῶν ἀναγκαστικαὶ πωλήσεις ἐπαύσαν, ἐξ οὗ μικρὰ ἐπῆλθε βελτίωσις πρὸ πάντων εἰς τὰς λαχειοφόρους, τιμωμένας περὶ τὰ 334. Ν. Φωτιάδης.

Ὁ ἀπεσθὼς ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ
Κωνσταντινουπόλεως-Πέτραν | Τυποθησαυρίων ΝΕΟΛΟΓΟΥ

NORHT BRITISH & MERCANTILE

(Νόρθ Μπρίτις & Μερκαντίλ)

Ἰδρυθεῖσα τῷ 1809

Κεφάλαιον Α. Στ. 8,000,000

Ἀποθεμ. » 10,695,969

Ἐτησίαν πρόσδοδος

τῷ 1891 Α. Στ. 4,056,900

Διὰ πλείονας πληροφορίας ἀπευθυντέον εἰς τὸν ἐν Κων)πόλει πράκτορα κ. ΚΑΡΝΙΚ ΣΕΡΟΠΙΑΝ

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑΙ ΕΤΑΙΡΙΑΙ

(COMPAGNIES D'ASSURANCES)

κατὰ τῆς πυρκαϊᾶς καὶ ἐπὶ τῆς ζωῆς.

Αἱ ἐταιρίαι αὗται ἀσφαλίζουν ὅμοι κατὰ τῆς πυρκαϊᾶς κτήρια, ἐπιπλα, ἐμπορεύματα κτλ. εἰς μετριοτάτας τιμὰς.

Ταχεῖα καὶ ἐλευθέριος πληρωμὴ τῶν ζημιῶν.

Ἐπέκριναν τῶν 20 ἑκατομμυρ. λιγῶν σιδηρῶν ἐπληρώθησαν ὑπὸ τῶν διότουιων ἑταιριῶν διὰ ζημίας κατὰ τῶν πυρκαϊῶν μέχρι τέλους τοῦ ἔτους 1889.

Northern Assurance

(Νόρθερν Ἀσσουράνς)

Ἰδρυθεῖσα τῷ 1836

Κεφάλαιον Α. Στ. 3,000,000

Ἀποθεμ. » 3,650,872

Ἐτησίαν πρόσδοδος

τῷ 1891 Α. Στ. 4,076,800

THE MARITIME

Insurance Company Limited

Ἰδρυθεῖσα τῷ 1864.

Κεφάλαιον Α. Στ. 500,000

Ἀποθεμ. » 102,345

Ἡ ἑταιρία αὕτη ἀσφαλίζει κατὰ τῶν ἐκ μεταφορᾶς κινδύνων ἐπιδρεύματα, χρηματοδέματα καὶ ναυίλους δι' αἰτμοπλοίων ἢ ἱστιοφόρων εἰς τιμὰς μετριοτάτας.

ἐν Χανίῳ Μεχμέτ Ἀλή Πασσᾶ, ἀριθ. 21 καὶ 22bis, ἐν Γαλατῇ.

1

4

2

5

3

6

Τραπεζίται τῆς ἑταιρίας ἐν Κωνσταντινουπόλει: Ἡ Αὐτοκρατορικὴ Ὀθωμανικὴ Τράπεζα.

Διὰ πᾶσαν αἰτίαν ἀπευθυντέον τῷ κ. Σίμωνι Καϊσερλίαν, εἰδικῷ διευθυντῇ ἐν Κωνσταντινουπόλει, Γαλατῇ, ὁδὸς Μαχμουδιέ, ἀριθ. 2, Χάνιον Τερεμιάν ἔναντι τῆς Τραπεζῆς Καρμόνδου.

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ τῷ 1828 καὶ 1892.

Λ'ΟΥΝΙΟΝ (L'UNION)

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΥΡΚΑΙΑΣ ΩΣ ΚΑΙ ΕΠΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΕΔΡΕΥΟΥΣΑ ΕΝ ΠΑΡΣΙΟΙΣ ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΡῶ ΑΥΤΗΣ, ΟΔΟΣ DE LA BANQUE, ΑΡ. 15

Κλάδος Πυρκαϊᾶς		Κλάδος Ζωῆς	
Κεφάλαιον	Φράγκα 10,000,000	Κεφάλαιον	Φράγκα 10,000,000
Ἀποθεματικὸν	6,700,000	Ἀποθεματικὸν	93,800,000
Ἀσφάλεια	63,770,000	Ζημίαι πληρωθεῖσαι	59,000,900
Ἐσόδα τοῦ ἔτους 1890	1,000,000	Ἀσφάλεια	243,580,000
Ζημίαι πληρωθεῖσαι	160,570,000		

PHENIX FIRE OFFICE

ΑΓΓΛΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΥΡΚΑΪΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ ΤΩ 1782.

Ἀσφάλιστρα ἐτήσια Λ. Στ. **1,000,000**

Ἀσφάλιστρα πληρωθέντα μέχρι τῆς 31 106ρίου 1887

Λ. Στ. **16,000,000**

Ὁ **ΦΟΙΝΙΞ** ἀριθμεῖ μεταξύ τῶν πολλῶν αὐτοῦ ιδιοκτητῶν τοὺς πλουσιωτέρους κεφαλαιούχους καὶ τοὺς εὐφημότερον γνωστοὺς ἐν Ἀγγλίᾳ, ὡς ἐκ τούτου δὲ παρέχει τοῖς πελάταις αὐτοῦ τὴν ἐντελεστέραν ἀσφάλειαν.

Ἀσφάλειαι κατὰ πυρκαϊᾶς ἐπὶ παντοειδῶν ἀκινήτων, ἐπιπλῶν καὶ ἐμπορευμάτων ἐνεργούμεναι διὰ τῶν ὑποφαινομένων, οἵτινες ἔχουσι πληρεξουσιότητα ὅπως διακανονίζωσιν ἐπὶ τόπου μετὰ ταχύτητος καὶ ἐλευθεριότητος τὰς ἀπωλείας καὶ ζημίας.

H. SW. N & Co

Μόνοι Πράκτορες διὰ τὴν Κων/πολιν καὶ τὰ Προάστεια. Ἀριθ. 12. Σανδαλιτῆ ἡν, Παλατᾶ, ἄνωθεν τοῦ Αὐστριακοῦ Ταχυδρομείου.

ΜΥΡΕΨΕΙΟΝ ΔΙΑΡΗΑΝΕ

G. MAZUYER & Cie

ΠΑΡΙΣΙΟΙ—32, Avenue de l'Opéra, 32—ΠΑΡΙΣΙΟΙ

ΔΙΑΣΗΜΟΙ ΕΙΔΙΚΟΤΗΤΕΣ

LA DIAPHANE

ΠΟΥΔΡΑ

ΣΑΡΡΑ ΒΕΡΝΑΡ

ΥΔΡ ΚΟΛΩΝΙΑΣ ΡΩΣΙΚΟΝ

ΜΥΡΑ DU REGENT

ΥΔΡ ΑΛΑΡΕΑΥΔ'ESPAGNE

ΜΥΡΑ ΣΑΡΡΑΣ ΒΕΡΝΑΡ

ΜΥΡΑ FEDORA

ΓΑΛΑ ΔΙΑΡΗΑΝΕ Α Λ' TRIS

Σάπωνες. Ἐκχυλίσματα, ὕδατα κομμώσεως κτλ.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΝ ΑΠΑΣΙ ΤΟΙΣ ΚΥΡΙΩΤΕΡΟΙΣ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΙΣ



Διὰ παραγγελίας ἀπευθυντέον εἰς Ἀλεξάνδρ. Χῶν, ἀριθ. 17

ROYAL EXCHANGE ASSURANCE CORPORATION

ΑΓΓΛΙΚΗ ΠΥΡΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΝΩ ΤΩΝ 4,000,000 Λ.ΣΤ.

ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ
ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1520

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΙΣ ΠΛΗΡΩΘΕΙΣΑΙ ΑΝΩ ΤΩΝ 35,000,000 Λ.ΣΤ

Ασφαλίζει κατὰ τῶν κινδύνων τῆς πυρκαϊᾶς, Ἐπιπλορευορεύματα, Κτήματα λίθινά τε καὶ ξύλινα εἰς ὅρους ἐπωφελεῖς καὶ ἀσφαλεστάτους δυνάμει. — Ἀποζημιώσεις ἄνευ ἐκπτώσεων.

Διεύθυνσις: WHITTAL-MAN
Ὁδὸς Μειδαντζ'ικ (Βασιλικῆς)

Ἐν τῇ Πόλει.

Πράκτωρ

J. W. WHITTAL & Co